

**THE BOOK WAS
DRENCHED**

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_198817

UNIVERSAL
LIBRARY

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No

K 83/B89B

Accession No

K 1394

Author

24 20725.20

Dr I.

Title

24 20725.20

This book should be returned on or before the date
last marked below

1934

ಕವಿರಾಜ ಗ್ರಂಥಮಾಲಾ ಕುಸುಮ ೫

ಭೋಜ ಕಾಳಿದಾಸ

(ವ್ರಥಮ ಭಾಗ)

— ೧೨೩ —

ಹರಿಕಥಾ ವಿದ್ವಾನ್, ಕೀರ್ತನಚತುರ ಬಿರುದಾಂಕಿತರೂ
ಕರ್ನಾಟಕಾಂಧ್ರಕವಿಗಳೂ
ಆದ

ಬಿ. ಭೀಮರಾಜು ಇವರಿಂದ

ರಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ

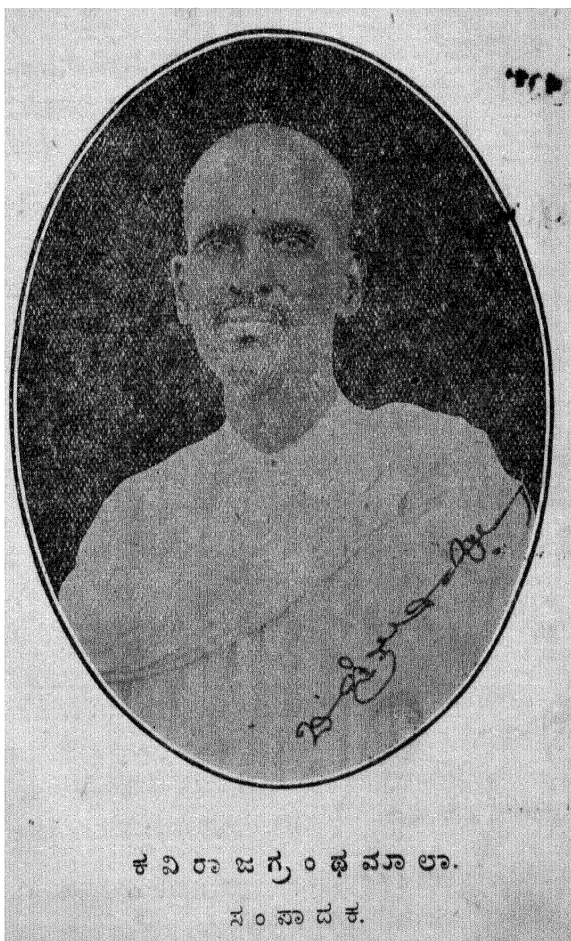
ದ್ವಿತೀಯ ಮುದ್ರಣ ೨೦೦೦ ಪ್ರತಿಗಳು

ಕುಸುಮ ಲಿಜಸ್ಟರ್ಡ್

ತುಮಕೂರು

ಶ್ರೀ ಮಾರ್ಕಂಡೇಯ ಪ್ರಿಂಟಿಂಗ್ ವರ್ಕ್ಸ್

1934

ಕೆ ವಿ ರಾ ಜ ಗ್ರಂ ಥ ಮಾ ಲಾ.

ಪಂ ಪಾ ದ ಕ.

ಪ್ರಥಮ ಮುದ್ರಣದ ಪೀಠಿಕೆ.

ಭೋಜರಾಜೇಂದ್ರನಿಗೆ “ ಕವಿಕಲ್ಪವೃಕ್ಷ ” ಎಂಬ ಬಿರುದು ಬಂದಿರು
ವುದು ಈತನು ಕವಿಗಳಿಗೆ ಅಕ್ಷರಕ್ಕೆ ಲಕ್ಷ ಧನವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನೆಂದು
ಪ್ರತೀತಿಯಿದೆ

ಕವಿತಾ ಪ್ರಾಥಮಿಕತೆಯು ಅತ್ಯುನ್ನತದೆಸೆಗೆ ಬಂದು, ಕವಿಶಿರೋಮಣಿಗ
ಳೆಲ್ಲರೂ ಭೋಜರಾಜಯವನ್ನು ಕೋರಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು ಈತನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕವಿ
ಕುಲಲಲಾಮನಾದ ಕಾಳಿದಾಸನು ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದ್ದು ತನ್ನ ಅಪ್ರತಿಮವಾದ
ಕವಿತಾ ಪ್ರಭೆಯನ್ನು ದಿಗ್ವಿಶ್ವನವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿ, ಇತರ ಸಾಮಾನ್ಯ ಕವಿ
ಗಳಿಗೂ ಕೂಡ ರಾಜಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನು ದೊರಕಿಸಿ, ತನ್ನ ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗ
ಳೆಲ್ಲ ಸಹಾನುಭೂತಿಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿರುವನು

ಕವಿಗಳಿಗೆ ರಾಜಾಶ್ರಯವೋ, ಮಹಾಜನಾಶ್ರಯವೋ ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕವು
ನಿರಾಶ್ರಿತರಾದ ಕವಿಗಳು ‘ ಕವಿ ’ಗಳಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ ! ಭೋಜ
ರಾಜನು ಅಕ್ಷರಕ್ಕೆ ಲಕ್ಷ ಧನವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ನಮ್ಮವರು ಅಕ್ಷರಕ್ಕೆ
ಲಕ್ಷ್ಯ (ಗಮನ) ಕೊಟ್ಟರೂ ನಾವು ಈಗ ಕನ್ನಡನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಜನ
ನಾಹಿತ್ಯ ಸೇವಾಧುರಂಧರರು, ವಾಙ್ಮಯ ಸೇವಕರು ಟೊಂಕಕಟ್ಟಿ ನಿಂತು
ಭಾಷಾಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಉತ್ತೇಜನಕೊಡುವೆವೆಂದು ಸಭೆಗಳನ್ನೂ, ಪ್ರಾಂತಿಕ
ಏಕೀಕರಣಗಳನ್ನೂ ನಡೆಯಿಸುತ್ತಿರುವರು ಅದಾವ ಮೂಲೆಗೂ ಸಾಲದು
ಮಾಡುವ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ನಿಷ್ಪಕ್ಷಪಾತತೆಯಿಂದ ಭಾಷಾಭಿ
ವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಬಯಸಿ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಲೋಕಹಿತವಾದೀತು ಗುಣೈಕ
ವಕ್ತೃಪಾತಿಗಳಾದ ಮುಂದಾಳುಗಳು ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡನಾಡಿಗೆ ಪ್ರಕೃತ ಬೇಕು

ಕಾಳಿದಾಸನು ಕುರುಬನಲ್ಲ, ಕಬೀರನು ತುರುಕನಲ್ಲ ಕನಕನು ಬೀಡ
ನಲ್ಲ, ವೇಮಣ್ಣನು ರೆಡ್ಡಿ ಯಾ ವಕ್ಕಲಿಗನಲ್ಲ ಅವರಂಥವರು, ಇನರಿಂಥವ
ರೆಂದು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಫಲವಿಲ್ಲ ಅವರು ಯಾರಾ
ಅಗಲಿ ಕೃತಿಯಿಂದ ಮಹಾತ್ಮರೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವರು ಅವರ

ಹೆಸರು ಚಿರಸ್ಥಾಯಿಯಾಗಿರುವುದು ಶತಮಾನಗಳಗಟ್ಟಲೆ ಬೇರೂರಿರುವ ಆ ಮಹನೀಯರ ವಿಚಾರವನ್ನು ಬೇರೆ ರೀತಿಯಿಂದ ಹೊಸದಾಗಿ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಮಾಡುವುದು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವೋ ವಾರಕರೇ ಊಹಿಸಬಹುದು ಅದು ಹೇಗಾದರೂ ಇರಲಿ ಆಂಧ್ರಗ್ರಂಥಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ನಾನು ಹದಿನೆಂಟು ಕಥೆಗಳಾಗಿ ಅನೇಕ ಚಮತ್ಕಾರವಾದ ಸಮನ್ವಯಶ್ಲೋಕಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡ ವದ್ಯಗಳಾಗಿ ಬರೆದು “**ಭೋಜ-ಕಾಳಿದಾಸ**” ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಈ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ವಿರಚಿಸಿರುತ್ತೇನೆ

ಈ ಕೃತಿಯನ್ನು ಮುದ್ರಿಸುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಬಳ್ಳಾರಿ ಜಿಲ್ಲಾ ಆಲೂರು ತಾಲ್ಲೂರು ಮೊಲಗವಲ್ಲ ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ ರೆಡ್ಡಿವಂಶಜರಾದ **ಮ|| ರಾ|| ದೊಡ್ಡ ಸಂಜೀವರೆಡ್ಡಿಯವರು** ತೊರಿಸಿರುವ ಔದಾರ್ಯವನ್ನು ನಾನು ಎಷ್ಟು ಕೊಂಡಾಡಿದರೂ ಅಲ್ಪವಾಗಿರುವುದು ಇವರು ಕೇವಲ ಶ್ರೀಮಂತರು, ದೊಡ್ಡ ಕುಟುಂಬಿಗಳು, ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಬಡವರ ಸಂಜೀವನದರ ಅತಿರಯೋಕ್ತಿ, ಯಾಗಲಾರಸು

ಈ ಮಹನೀಯರ ಮಾತೃಭಾಷೆಯು ಆಂಧ್ರ ಹಿಂದುರೂ ನೆರೆಭಾಷೆಯಾದ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಇವರು ತೊರಿಸಿರುವ ಘನತರವಾದ ಪ್ರಾಸಬುದ್ಧಿಯು ಭೋಜನನ್ನು ಸ್ಮರಣೆಗೆ ತರುವುದು

ರೆಡ್ಡಿರಾಜರು ಅಸಮಾನ ಪ್ರಾಸಗರು, ಕೀರ್ತಿವಂತರು, ಅನುವಮನಾದ ಕ್ಷಾತ್ರತೇಜವು ಇವರಲ್ಲ ಈಗಲೂ ಮೂರ್ತಿಮತ್ತಾಗಿರುವುದು ಈ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಪ್ರಕಾಶಪಡಿಸಿದ ಪ್ರಾಯುತ ದೊಡ್ಡ ಸಂಜೀವರೆಡ್ಡಿಯವರು ಯಾವ ಸ್ವಾರ್ಥವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಇದಕ್ಕೆ ತಗಲುವ ವಿಸ್ತೃತ ಒರ್ಜನ್ನು ತಾವೇ ವಹಿಸಿಕೊಂಡು ಅನೇಕ ಶ್ರೀಮಂತರಿಗೆ ಉತ್ತಮ ಮೆಲ್ಲಂಜ್ಜಿಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟಿರುವರು ಶ್ರೀ ಸಂಜೀವರೆಡ್ಡಿ ಅವರು ಇದನ್ನು ಮುದ್ರಿಸಿದ ಹಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ದಿವಂಗತರಾಗಿರುವರು ಇವರ ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ಶಾಂತಿಪ್ರದವಾದ ಪೋಕ್ಷನೆಯಲಂದು ನಾನು ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ಅನನ್ಯಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ಪ್ರಥಮ ಮುದ್ರಣಕ್ಕೆ ಸಹಾಯಮಾಡಿದ ಆ ಮಹಾಶಯರ ಸ್ಮಾರಕವನ್ನು ಸಮ್ಮತಿಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಸರ್ವದಾ ಲಿಖಿಸಿ ಘನಪೂಜಕರಾಗಿ ಅವರನ್ನು ಸ್ಮರಿಸುವೆನು

ದ್ವಿತೀಯ ಮುದ್ರಣದ ಪೀಠಿಕೆ.

ಪ್ರಥಮ ಮುದ್ರಣವಾದ ಬಹುಕಾಲದನಂತೆ ದ್ವಿತೀಯ ಮುದ್ರಣವೂ
ಷನದೀಕಾಯಿತೆಂದು ನಿಷಾದಿಸುತ್ತೇನೆ

ಈಗ ಪ್ರಯಾಸದಿಂದ ಇದರ ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಗವೂ ಮುದ್ರಿಸುತ್ತಿದೆ
ಅದರಲ್ಲಿ ಅಪೂರ್ವವಾದ ೩೭ ಕಥೆಗಳೂ, ಅತ್ಯದ್ಭುತ ನಮನ್ಯಾ ಶ್ಲೋಕಗಳೂ
ಮುದ್ರಿಸಿ ಮಹಾಶಯರ ಮುಂದಿರಿಸುತ್ತೇನೆ

ನಮ್ಮ ಗ್ರಂಥಮಾಲಾ ಕುಸುಮಗಂಧಿಲ್ಲಾ ತರಿಸಿಕೊಂಡು, ಅದರ
ಗುಂದೆ ಮರಿಸಿ, ಪ್ರಶ್ನಾತ್ಮಕವೆಂಬೆಕಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವೆ,

ನಮ್ಮ ನವಕೆ,
ಬಿ ಭೀಮರಾಜು

ಹೆಸರು ಚಿರಸ್ಥಾಯಿಯಾಗಿರುವುದು. ಶತಮಾನಗಳಗಟ್ಟಲೆ ಬೇರೂರಿರುವ ಆ ಮಹನೀಯರ ವಿಚಾರವನ್ನು ಬೇರೆ ರೀತಿಯಿಂದ ಹೊಸದಾಗಿ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಮಾಡುವುದು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವೋ ವಾರಕರೇ ಊಹಿಸಬಹುದು. ಅದು ಹೇಗಾದರೂ ಇರಲಿ ಆಂಧ್ರಗ್ರಂಥಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ನಾನು ಹದಿನೆಂಟು ಕಥೆಗಳಾಗಿ ಅನೇಕ ಚಮತ್ಕಾರವಾದ ಸಮಸ್ಯಾಶ್ಲೋಕಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡ ಪದ್ಯಗಳಾಗಿ ಬರೆದು “**ಭೋಜ-ಕಾಳಿದಾಸ**” ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಈ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ವಿರಚಿಸಿರುತ್ತೇನೆ

ಈ ಕೃತಿಯನ್ನು ಮುದ್ರಿಸುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಬಳ್ಳಾರಿ ಜಿಲ್ಲಾ ಆಲೂರು ತಾಲ್ಲೂರು ಮೊಲಗವಲ್ಲಿ ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ ರೆಡ್ಡಿವಂಶಜರಾದ **ಮ|| ರಾ|| ದೊಡ್ಡ ಸಂಜೀವರೆಡ್ಡಿಯವರು** ತೊರಿಸಿರುವ ಔದಾರ್ಯವನ್ನು ನಾನು ಎಷ್ಟು ಕೊಂಡಾಡಿದರೂ ಅಲ್ಪವಾಗಿರುವುದು ಇವರು ಕೇವಲ ಶ್ರೀಮಂತರು, ದೊಡ್ಡ ಕುಟುಂಬಿಗಳು, ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಬಡವರ ಸಂಜೀವನೆಂದರೆ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿ, ಯಾಗಲಾರಸು.

ಈ ಮಹನೀಯರ ಮಾತೃಭಾಷೆಯು ಆಂಧ್ರ ಹೀಗಿದ್ದರೂ ನೆರೆಭಾಷೆಯಾದ ಕರ್ನಾಟಕ ವಾಚ್ಯಕ್ಕೆ ಇವರು ತೊರಿಸಿರುವ ಘನತರವಾದ ತ್ಯಾಗ ಬುದ್ಧಿಯು ಭೋಜನನ್ನು ಸ್ಮರಣೆಗೆ ತರುವುದು

ರೆಡ್ಡಿ ರಾಜರು ಅಸಮಾನ ತ್ಯಾಗಿಗಳು, ಲೀರ್ತಿವಂಶರು, ಅನುವಮನಾದ ಕ್ಷಾತ್ರತೇಜವು ಇವರಲ್ಲಿ ಈಗಲೂ ಮೂರ್ತಿಮುತ್ತುಗಿರುವುದು ಈ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಪ್ರಕಾಶಪಡಿಸಿದ ಶ್ರೀಯುತ ದೊಡ್ಡ ಸಂಜೀವರೆಡ್ಡಿಯವರು ಯಾವ ಸ್ವಾರ್ಥವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಇದಕ್ಕೆ ತಗಲುವ ವಿಶಿಷ್ಟ ಒರ್ಚನ್ನೂ ತಾನೇ ವಹಿಸಿಕೊಂಡು ಅನೇಕ ಶ್ರೀಮಂತರಿಗೆ ಉತ್ತಮ ಮೌಲ್ಯವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟಿರುವರು. ಶ್ರೀ ಸಂಜೀವರೆಡ್ಡಿ ಅವರು ಇದನ್ನು ಮುದ್ರಿಸಿದ ಹಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ದಿವಂಗತರಾಗಿರುವರು. ಇವರ ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ಶಾಂತಿಪ್ರದವಾದ ಮೋಕ್ಷವೀಯಲೆಂದು ನಾನು ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ಅನನ್ಯಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ಪ್ರಥಮ ಮುದ್ರಣಕ್ಕೆ ಸಹಾಯಮಾಡಿದ ಆ ಮಹಾಶಯರ ಸ್ಮಾರಕವನ್ನು ನಮ್ಮ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಸರ್ವದಾ ಸಿಲ್ಲಿಸಿ ಘನಪ್ರೀತಕರಾಗಿ ಅವರನ್ನು ಸ್ಮರಿಸುತ್ತೇನೆ.

ದ್ವಿತೀಯ ಮುದ್ರಣದ ಪೀಠಿಕೆ.

ಪ್ರಥಮ ಮುದ್ರಣವಾದ ಬಹುಕಾಲದಮೇಲೆ ದ್ವಿತೀಯ ಮುದ್ರಣಮಾಡಿಸಬೇಕಾಯಿತೆಂದು ವಿಷಾದಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಈಗ ಪ್ರಯಾಸದಿಂದ ಇದರ ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಗವೂ ಮುದ್ರಿಸುತ್ತಿದೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಅಪೂರ್ವವಾದ ೩೭ ಕಥೆಗಳೂ, ಅತ್ಯದ್ಭುತ ಸಮನ್ಯಾ ಶ್ಲೋಕಗಳೂ ಮುದ್ರಿಸಿ ಮಹಾಶಯರ ಮುಂದಿರಿಸುತ್ತೇನೆ

ನನ್ನ ಗ್ರಂಥಮಾಲಾ ಕುಸುಮಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತರಿಸಿಕೊಂಡು, ಅದರ ದಿಂದ ವರಿಸಿ, ಪ್ರೋತ್ಸಾಹನಬೆಂಕಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವ,

ನಮ್ಮ ಸೇವಕ,
ಬಿ ಭೀಮರಾಜು.

ಓಂ.

ಕವಿರಾಜ ಗ್ರಂಥಮಾಲಾ.

ಘನ ಪೋಷಕರು

ಗ್ರಂಥಗಳು

ಗ್ರಂಥ ನಿರ್ಮಾಪಕರು.

- ೧ ವೇಮನ ಪದ್ಯಗಳು (ಪ್ರಥಮ ಭಾಗ) } ಕೋಲಾರ ಜಿಲ್ಲಾ ನಂದಿ ಶ್ರೀ ಸೋಣ್ಣಪ್ಪ ಸಹೋದರರು, ಜರ್ಮಿದಾರ್.
- ೨ ವೀರಬಾಲೆ } ಬಳ್ಳಾರಿ ಜಿಲ್ಲಾ ಆಲೂರು ತಾಲ್ಲೂಕು ಮೊಲಗವಲ್ಲ ದಿವಂಗತ ಶ್ರೀ ದೊಡ್ಡ ಸಂಜೀವರೆಡ್ಡಿ ಅವರು.
- ೩ ಭೋಜ ಕಾಳಿದಾಸ (ಪ್ರಥಮ ಭಾಗ) } ಬೀರೂರು ಖರೀದಿ ಶ್ರೀ ಸತ್ಯನಾರಾಯಣಶ್ರೀಶ್ವರಿಗಳವರು, ಎಂ. ಎಲ್ ಸಿ
- ೪ ಭಕ್ತಾಮೃತ } ಶಿಡ್ಲಘಟ್ಟದ ತಾಲ್ಲೂಕು ಮೇಲೂರು ರೇಷ್ಮೆ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳು ಮು|| ಚಿಕ್ಕಮುನಿಯಪ್ಪ ನವರು ಮತ್ತು ಕೆ. ನಂಜುಂಡಪ್ಪ ನವರು.
- ೫ ಸತಾತ್ಪರ್ಯ ವೇಮನಶತಕ } ಶಿಡ್ಲಘಟ್ಟದ ತಾಲ್ಲೂಕು ಮೇಲೂರು ರೇಷ್ಮೆ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳು ಮು|| ಚಿಕ್ಕಮುನಿಯಪ್ಪ ನವರು ಮತ್ತು ಕೆ. ನಂಜುಂಡಪ್ಪ ನವರು.
- ೬ ಮೈಸೂರು ಅಂಧ್ರರಾಜಕ್ಷತ್ರಿಯ ಸಂಘದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾದ ಮು|| ರಾ|| ಶ್ರೀ|| ವಾಸುದೇವರಾಜು ಅವರು ಗ್ರಂಥಮಾಲಾ ಪೋಷಕರಾಗಿ ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದುದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರಿಗೂ, ನಮ್ಮ ಘನ ಪೋಷಕಬೃಂದಕ್ಕೂ ಅಮಿತ ಕೃತಜ್ಞತಾ ವಂದನೆಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಪಿಸುತ್ತೇನೆ.

ನಮ್ಮ ನಾಟಕರಾಜಗಳನ್ನು ರಂಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರದರ್ಶನ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಕ ಮಹಾಶಯರು.

- ೧ ಸತ್ಯವಾಢ ಸಾವಿತ್ರಿ } ಗುಬ್ಬಿ ನಾಟ್ಯಸಂಘದ ಪ್ರೊಪ್ರೈಟರುಗಳಾದ ಮು||
- ೨ ಶುಕಾವತಾರ (ಕಬೀರ್ ಜೀವಮಾನ) } ರಾ|| ಶ್ರೀ|| ಜಿ. ಎಚ್. ವೀರಣ್ಣನವರು, ಟಿ. ನೀಲಕಂಠಪ್ಪನವರು.
- ೩ ವೀರಬಜಾಜಿ }
- ೪ ರಾವಣ ದಿಗ್ವಿಜಯ }
- ೫ ಮಯೂರಧ್ವಜ }
- ೬ ಭಕ್ತ ಕನಕದಾಸ }
- ೧ ಗರುಡ ಗರ್ವಭಂಗ } ಶಿರಹಟ್ಟಿ ನಾಟ್ಯಸಂಘದ ಪ್ರೊಪ್ರೈಟರು ಮು|| ರಾ||
- ೨ ವೀರರಾಣಿ } ಶ್ರೀ|| ಎಚ್. ವೆಂಕೋಬರಾಯರು.
- ಕಿತ್ತೂರು ಚನ್ನಮ್ಮ }

- ೨ ಭಕ್ತಾನುಗ್ರಹ } ಚಿಕ್ಕನಾಯ್ಕನಹಳ್ಳಿ, ಚಂದ್ರಮೌಳೀಶ್ವರ ನಾಟಕ
ಸಂಘದ ಪೊಪ್ಪೆಟರು ಮ|| ರಾ|| ಶ್ರೀ|| ಸಿ. ಬಿ
ಮಲ್ಲಪ್ಪನವರು.

ಸಹಾಯಕರು

- ೧ ಮರಡಿಹಳ್ಳಿ ಮ|| ಎಸ್. ರುದ್ರರೆಡ್ಡಿ ಅವರು, ರೆಡ್ಡಿಜನಸಂಘದ ಸೆಕ್ರೆಟರಿ,
ಚಿತ್ರದುರ್ಗ
- ೨ ಮ|| ಬಸಪ್ಪರೆಡ್ಡಿ ಅವರು, ಜಮೀನ್ದಾರ್, ಬಸಪ್ಪನಮಾಳಿಗೆ, ಹಿರಿಯೂರು
ತಾಲ್ಲೂಕು.
- ೩ ಮ|| ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನಯ್ಯನವರು, ರೇಷ್ಮೆ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳು, ಮೇಲೂರು,
ಶಿಡ್ಲಘಟ್ಟ ತಾಲ್ಲೂಕು.

ಪರಮ ಪೂಜನೀಯರು.

- ೧ ಶ್ರೀಮಠ ಮಹಾರಾಜ, ನಿರಂಜನ ಜಗದ್ಗುರು ಜಯದೇವ ಮುರುಘ
ರಾಜೇಂದ್ರ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಗಳವರು, ಚಿತ್ರದುರ್ಗ.
- ೨ ಶ್ರೀ ಸಿದ್ಧಗಂಗಾಕ್ಷೇತ್ರಾಧ್ಯಕ್ಷರಾದ ಶ್ರೀಮನ್ನಿರಂಜನ ಉದ್ಧಾನಸ್ವಾಮಿ
ಗಳವರು, ಉಪಾಧ್ಯಕ್ಷರಾದ ಶ್ರೀ ಶಿವಕುಮಾರ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರು.
- ೩ ಶ್ರೀ ಚಿದಾನಂದ ಗುರುಜೀ ಅವರು, ಗದಗ್.
- ೪ ಘನವನ್ನು ಪಡೆದ ಕಟ್ಟಿಮಂಚಿ ರಾಮಲಿಂಗರೆಡ್ಡಿ, ಎಂ. ಎ., ಬಾರ್-ಅಟ್-
ಲಾ. ಅವರು, ಚಿತ್ತೂರು.

ಹಿತ್ಯೆ ಸಿಗಳು.

- ೧ ಮ|| ರಾ|| ಶ್ರೀ|| ಡಿ. ಎಲ್. ಪಾಟೀಲರು, ಬಿ. ಎ., ಎಲ್ ಎಲ್. ಬಿ.,
ಮುಂಬೈ ಹೈಕೋರ್ಟ್ ವಕೀಲರು, ಧಾರವಾಡ.
- ೨ ಮ|| ರಾ|| ಶ್ರೀ|| ಎಚ್. ಟಿ. ಕಾಲವಾಡ, ಬಿ.ಎ., ಅವರು, ಮ್ಯಾನೇಜರು,
ರೆಡ್ಡಿ ಬ್ಯಾಂಕ್, ಧಾರವಾಡ.
- ೩ ಮ|| ರಾ|| ಶ್ರೀ|| ಆರ್. ಕೆ. ಪಟೀಲ್, ಮ್ಯಾನೇಜರು, ವೇಮಾರೆಡ್ಡಿ ಸಂಘ,
ಗದಗ್.

ಶುದ್ಧ ಶುದ್ಧ

ಪುಟ ಸಂಖ್ಯೆ	ಅಶುದ್ಧ	ಶುದ್ಧ
೧	೨ ವಂಸ	ವಂಶ
೬	೧೫ ಅದು ಒಗ್ಗಿ ಹೋಯಿತು	ಅವು ಒಗ್ಗಿ ಹೋದುವು
೬	೨೪ ಮರುಳುಮಾಡಿತು	ಮರುಳುಮಾಡಿದುವು
೮	೧೧ ಬಾಧಿಸದಿರಲಾರದು	ಬಾಧಿಸದಿರಲಾರವು
೧೨	೯ ನೋಡಿ	ಗ್ರಹಿಸಿ
೧೨	೧೭ ಯಾವದೋ	ಯಾವುದೋ
೧೨	೧೯ ಮಂತ್ರಿ	ಮಂತ್ರಿ
೧೩	೧೨ ವಧೆಗಳೆನಿಸುವುದು	ವಧೆಗಳೆಸುವುದು
೧೪	೧೦ ಕಿಂತಿಲೂ	ಕಿಂತಲೂ
೧೬	೧ ಮನಸಿಟ್ಟೆಯಾ	ಮನಸಿಟ್ಟೆಯಾ
೧೬	೨೫ ಎಂದೆ	ಎಂದೆ
೧೭	೬ ಡೈವವೇ	ದೈವವೇ
೧೮	೪ ಬದ್ಧಾಂಜಲಿ	ಬದ್ಧಾಂಜಲಿ
೧೯	೧೭ ನಾಗರ್ದ	ಪ್ರಾಯನಾಗರ್ದ
೨೪	೨೫ ಯಲ್ಲರದಿದ್ದರೆ	ಯಲ್ಲರದಿದ್ದರೆ
೨೭	೭ ಬರಹ	ಬರಹ
೩೩	೫ ಪಾರಂಗತ	ಪಾರಂಗತ
೩೩	೧೪ ತಮಿಸ್ಪಾದಿ	ತಮಿಸ್ಪಾದಿ
೩೭	೨೦ ಪಿಡೆವಿರೋ	ಪಿಡೆವಿರೋ
೩೮	೮ ಕುಮದ	ಕುಮದ
೩೮	೩೩ ಬದುಕುವನಾನು	ಬದುಕುವನಾರು
೩೯	೫ ಪ್ರಯೋಜ	ಪ್ರಯೋಜನ
೪೧	೮ ನಮಸ್ಕರ	ನಮಸ್ಕಾರ
೪೨	೫ ಕಾಳದಾಸ	ಕಾಳದಾಸ
೪೩	೮ ಭುಜಭಲ	ಭುಜಬಲ
೪೪	೧ ದುರ್ಲಭ	ಕಷ್ಟ
೪೪	೯ ವಿದ್ಯಾಂಸರೂ	ವಿದ್ಯಾಂಸರೂ
೪೫	೧೧ ಏನಾಗಿರುವುದೇ	ಏನಾಗಿರುವುದೋ
೪೬	೪ ಸಂದರೀ	ಸುಂದರೀ
೫೪	೩ ಅಹೋ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ	ಅಹೋ ರಾಜಾ ' ಬ್ರಾಹ್ಮಣ
೫೫	೮ ತೊಲಗಿದೊಡಾ	ತೊಲಗಿದೊಡಾಗ
೫೬	೧೯ ಮುತಿಯುತ	ಮುತಿಯುತ
೬೧	೪ ದಯೆಮಾಡಿ	ದಯೆಮಾಡಿ
೬೩	೧೦ ವ್ಯುಸರಡುತ್ತತ್ತಿ	ಎರಡು ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿ
೬೫	೨೩ ಹೆಂಡತಿಯು	ಹೆಂಡತಿಯು
೬೭	೧೧ ಮಹಾಸ್ಯಾಮಿ	ಮಹಾಸ್ಯಾಮಿ
೬೯	೨೦ ಭಟ್ಟ	ಭಟ್ಟ
೭೦	೧೩ ಭೂತಿಯನ್ನು	ಭೂತಿಯನ್ನು
೭೧	೨೨ ಈವಾತನ್ನು ಹೇಮ	ಈವಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಹೇಮ

ಪುಟ ಪದ್ಯ ಅರುದ್ಧ

ಶುದ್ಧ

೭೪ ೭ ಭಾಗೇಷ

ಭಾಗೇಚ

೭೫ ೨ ಕರದು

ಕರದು

೭೫ ೧೧ ಬೇರೆಯಾಗಿರುವುದಲ್ಲವೆ

ಬೇರೆಯಾಗಿರುವುದೆಂದಲ್ಲವೆ

೭೫ ೧೫ ಆದಮೇಲೆ—

ಕಂ|| ಕುಡುವಾಗ ವಿಪ್ರಪೀಡೆಯು |

ಬಡಿಸಾಗಳ್ಳುತರ ಪೀಡೆಯಿದುಮಲ್ಲದೆ ಮೇ ||

ಇಡಿಗೆಡಿಗೆ ಶಯನಿಸಾಗಳ್ |

ಮಡದಿಯಪೀಡೆ ಯುವುಮೂರು ಪೀಡೆಗಳಿರಲೈ ||

೭೬ ೧೭ ಯಂಕೈತ

ಯದಕೈತ

೭೬ ೧೯ ಮುನಿಸಪ್ಪನು

ಮುನಿಸನಗಪ್ಪನು

೭೭ ೨ ಗುಣಂಗಳನುಂಟಾದ

ಗುಣಂಗಳುಂಟಾದ

೭೭ ೧೨ ಪ್ರಭಾವದಲ್ಲಿ

ಪ್ರಭಾವದಲ್ಲಿ

೭೭ ೧೪ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ

ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ

೭೭ ೧೬ ವೃದ್ಧ

ವೃದ್ಧ

೭೮ ೧೯ ಬೇಕಾಗಿಹುದು

ಬೇಕಾಗಿಹು

೭೮ ೧೭ ಮುಧುಕರ

ಮುಧುಕರ

೭೯ ೧೯ ಚೈಕೋನಂ

ಚೈಕೋನಂ

೮೦ ೧೫ ಮಣಿಭದ್ರ

ಮಣಿಭದ್ರ

೮೦ ೨ ವಿದ್ಯತ್ಕವಿ

ವಿದ್ಯತ್ಕವಿ

೮೦ ೧೯ ಆನಾಲು

ಆನಾಲ್ಕು

೯೦ ೧೯ ಹೇಳಿದನು

ಹೇಳಿದರು

೯೦ ೨೫ ಕೇಳಿದನು

ಕೇಳಿದನು

೯೦ ೨೦ ಕಳೆಯ

ಕಳೆಯ

೯೦ ೭ ನಿರತಿಸಯ

ನಿರತಿಸಯ

೯೦ ೮ ಎಂಬುದಾಗಿ

ಎಂಬುದಾಗಿ

೯೦ ೧೨ ಮಿತತ್ಪುಷ್ಪ

ಮಿತತ್ಪುಷ್ಪ

೧೦೦ ೪ ಸ್ವಾಮಿ

ಸ್ವಾಮಿ

೧೦೦ ೫ ವಿದ್ಯಾಂಸನೇ

ವಿದ್ಯಾಂಸನೇ

೧೦೦ ೨೧ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು

ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು

೧೦೦ ೨೨ ಎರಡನೆ

ಎರಡನೆ

೧೦೦ ೪ ಎರಡನೆಯವನು

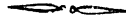
ಎರಡನೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ

೧೦೦ ೨ ಖ್ಯಾತಿ

ಖ್ಯಾತಿ

ಮುಖಪತ್ರದ ಹಿಂಭಾಗದಲ್ಲಿ ವೀರಬಾಲೆ ೪ ಆಣೆ ಇದೆ. ಅಲ್ಲ ೮ ಆಣೆ.

ವಿಷಯಾನುಕ್ರಮಣಿಕೆ

ಕಥೆಗಳು

ಪುಟಗಳು

೧	ಭೋಜ	೧	೨೨
೨	ಕಾಳಿದಾಸ	೨೨	೪೨
೩	ಗೋವಿಂದ ಪಂಡಿತ	೪೨	೪೪
೪	ಗೊಲ್ಲರ ಹುಡುಗಿ	೪೪	೪೭
೫	ಶಂಕರಕವಿ	೪೭	೫೪
೬	ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಕಳ್ಳತನ	೫೪	೫೯
೭	ಕಾಳಿದಾಸನೂ ಮೂಢಗುರುವೂ	೫೯	೬೪
೮	ಪತಿವ್ರತೆ	೬೪	೬೬
೯	ಕಾಳಿದಾಸನೂ ವೀರನುಗಳೂ	೬೬	೭೦
೧೦	ಹೇಮಚಂದ್ರ	೭೦	೭೪
೧೧	ತ್ರಿಪೀಡಾಸ್ತು ದಿನೇದಿನೇ	೭೪	೭೬
೧೨	ವಿಲೋಚನಕವಿ ಆತನ ಕುಟುಂಬ	೭೬	೮೦
೧೩	ಮಾಣಿಭದ್ರ ಸುಶರ್ಮ	೮೦	೯೧
೧೪	ಕಪಟ ಸನ್ಯಾಸಿಗಳು	೯೧	೧೦೧
೧೫	ಜಾನುದಘ್ನ ಕವಿ	೧೦೧	೧೦೪
೧೬	ಭಾಸ್ಕರನೂ ಶಾಕಲ್ಯನೂ	೧೦೪	೧೦೭
೧೭	ಮಾಯೆಗಾತಿ	೧೦೭	೧೦೯
೧೮	ನೂತನ ಕವಿಗಳು	೧೦೯	೧೧೨

ಓಂ.

|| ಶುಭಮಸ್ತು ||

ಭೋಜ ಕಾಳಿದಾಸ.

ಭೋಜ.

ಶ್ರೀಮಃ ಮಹಾರಾಜಾರಾಧಿರಾಜ ವಿಕ್ರಮಾದಿತ್ಯ ಸಾರ್ವಭೌಮನ
ವಂಸದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದ ಸಿಂಧುಲನೆಂಬ ರಾಜನು ಧಾರಾ (ಉಜ್ಜಯಿನಿ) ಪುರವನ್ನು
ರಾಜಧಾನಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ವಿದರ್ಭದೇಶವನ್ನು ಪಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.
ಈತನು ತನ್ನ ಅನುಪಮವಾದ ಬಲ ಪರಾಕ್ರಮಗಳಿಂದ ಶತ್ರುರಾಜರನ್ನು
ಜಯಿಸಿ, ಕಪ್ಪವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಪುತ್ರವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ
ನೋಡುತ್ತ, ದೈವಭಕ್ತನಾಗಿ ಧರ್ಮಮಾರ್ಗವನ್ನತಿಕ್ರಮಿಸದೆ ರಾಜ್ಯಭಾರ
ಮಾಡುತ್ತ ಇದ್ದನು. ಸಕಲ ಭೋಗ ಭಾಗ್ಯ ಸಂಪನ್ನನಾಗಿದ್ದರೂ ವಾರ್ಧಕ್ಯ
ವುಂಟಾಗುವವರೆಗೂ ಪುತ್ರಸಂತಾನವಾಗವ ನಿಮಿತ್ತ ಅಹರ್ನಿಶಿಯೂ ಚಿಂತಾ
ಕ್ರಾಂತನಾಗಿದ್ದನು. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ಕುಮಾರರು ಮಾಡುವ
ಮುದ್ದು ಜೀಷ್ಠೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಆನಂದಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ತೇಲುವ ಪುತ್ರ
ವಂತರಾದ ಮಾತಾಪಿತೃಗಳಭಾಗ್ಯವನ್ನು ಹೊಗಳುತ್ತ ಜನ್ಮಾಂತರದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ
ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ಹೋದನಾಗಬಹುದು ಎಂದು ತನ್ನ ಜೀವಿತ
ವನ್ನು ದೂಷಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. 'ಅಪುತ್ರಸ್ಯ ಗತಿನಾಸ್ತಿ' ಪುತ್ರನಿಲ್ಲದವನಿ
ಗಾವುದೂ ಗತಿಯಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಆರೋಪಕ್ಕೆಯನ್ನು ಸ್ವರಿಸಿಕೊಂಡಾಗಲೆಲ್ಲ ಇಹ
ಲೋಕಾನಂದಮಾತ್ರಕ್ಕಲ್ಲದೆ, ಪರಲೋಕಾನಂದಕ್ಕೂ ದೂರನಾದೆನಲ್ಲ
ಎಂದು ತಹತಹಪಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಎಷ್ಟು ವಿಧವಾಗಿ ಪರಿತಪಿಸಿದರೂ ದೈವವು
ಅನುಕೂಲಿಸದಿರುವಾಗ ಯಾರೇನು ಮಾಡುವರು.

ಈರೀತಿ ಸಿಂಧುಲನು ಪುತ್ರರಿಲ್ಲದ ಕಳವಳದಿಂದ ಏನೊಂದೂ ಲೋಚದೆ ಪಾಪಶಾಂತಿಗಾಗಿ ಗೋದಾನ, ಭೂದಾನ, ಹಿರಣ್ಯದಾನಾದಿ ಮಹಾದಾನಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ಶ್ರೀರಂಗಾದಿ ದಿವ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಕಾವೇರಿ ಮೊದಲಾದ ಪುಣ್ಯತೀರ್ಥಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಚರಿಸಿ, ಮನಶ್ಶಾಂತಿಗಾಗಿ ಭೂಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆಮಾಡಿದನು.

ಹೀಗೆ ಕೆಲವುಕಾಲ ಕಳೆಯಲಾಗಿ ಯಾವ ಪುಣ್ಯಪರಿಪಾಕದಿಂದಲೋ ಸಿಂಧುಲನ ಧರ್ಮವತ್ತಿಯಾದ ಸಾವಿತ್ರಿಯು ಗರ್ಭವತಿಯಾದಳು. ಇಷ್ಟು ಸಿಂಧುಲನ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಏನೆಂದು ಹೇಳಲಾದೀತು ! ದೈವಾನುಕೂಲ್ಯದಿಂದ ಇಷ್ಟು ದಿನಕ್ಕೆ ಸಂತಾನಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುವ ಸಮಯ ಒದಗಿತೆಂದು ಒಳಗೊಳಗ ಆನಂದಪರವಶನಾದನು. ಹಿಗಿರಲು ಸಾವಿತ್ರಿಗೆ ನವಮಾಸಗಳು ತುಂಬಿ ಶುಭ ದಿನದಲ್ಲಿ ಮಂಗಳ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಚಂಪ್ರಸಂತೆ ಸುಪ್ರಕಾಶನಾದ ಸುಕುಮಾರನು ಉದಯಿಸಿದನು.

ಅಂತಹ ಮನೋಹರನಾದ ಸುಕುಮಾರನುದಯಿಸಿದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಿಂಧುಲನು ಪರಮಾನಂದ ಸಿಂಧುವಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಓಲಾಡಿದುದೇನೂ ಅಶ್ಚರ್ಯವಲ್ಲ. ಯಾವನಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಂತಾನವಾದಾಗಲೇ ಮಾತಾಪಿತೃಗಳು ಹಿಡಿಯಲಾರದ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಹೊಂದುವುದು ಸಹಜವಾಗಿರುವಾಗ ವೃದ್ಧಾ ವೃದ್ಧಲ್ಲಿ ಸುಪುತ್ರೋದಯವಾದ ಮೇಲೆ ಆ ದಂಪತಿಗಳ ಸಂತೋಷವಷ್ಟಿಷ್ಟೆಂದು ಹೇಳಲಾರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯ ? ಆ ಜನ್ಮೋತ್ಸವ ದಿನದಲ್ಲಿದ್ದ ಸದ್ಭಾಷಣ ಬೃಂದ ದಿಂದಲೂ, ಮಿತ್ರಮಾತ್ಮ-ಬಂಧುವರ್ಗದಿಂದಲೂ ಒಡಗೂಡಿ, ಪರಮಾನಂದ ದಿಂದ ಯಥಾವಿಧಿಯಾಗಿ ಜಾತಕರ್ತಾದಿಗಳನ್ನು ಜರುಗಿಸಿ, ಜನ್ಮರಾಶಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು 'ಭ'ಕಾರವು ಮೊದಲಿರುವಂತೆ 'ಭೋಜ' ನೆಂಬ ನಾಮಕರಣವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿದನು. ಅನಂತರ ಕ್ರಮಕ್ರಮವಾಗಿ ಶುಕ್ಲ ಪಕ್ಷದ ಚಂದ್ರನಂತೆ ಅಭಿ ವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದುತ್ತಿರುವ ಬಾಲಕನನ್ನು ದಂಪತಿಗಳೀರ್ತರೂ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಸಾಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಚಿರಕಾಲಕ್ಕೆ ಆಗದೆ ಆದ ಸಂತಾನವಾದುದರಿಂದ ಇತರ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅಹರ್ನಿಶಿಯೂ ಪುತ್ರನನ್ನು ಮುದ್ದಿಸುವುದರಿಂದಲೇ ತಂದೆತಾಯಿಗಳು ಕೃತಾರ್ಥರಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಭೋಜನು ದಿನದಿನಕ್ಕೆ

ಪ್ರವರ್ಧಮಾನನಾಗಿ ಷೋಡಶ ಕಲಾಭರಿತನಾದ ಚಂದ್ರನಂತೆ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿ
ದ ನು ಬಾಲನ ಮನೋಹರವಾದ ರೂಪ-ತೇಜಸ್ಸನ್ನು ನೋಡಿದ ಮಾತ್ರವೇ
ಭವಿಷ್ಯತ್ಕಾಲದ ಅಭ್ಯುನ್ಮತಿಯು ತಾನಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಪಡುತ್ತಿದ್ದಿತು. ತಿಳಿದೂ
ತಿಸಯದ ಮುದ್ದುಮುದ್ದು ಚೇಷ್ಟೆಗಳೂ, ಬಂದೂ ಬಾರದ ಮುದ್ದುಮುದ್ದು
ಶೊದಲು ನುಡಿಗಳೂ ತಂದೆತಾಯಿಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಎಲ್ಲರ ಮನವನ್ನೂ
ಆಕರ್ಷಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುವು. ಭೋಜನಿಗೆ ಐದು ವರ್ಷಗಳು ತಂಬಿದುವು
ವೃದ್ಧನಾದ ಸಿಂಧುಲನಿಗೆ ಅಸನಾಸಕಾಲವು ಸಮಾಪಿಸಿತು. ಭೋಜನು
ಐನ್ನೂ ಕಾರ್ಯಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಾರದ ಬಾಲ್ಯಾವಸ್ಥೆಯುಳ್ಳವ
ನಾಗಿ ಇರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಅಸನ ಪುರೋಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತ್ರ
ವಿಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಪ್ರತಿ ಮನುಷ್ಯನೂ ಅವನವನ ಅದೃಷ್ಟಪ್ರಕಾರ
ಸುಖದುಃಖಗಳನ್ನು ಕೊಂದುವನೆಂದು ಅರಿವನಾದರೂ, ಪ್ರೇಮಪಾಶಬಂಧನ
ದಿಂದ ಮನಸ್ಸನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲಾರದೆ, ಒಂದಾನೊಂದು ದಿನ ಜ್ಯೋತಿಷಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞ
ನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ ಭೋಜನ ಜಾತಕವನ್ನು ತೋರಿಸಿದನು. ಆತನ ಜನ್ಮ
ಕಾಲ ಗ್ರಹಸಂಪತ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಆಯಾ ಭಾವಗಳನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸಿ
ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು:—

ಈ ಜಾತಕನು ದೀರ್ಘಾಯುಷ್ಮಂತನು ಪ್ರತಾಪ, ಧೈರ್ಯ, ಶೌರ್ಯ,
ಪಾಂಡಿತ್ಯ ಮುಂತಾದ ಅನೇಕ ಸುಗುಣಗಳನ್ನು ಪಡೆದು, ಹಲವು ವರ್ಷಗಳು
ರಾಜ್ಯಪರಿಪಾಲನ ಮಾಡುವನು. ಈತನ ಪಾಲನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಜೆಗಳು ಒಬ್ಬರಾ
ದರೂ ಮೂರ್ಖರಾಗಲಿ, ದುರ್ಮಾರ್ಗಿಗಳಾಗಲಿ ಇರಲಾರರು. ಎಲ್ಲರೂ
ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗಿಯೂ, ಧನವಂತರಾಗಿಯೂ ಇರುವರು. ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿಮಾತ್ರ
ಒಂದು ಗಂಡಾಂತರವಿರುವುದು, ಆದರೂ ಅದು ಒಬ್ಬ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮನಿಂದ ದೂರ
ವಾಗಿ ಹೋಗುವುದು. ಸುಖದುಃಖಗಳು ಕರ್ಮಾನುಸಾರವಾಗಿ ಉಂಟಾಗು
ವುವು. ಅವುಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಮೂಢನು ಮಾತುಮಾತಿಗೂ ಚಿಂತಿಸುವನು,
ವಿದ್ವಾಂಸನು ಮುಢಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ವಿಕಾರಹೊಂದದೆ, ಅವುಗಳನ್ನು ಒಂದೇ ರೀತಿಯಾ
ಗಿಯೇ ತಿಳಿದು ವರ್ತಿಸುವನು. ಆದುದರಿಂದ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಿ ಲಾಭ

ವೇನಿರುವುದು?—ಎಂದು ಮೊದಲಾಗಿ ಜೋಯಿಸನು ನುಡಿದ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಅತನನ್ನು ಸನ್ಮಾನಿಸಿ ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟನು.

ತರುವಾಯ ಸಿಂಧುಲನು ಭೋಜನ ರೂಪಲಾವಣ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಮಹಾ ಸಂತೋಷ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ತೇಲುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೂ ವೃದ್ಧನಾದುದರಿಂದ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಪರಿಪಕ್ವವಾಗಿ ಸಂಸಾರದಿಂದ ವಿರಕ್ತವಾಗಲೆಳೆಸಿತು. ಹಾಗೂ ಮುಂದೆ ಈ ರಾಜ್ಯಭಾರವನ್ನು ವಹಿಸಿ ಪ್ರಜಾಪಾಲಕನಾಗಿ ಧರ್ಮಮಾರ್ಗವನ್ನತಿಕ್ರಮಿಸದೆ ನಡೆಯಲು ಸಮರ್ಥನಾದೆಂದು ವಿಚಾರಮಾಡದೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಈತನಿಗೆ ಕೇವಲ ಸಮರ್ಥನೂ, ಮಹಾವೀರನೂ ಆದ ಮುಂಜನೆಂಬ ತಮ್ಮನಿರುವುದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ರಾಜ್ಯಾಧಿಪತ್ಯವನ್ನೊಪ್ಪಿಸಲು ಒಮ್ಮೆ ನಿಶ್ಚಯಿಸುವನು. ಆದರೆ ಅವನ ಪ್ರವರ್ತನೆಯು ಅನುಚಿತವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಮನಸ್ಸು ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಹಿಂತೆಗೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ಒಂದಾನೊಂದು ದಿನ ಬುದ್ಧಿಸಾಗರನೇ ಮೊದಲಾದ ಮುಖ್ಯಮಾತ್ಯರನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡು ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಆಲೋಚಿಸಿದನು —“ಮಂತ್ರಿ ವರ್ಯರೇ, ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರೆಷ್ಟೋಜನ ನೀತಿಮಾರ್ಗವನ್ನತಿಕ್ರಮಿಸದೆ ಪ್ರಜೆಗಳಲ್ಲಿ ದಯೆದೋರಿ, ಮಾನಧನರಾಗಿ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಪಾಲಿಸಿ, ಕೀರ್ತಿಶೇಷರಾದ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ನೀವು ತಿಳಿದೇ ಇರುವಿರಿ. ನಾನೂ ಸಹ ನಿಮ್ಮ ಸಾಹಾಯ್ಯದಿಂದ ಶಕ್ತ್ಯನುಸಾರ ಪೂರ್ವಿಕರ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿಯೇ ಇದುವರೆಗೆ ಅಧರ್ಮಕ್ಕನುಸಾರವಾದವೆಂದಂತೆ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸಿದೆನು. ಪಕ್ಕತ, ನನಗೆ ಕೇವಲ ವಾರ್ಧಕ್ಯವು ಸಂಭವಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಈ ರಾಜ್ಯಭಾರವನ್ನು ವಹಿಸಲಾರದಿರುವೆನು. ಭೋಜನಾದರೋ, ಯುಕ್ತಾಯುಕ್ತವನ್ನರಿಯದ ಬಾಲನು. ಕೆಲವು ಕಾಲ ಇತರರ ವಶದಲ್ಲಿದ್ದು ಸರ್ವವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವೃದ್ಧಿಗೆ ಬರಬೇಕಾಗಿರುವುದು. ನನ್ನ ಸಹೋದರನಾದರೋ, ಬಹಳ ಬಲಶಾಲಿಯೂ, ಕ್ರೂರಸ್ವಭಾವದವನೂ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಯಾವ ದುರ್ಮಾರ್ಗಕಾರ್ಯಕ್ಕೂ ಹಿಂದೆಗೆಯನು. ರಾಜ್ಯ ಕೋಶವೆಂದಿಗೆ ತನ್ನ ಕರಗತವಾದೀತೆಂದು ರಂಭಾ

ನೈಷಣ ಮಾಡುತ್ತ ಸಮಯ ನಿರೀಕ್ಷಣೆಯಲ್ಲಿರುವನು. ಇವನಿಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕೊಡದೆ ಭೋಜನಿಗೆ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕಮಾಡಿದರೆ, ಜನರು—“ಸಿಂಧುಲನು ದ್ರೋಹ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ತಮ್ಮನಿಗೆ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕಮಾಡದೆ ಪುತ್ರ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಬಾಲನಾದರೂ ಭೋಜನಿಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ವಹಿಸಿದನು” ಎಂದು ಮೊದಲಾಗಿ ದೂರುವರು. ದೂಷಿಸಿದರೂ ದೂಷಿಸಲೆಂದು ವತ್ಸ ಭೋಜನಿಗೆ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕ ಮಾಡಿದರೆ ಮುಂಜನು ರಾಜ್ಯಾಭಿಲಾಷಿಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ವಿಷಪ್ರಾಶನ ಮಾಡಿಸುವುದರಿಂದಲೋ, ನದಿಯಲ್ಲಿ ತಳ್ಳಿಸುವುದರಿಂದಲೋ ತಲೆಯನ್ನು ಕತ್ತರಿಸುವುದರಿಂದಲೋ ಯಾವ ವಿಧದಿಂದಲಾದರೂ ಭೋಜನನ್ನು ಕೊಲ್ಲದೆ ಬಿಡನು. ಆಗ ಈ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ದುಷ್ಕರವಲ್ಲದೆ ಪುತ್ರಹಾನಿಯಾಗಿ ವಂಶವು ನಾಶವಾಗುವುದು. ರಾಜ್ಯದಾತೆಯು ಎಂತಹ ದುಸ್ಸಹವಾದ ಕಾರ್ಯವನ್ನಾದರೂ ಮಾಡಿಸದಿರುವುದೇ? ಆಶೆಯೇ ಅಲ್ಲವೆ ಪಾಪಕ್ಕಾದಿಕಾರಣವು? ಕ್ರೋಧ, ದ್ವೇಷ ಇವುಗಳು ಆಶೆಯಿಂದಲೇ ಉಂಟಾಗುವವು. ಆಶೆಯಿಂದ ಕೋಪ, ಕೋಪದಿಂದ ದುರ್ಬುದ್ಧಿ; ದುರ್ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಎಂತಹ ವಿದ್ವಾಂಸನಾದರೂ ನರಕವನ್ನು ಹೊಂದದಿರಲಾರನು. ಆಶಾಪಾಶ ಬದ್ಧನಾದ ನರನು ತಾಯಿಯನ್ನಾಗಲಿ, ತಂದೆಯನ್ನಾಗಲಿ, ಗುರುವನ್ನಾಗಲಿ, ಕುಮಾರನನ್ನಾಗಲಿ, ಮಿತ್ರನನ್ನಾಗಲಿ, ಪ್ರಭುವನ್ನಾಗಲಿ, ಒಡಹುಟ್ಟಿದವನನ್ನಾಗಲಿ ಕನಿಕರವಿಲ್ಲದೆ ಕೊಲ್ಲಲು ಹಿಂತೆಗೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಈಗ ಮುಂಜನಿಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸುವುದು ಯುಕ್ತವಾಗಿರುವುದು. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಭೋಜನು ಸಜೀವಿಯಾಗಿ ಮುಂಜನ ಕಾಲಾನಂತರವಾದರೂ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಸುಖಿಸುವನು.—ಎಂದು ಸಕಾರಣವಾಗಿ ನುಡಿದ ಸಿಂಧುಲನ ಮಾತಿಗೆ ಮಂತ್ರಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಅನುಮತಿಸಿದರು. ತರುವಾಯ ಸಿಂಧುಲನು ಮುಂಜನನ್ನು ಕರೆಸಿ, ಗೌರವದಿಂದ ಹತ್ತಿರ ಬರಮಾಡಿ—ತಮ್ಮನೇ, ನಾನು ವೃದ್ಧನಾದೆನು; ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಈ ರಾಜ್ಯಭಾರವನ್ನು ಭರಿಸಲಾರೆನು. ರಾಜ್ಯತಂತ್ರದಲ್ಲಿ ನೀನು ಅಸಾಧಾರಣವಾದ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳವನಾಗಿರುವೆ; ಆದುದರಿಂದ ಸರ್ವ ರಾಜ್ಯಾಧಿಪತ್ಯವನ್ನೂ ನಿನ್ನ ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸುವೆನು. ಭೋಜನು ಎನನ್ನೂ ಅರಿಯದ ಹಸುಗೂಸು. ಇವನನ್ನು ನಿನ್ನ ಮಗನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ, ವೃದ್ಧಿಗೆ ತರುವ ಭಾರವು ನಿನ್ನದಾಗಿರುವುದು ಎಂದು ಕೆಲವು ನೀತಿ ವಾಕ್ಯಗ

ಳನ್ನು ಪದೇಶಿಸಿ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕಮಾಡಿದನು. ತರುವಾಯ ಸಿಂಧುಲನು ಶಾಂತ ಚಿತ್ತನಾಗಿ, ಅತ್ಮಜ್ಞಾನಿಯಾಗಿ ಭಗವಂತನನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತ ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಪರಲೋಕಗತನಾದನು. ರಾಜನ ಮರಣದಿಂದ ಅಂತಃಪುರವೆಲ್ಲವೂ ರೋದನಧ್ವನಿಯಿಂದ ತುಂಬಿಹೋಯಿತು. ಪ್ರಜೆಗಳೆಲ್ಲರೂ ದುಃಖಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಹೋದರು. ಮುಂಜನೂ ಸಹ ದುಃಖಿತನಾಗಿ ಭೋಜನನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ದಹನಾದ್ಯಪರಕರ್ಮಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕ್ರಮವಾಗಿ ನೆರವೇರಿಸಿ, ಪರಮಾನಂದಭರಿತನಾಗಿ ಸಿಂಹಾಸನವನ್ನಧಿಸಿದನು. ಮುದ್ರಾಧಿಕಾರವು ಲಭಿಸಿದಕೂಡಲೆ ಮದೋನ್ಮತ್ತನಾಗಿ ಪ್ರಧಾನಮಂತ್ರಿಗಳೆಲ್ಲ ಕೆಲವರನ್ನು ನಿಷ್ಕಾರಣವಾಗಿ ಅವರ ಪದವಿಯಿಂದ ತೊಲಗಿಸಿ ಆ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ತನಗಿಷ್ಟರಾದ ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಮುಂಜನು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೂ ಲೋಭಿಯೂ, ಕ್ರೂರಿಯೂ, ಸ್ವಾರ್ಥಪರನೂ ಆದುದರಿಂದ ತನ್ನ ಇಷ್ಟಾನುಸಾರ ನಿರಂಕುಶವಾಗಿ ಪ್ರಜೆಗಳ ಮೇಲನ್ನರಿಯದೆ ರಾಜ್ಯಭಾರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಮೊದಲಿನ ರಾಜನಿಬಂಧನೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅತಿಕ್ರಮಿಸಿ ಹೊಸಹೊಸ ನಿಬಂಧನೆಗಳನ್ನು ರೂಢಿಯಲ್ಲಿ ತಂದನು. ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಮೊದಲುಮೊದಲು ಕಷ್ಟವಾಗಿ ಕಂಡರೂ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಅದು ಒಗ್ಗಿಹೋಯಿತು. ಹೀಗೆ ಕೆಲವುಕಾಲ ಕಳೆಯಲಾಗಿ ಭೋಜನು ಎಂಟು ವರುಷದವನಾದನು. ಸಂಸ್ಕೃತವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಕಾಲವೆಂದರಿತು ಮುಂಜನು ಭೋಜನಿಗಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪಾರಶಾಲೆಯನ್ನೇರ್ಪಡಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಶಾಸ್ತ್ರವೇತ್ತರಾದ ಪಂಡಿತರವನ್ನು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಿ, ಯುಕ್ತಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಥಾವಿಧಿಯಾಗಿ ಉಪನಯನವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಮಾಡಿಸಲು ಪಾರಶಾಲೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಭೋಜನು ಅಮಿತ ಬುದ್ಧಿಶಾಲಿಯಾದುದರಿಂದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರೊಂದುಸಾರಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತ್ರವೇ ನಿರಾಯಾಸವಾಗಿ ಪಾರವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಇವನ ಬುದ್ಧಿಚಾತುರ್ಯವೂ, ಧಾರಣಾಶಕ್ತಿಯೂ, ವಿಧೇಯತೆಯೂ, ಶ್ರದ್ಧೆಯೂ, ಸನ್ಮಾರ್ಗಪ್ರವರ್ತನೆಯೂ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನೇ ಮರುಳುಮಾಡಿತ್ತು. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರೆಲ್ಲರೂ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಲಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ವೇದಾಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿಯೂ, ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ, ಅಲಂಕಾರ, ತರ್ಕ, ವ್ಯಾಕರಣ, ವೈದ್ಯಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಶರೀರವ್ಯಾಯಾಮ ಕ್ರೀಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ

ವಿಶೇಷ ನೈಪುಣ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿ, ಪುರುಷರೂಪದಿಂದ ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅವತರಿಸಿದ ಸರಸ್ವತಿಯೋ ಎಂಬಂತೆ ಸಲಕ ವಿದ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ, 'ಭೋಜನು ಪಾರಂಗತನಾಗಿ ಹದಿಮೂರು-ಹದಿನಾಲ್ಕು ವರುಷ ವಯಸ್ಸಿನವನಾದನು.

ಒಂದು ದಿವಸ ಮುಂಜನು ಭೋಜನ ವಿದ್ಯಾಕೌಶಲ್ಯವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಲೆಳಸಿ, ಪಾರಶಾಲೆಗೈದಿ ಕೇವಲ ಪ್ರೀತಿಪುರಸ್ಕರವಾಗಿ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಕರೆದು ಪಂಡಿತರ ಸಮಕ್ಷಮ ಶಾಸ್ತ್ರವಿಷಯವೊಂದನ್ನು ಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡಿದನು. ಭೋಜನು ಆ ವಿಷಯವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿ, ಪರಂಪರೆಯಾಗಿ ನಾನಾರೀತಿಯಿಂದ ಸಾಮಾಧಾನ ಹೇಳಿ ವಿದ್ಯಾಗುರುಗಳೆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅತ್ಯಾನಂದಗೊಳಿಸಿದನು ಮುಂಜನು ಅವನು ಕೊಡುವ ಉತ್ತರದ ಅರ್ಥವನ್ನೇ ಗ್ರಹಿಸಲಾರದೆ ಹೋದನು. ಆ ಬಳಿಕ ಮುಂಜನು ಗೃಹವನ್ನು ನೇರಿ ಭೋಜನ ಬುದ್ಧಿಜಾತಿಗಾಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತ ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಹಿಂಗೆ ಆಲೋಚನೆಮಾಡಿದನು — “ಭೋಜನು ಚಿಕ್ಕಪ್ರಾಯದಲ್ಲೆಯೇ ಸಕಲ ವಿದ್ಯಾವಾರಂಗತನಾಗಿರುವನು. ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಇಷ್ಟು ಬುದ್ಧಿ ಬಲವಿರುವವನು ಪೌರಾಧವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೇಗಿರುವನೆಂದೂಹಿಸಲಾದೀತು ? ಇಂತಹ ಬುದ್ಧಿಶಾಲಿಯು ನನ್ನನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಾಗಲಿ ಮೋಸಮಾಡಿ ರಾಜ್ಯಕೋಶವನ್ನು ಅಪಹರಿಸದಿರುವನೇ ? ಸರ್ವಸಂಪದಗಳೂ ಭೋಜನ ಅಧೀನವಾದ ಬಳಿಕ ನನ್ನ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ ನನ್ನನ್ನು ಆದರಿಸುವವರಾರಿರುವರು ? ದ್ರವ್ಯವಿರುವವರೆಲ್ಲವೆ ಎಂತಹ ಅಲ್ಪನಾದರೂ ಒಬ್ಬ ಪ್ರಮುಖನಾಗಿ ತೋರುವನು ? ಧನಸಂಪತ್ತಿ, ರಾಜ್ಯೈಶ್ವರ್ಯ ಮೊದಲಾದುವಿಲ್ಲದಮೇಲೆ ಜೀವಶ್ರವದಂತೆ ಭಾವಿಸುವರು. ಆದುದರಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಕಾಲವೂ ನಿರಾತಂಕವಾಗಿ ರಾಜ್ಯವನ್ನನುಭವಿಸುವ ಉಪಾಯವನ್ನಾಲೋಚಿಸಬೇಕು ಶರೀರದ ಮೇಲೆ ಆಶೆಯನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಜಾಣನಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುವವನಿಗಾವುದನಾಧ್ಯ ? ಅತಿ ವಾಕ್ಪ್ರೀತ್ಯವೂ, ಮಾತುಮಾತಿಗೆ ಸಂದೇಹವೂ, ವರರು ನಿಂದಿಸುವರೆಂಬ ಭಯವೂ, ಇರುವವನು ಎಂದೂ ಸಂಪದಗಳನ್ನು ಕೊಂದಲಾರನು. ಐಶ್ವರ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಲೆಳಸಿದರೆ ವಿಶೇಷ ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಕೊಡಬೇಕಾದವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದವರಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನೆಷ್ಟು ಜಾಗ್ರತೆ ಮಾಡಬಹುದೋ, ಹಾಗೆ ಆಯಾ

ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಆಯಾ ಕೆಲಸವನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಬೇಕಾದುದು ಮುಖ್ಯವೆಂದು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕಾಲದೋಷದಿಂದ ಕಾರ್ಯಗಳೆಲ್ಲ ವಿಪರೀತವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುವುವು. ಪೌರುಷವಿರುವವನಾವಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಅಗೌರವವನ್ನೇ ಮುಂದಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಗೌರವವನ್ನು ಹಿಂದಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಕಾರ್ಯಸಾಧನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿರುವುದು. ಜಾಗರೂಕತೆಯುಳ್ಳವರು ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಭಂಗಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ, ಮೌಢ್ಯವಾವುದುಂಟು? ಬುದ್ಧಿವಂತನು ಅಲ್ಪಕ್ಕಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ವ್ಯಯಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ, ಆ ಅತ್ಯಲ್ಪದಲ್ಲಿಯೇ ಅಧಿಕವಾಗಿ ಸಂಪಾದಿಸುವನು. ಇದು ಹೀಗಿರಲಾಗಿ ಕಾರ್ಯಗೌರವವುಳ್ಳ ಪುರುಷನು ಶತ್ರುವನ್ನೂ, ರೋಗವನ್ನೂ ಹುಟ್ಟುವಾಗಲೇ ನಾಶಪಡಿಸಬೇಕು. ಸುಮ್ಮನಿರಲಾಗಿ ಆ ಶತ್ರುವೂ, ರೋಗವೂ ಎಷ್ಟು ಬಲಾಢ್ಯನನ್ನಾಗಲಿ ಪ್ರಾಣಾಂತದವರೆಗೂ ಬಾಧಿಸದಿರಲಾರದು. ಪ್ರಕೃತ ಭೋಜನು ಪ್ರಬಲ ಶತ್ರುವಾಗಿರುವನು. ಉನ್ನತದೇಶಿಗೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೇ ಇವನನ್ನು ನಾಶಮಾಡುವುದು ಮಂತ್ರಜ್ಞನಿಗೆ ಕರ್ತವ್ಯವು. ವಿಷವೃಕ್ಷವನ್ನೂ, ಶತ್ರುವನ್ನೂ ಅಂಕುರದಲ್ಲಿಯೇ ಭೇದಿಸಿಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಗುರುಹಿರಿಯರು ಹೇಳುವರಲ್ಲವೆ? ಆದುದರಿಂದ ಈಗ ಭೋಜನನ್ನು ನಾಶಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಬೇಕು” ಎಂದಾಲೋಚಿಸಿ ಏನೊಂದೂ ತೋಚದೆ ಹುಚ್ಚನಂತೆ ಆ ಹಗಲು ಮೂರು ಜಾವದವರೆಗೂ ಆಹಾರವನ್ನು ಕೂಡ ತೊರೆದು ಚಿಂತಾಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುತ್ತ ತೇಲುತ್ತ ವಂಗದೇಶಾಧೀಶನೂ, ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಯೂ ಆದ ವತ್ಸರಾಜನನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೀಗೆಹೇಳಿದನು—“ವತ್ಸರಾಜನೇ, ನೀನು ನನಗತ್ಯಂತ ಪ್ರಿಯನೂ, ಪ್ರಧಾನಮಂತ್ರಿಯೂ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ನನ್ನ ಸುಖದುಃಖಗಳಿಗೆ ಭಾಗಿಯಾಗಿರುವೆ. ಪ್ರಕೃತ ನನಗೆ ಬರಬಹುದಾದ ಎಂಕಾ ವಿಪತ್ತನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡುವ ಸಮರ್ಥನು ಮತ್ತೊಬ್ಬನಿಲ್ಲವು. ಮಿತ್ರನ ಗುಣಗಳನ್ನು ದುಃಖಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲವೇ ಪರೀಕ್ಷಿಸುವುದು? ಲೋಕದಲ್ಲಿ ರಾಜರು ಪ್ರಿಯರಾದ ಮಂತ್ರಿಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಗೌರವವನ್ನು ಮಾತ್ರ ತೋರಿಸುವರು. ಆ ರಾಜರಿಂದ ಗೌರವಿಸಲ್ಪಡುವ ಮಂತ್ರಿಗಳಾದರೋ ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಣಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ದರೂ ರಾಜರನ್ನು ಕಾಪಾಡುವರು. ನೀನು ನನಗಂತರಂಗ ಮಿತ್ರನೂ, ಮಂತ್ರಿಯೂ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ನಿನಗೆ ರಹಸ್ಯ ವಿಚಾರವನ್ನು ತಿಳಿಸುವೆನು. ಮಂತ್ರಿ

ವರ್ಯಾ, ಈದಿನ ಅರ್ಧರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಭೋಜನನ್ನು ರಥದಲ್ಲಿಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡ
ಒಂದು ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಕೊಂಡೊಯ್ದು ಅಲ್ಲಿ ಅವನ ಶಿರವನ್ನು ಭೇದಿಸಿ, ಆ ಶಿ-
ಸ್ಯನ್ನು ಅಂಕುರಕ್ಕೆ ರಂದು ನನಗೆ ತೋರಿಸಬೇಕು ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಈಡೆ-
ರಿಸಿದರೆ ನಿನ್ನ ಶ್ರಮೆಯನ್ನು ವ್ಯರ್ಥಮಾಡಲಾರೆನು. ನಿನ್ನ ಉಪಕಾರವನ್ನು
ಮರೆಯಲಾರೆನು ಕೋರಿದ ಗ್ರಾಮಗಳನ್ನು ಪಾರಿತೋಷಿಕವಾಗಿ ಕೊಡುವೆನು

ಹೀಗೆ ಹೇಳುವ ಅವನ ಘೋರವಾಕ್ಯಗಳು ಕರ್ಣಕರೋರಗಳಾಗಿ ವತ್ಸನ
ಪ್ರಾಣವೆಲ್ಲಿಯೋ ಪ್ರಯಾಣವಾದಂತಾಯಿತು. ಶಿಲಾಪ್ರತಿಮೆಯಂತೆ ನಿಶ್ಚಿ-
ಷ್ಟತನಾಗಿ ನಿಂತು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲಾನಂತರ ಎಚ್ಚತ್ತು, ಹೀಗೆ ವಿಚಾರಮಾಡಲು
ಜ್ವಗಿಸಿದನು “ಅಕಟಕಟಾ! ಎಂತಹ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಪಾಪಿಯಾರ-
ನಾನು ಕಿವಿಗಳಿಂದ ಕೇಳಬೇಕಾಯಿತು. ಈ ದುರ್ಬುದ್ಧಿಯು ಈತನಿಗೇಕೆ
ಉಂಟಾಯಿತು? ಭೋಜನನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುವಂತೆ ದುರ್ಬೋಧಿಯನ್ನು ಮಾಡು-
ವ ಮಹಾ ಪಾಪಾತ್ಮನಾರೂ ಇರಲಾರನಲ್ಲವೇ? ಈ ಚಿಂತೆಯೇಕೆ
ಈತನು ಜನ್ಮಾರಭ್ಯ ಪಾಪಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೇ ಮಾಡಲೆಳಸುವನು ಎಷ್ಟೋ
ಘೋರಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಹಿಂದೆಗೆಯದ ಈ ಘಾತುಕನು ಪುತ್ರ ವಧಿಗೆ ಮಾತ್ರ
ಹೊಗೆ ಹಿಂದೆಗೆಯುವನು? ಆನೆಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುವ ವೆಂಕಟಮ್ಮನಿಗೆ ಹೆಣಗಾ-
ಪಿಂಡದ ಕೂಳಲ್ಲವೆ ಬೇಕು? ಭೀ! ಇಂತಹ ನೀಚನಬಳಿ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಇರು-
ವುದೆಷ್ಟು ವಾಪವು?” ಎಂದು ತನ್ನಲ್ಲಿ ತಾನು ಆಲೋಚಿಸಿ—“ಆಗಲಿ ಶಾಂತ-
ವಚನದಿಂದ ಈತನ ದುರ್ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಪೋಗೊಳಿಸುವೆನು” ಎಂದಾಲೋ-
ಚಿಸಿ ಮುಂಜನೊಡನೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು —

“ಮಹಾಪ್ರಭೂ, ನಿಂವು ಪ್ರಭುಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಯಾವ ಕಾರ್ಯವ-
ನ್ನಾಗಲಿ ಭೃತ್ಯನಿಗಾಜ್ಞಾಪಿಸಬೇಕಾದುದು ಮುಖ್ಯಧರ್ಮವು. ಆದರೂ ತಾವು
ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಿಸಿದ ಈಗಿನ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತು ವಿಜ್ಞಾಪಿಸುವ ಪ್ರತಿ ವಚನ-
ವನ್ನೂ ತಪ್ಪಾಗಿ ತಿಳಿಯಕೂಡದೊಂದು ವಾರ್ಧಿಸುತ್ತೇನೆ. ದೇವಾ, ಭೋಜನ-
ಯಾವ ಪಾಪವನ್ನೂ ಅರಿಯದ ಹಸು ಕೂಸಲ್ಲವೇ? ಈತನಿಗೆ ಸೈನ್ಯವಾಗಲಿ
ಬಲವಾಗಲಿ, ಪರಿವಾರವಾಗಲಿ, ಧನವಾಗಲಿ ಮತ್ತೆ ಯಾವ ಸಹಾಯವಾಗಲಿ

ಇಲ್ಲ. ಸಿಂಧುಲನು ಸಾಯುವಾಗ ರಾಜ್ಯವನ್ನೂ, ಭೋಜಕುಮಾರನನ್ನೂ ನಿನ್ನ ಸ್ವಾಧೀನಮಾಡಿ ಹೋಗಿರುವನು. ಯುಕ್ತಾ ಯುಕ್ತಗಳನ್ನರಿಯದೆ ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ನಿನ್ನನ್ನು ತಂದೆಯಂತೆಭಾವಿಸಿ, ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಗುರುಭಾವವನ್ನೇ ತೋರಿಸುತ್ತ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿರುವ ಭೋಜನು ನಿನ್ನಾಜ್ಞೆಯನ್ನು ಒಂದುವೇಳೆ ಯಾದರೂ ಅತಿಕ್ರಮಿಸುವವನಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಗುಣವಂತನೂ, ವಿನಯವಂತ ನೂ, ವಿಧೇಯನೂ ಆದ ಪುತ್ರನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಿ ಹೊಂದಬೇಕಾದ ಫಲವೇನು? ಮೊದಲು ಆಲೋಚನೆಯಿಲ್ಲದೆ ಒಂದು ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿ, ತರುವಾಯ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವನ್ನು ಹೊಂದುವುದು ಕೇವಲ ಮೂಢರ ಲಕ್ಷಣವಲ್ಲವೇ? ಯಾವ ಕಾರ್ಯದಿಂದ ನಷ್ಟವಿರುವುದು, ಎಂದು ಮೊದಲು ಮೊದಲೇ ಚಿನ್ನಾಗಿ ಆಲೋ ಚಿಸಿ ಲಾಭವಿರುವುದಾದರೆ ಮಾಡುವುದೂ, ನಷ್ಟವಿರುವುದಾದರೆ ಬಿಡುವುದೂ ಪ್ರಾಜ್ಞರ ಲಕ್ಷಣವು. ಪ್ರಯತ್ನ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಅವುಗಳ ಫಲವನ್ನು ತಿಳಿದು ಪ್ರವರ್ತಿಸಬೇಕು. ಆತರದಿಂದ ಯಾವ ಕೆಲಸಮಾಡಿದರೂ ಅದರ ವಿಪರೀತ ಫಲವು ಜನ್ಮಾಂತರದವರೆಗೂ ಹೃದಯಶಲ್ಯವಾಗಿ ಬಾಧಿಸುವುದು. ಹೀಗೆಯೇ ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೂರಾಲೋಚನೆ ಮಾಡದೆ ದೂರಾಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ, ತನ್ನ ಮುದ್ದು ಗಿಳಿಯನ್ನು ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಕೊಂದು, ತರುವಾಯ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಪಟ್ಟು ಪ್ರಾಣತ್ಯಾಗವನ್ನು ಸಹಾ ಮಾಡಲುಜ್ಜುಗಿಸಿದ ಒಬ್ಬನೊಬ್ಬ ರಾಜ ಪುತ್ರನ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಕೇಳಿಲ್ಲವೇ? ಕೇಳು, ಸಂಗ್ರಹವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ:—

ಪಾಂಡ್ಯದೇಶವನ್ನಾಳುವ ವೀರಸೇನನೆಂಬ ರಾಜನಿಗೆ ಶೂರಸೇನನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಮಗನಿದ್ದನು. ಈತನ ಪ್ರಧಾನಮಂತ್ರಿಯಾದ ಸುಮಂತನಿಗೆ ಸುಬುದ್ಧಿ ಯೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಪುತ್ರನಿದ್ದನು, ಈ ಶೂರಸೇನನೂ, ಸುಬುದ್ಧಿಯೂ ಬಾಲ್ಯ ದಿಂದಲೂ ಪರಸ್ಪರಾನುರಾಗವುಳ್ಳವರಾಗಿ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಅಗಲದೆ ರಾಮ ಲಕ್ಷ್ಮಣರಂತೆ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗಿರಲಾಗಿ ಒಂದುದಿನ ಇವರಿರ್ವರೂ ವಿಹಾರಾರ್ಥವಾಗಿ ಒಂದು ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಆಗ ಬೇಸಿಗೆಯ ಕಾಲವಾ ಗುದರಿಂದ ಸೂರ್ಯನು ಬಹು ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ ಆಕಾಶಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಜ್ವಲಿ ಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಸುಬುದ್ಧಿ, ಶೂರಸೇನರಾಬಿಸಿಲಿನ ತಾಪವನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರದೆ ದಾಹಪೀಡಿತರಾಗಿ ಒಂದು ಅಲದಮರದಡಿಯನ್ನು ಸೇರಿದರು. ರಾಜಪುತ್ರನಿಗೆ

ಬಾಯಾರಿಕೆಯು ದುಸ್ಸಹವಾಯಿತು. ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಸಮಾಪದಲ್ಲಿ ಕೆರೆಯಾಗಲಿ, ಕೊಳವಾಗಲಿ, ಚಿಲುಮೆಯಾಗಲಿ, ನದಿಯಾಗಲಿ, ಯಾವುದೂ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ರಾಜಕುಮಾರನಿಗೆ ಬಾಯಿ ಒಣಗಿಹೋಯಿತು, ಮಾತುಗಳು ತೊದಲುತೊದಲಾದವು, ಕಿವಿಗಳು ಮುಚ್ಚಿಹೋಗಿ ಇತರ ಶಬ್ದವು ಕೇಳಿಸದಂತಾಯಿತು. ಇನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರೆ ದಾಹಪೀಡೆಯಿಂದ ತಪ್ಪದೆ ಅವನಿಗೆ ಮರಣವಾಗುವ ಸೂಚನೆ ತೋರಿತು ಮಂತ್ರಿಕುಮಾರನು ಆತನನ್ನು ನೋಡಿ ದಿಗಿಲುಬಿದ್ದು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ತಿರುಗಿನೀರನ್ನು ತರುವೆನೆಂದು ಹೇಳಿ, ರಾಜಪುತ್ರನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಟ್ಟು, ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಜಲಾಶಯವನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತ ನಡೆದನು. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಇತ್ತ ಆಲದಮರದ ದೊಡ್ಡಕೊಂಬೆಯಿಂದ ಜೊಟಿ ಜೊಟಿನೆ ಜಲಬಿಂದುಗಳು ಉದುರಲಾರಂಭಿಸಿದವು. ರಾಜಪುತ್ರನು ವಿಶೇಷ ದಾಹಪೀಡಿತನಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಜಲಬಿಂದುಗಳೆಲ್ಲದಿಂದ ಹೇಗೆ ಬೀಳುವನೆಂದು ವಿಚಾರಿಸದೆ ದರಿದ್ರನಿಗೆ ಧನನಿಕ್ಷೇಪವು ದೊರೆತಂತೆ ಸಂತೋಷಿಸಿ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಆಲದಲೆಯನ್ನೇ ದೊನ್ನೆಯಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಆ ಜಲಕಣಗಳನ್ನು ದೊನ್ನೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸುತ್ತಿದ್ದನು ನೀರು ಧಾರೆಯಾಗಿ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಜಾಗೃತಿಯಾಗಿಯೇ ದೊನ್ನೆಯು ತುಂಬಿತು.

ಈ ರಾಜಪುತ್ರನು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೂ ಒಂದು ಗಿಳಿಯನ್ನು ಸಾಕುತ್ತಿದ್ದನು, ಅದು ಆಸ್ಥಾಯಮಾನವಾಗಿ ಮುದ್ದುಮುದ್ದಾಗಿ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಆ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತ ಆನಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಯಾವಾಗಲೂ ಅದನ್ನು ಅಗಲಿರದೆ ತನ್ನ ಸಮಾಪದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಗಿಳಿಯ ಬುದ್ಧಿಜಾತಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ ರಾಜಪುತ್ರನು ಅದನ್ನು ಪ್ರಾಣಪದಕದಂತೆ ಪೋಷಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅದುದರಿಂದ ವನವಿಹಾರ ಸಮಯದಲ್ಲಿಯೂ ಸಂಗಡಲೇ ಇದ್ದಿತು. ಹೀಗೆ ಸಮಾಪದಲ್ಲಿಿದ್ದ ಗಿಳಿಯು ದಾಹಪೀಡಿತನಾದ ರಾಜಪುತ್ರನು ನೀರಿನ ದೊನ್ನೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಕುಡಿಯಲುದ್ಯುಕ್ತನಾಗುವುದನ್ನು ಕಂಡು, ಧಟ್ಟನೆ ಆ ದೊನ್ನೆಯಮೇಲೆ ಹಾರಿ ಅದನ್ನು ಬೋರಲಾಗುವಂತೆ ಬೀಳಿಸಿ ನೀರನ್ನು ನೆಲದಪಾಲುಮಾಡಿತು.

ಆಗ ರಾಜಪುತ್ರನಮನಸ್ಸು ಹೇಗಿರಬಹುದು? ಪಿಸಾಸಾತುರನಾಗಿದ್ದ ಬಾಯಿಗೆ ಸಮಾಪಿಸಿದ ನೀರನ್ನು ನೆಲದಪಾಲು ಮಾಡಿದ ಆ ಗಿಳಿಯಮೇಲೆ

ಅತ್ಯಂತಾಗ್ರಹವನ್ನು ತಾಳಿದನು ಹಸಿವಿನಿಂದ ಬಸವಳಿದವನಿಗೆ ಎಲೆಯಲ್ಲಿ ಅನ್ನವನ್ನಿಕ್ಕಿ ತಿನ್ನುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮಣ್ಣೆರಚಿದವನಮೇಲೆ ಅಗ್ರಹವುಂಟಾಗದಿರುವುದೇ? ಆ ಕೋಪಭರದಲ್ಲಿ ಯುಕ್ತಾಯುಕ್ತ ವಿಸುರ್ಲಿಯನ್ನು ಮಾಡಲಾರದೆ ಹೋದನು. ಅತಿವೇಗವಾಗಿ ಆ ಗಿಳಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಹಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಪಟಪಟ ಕಡಿಯುತ್ತ ಕತ್ತನ್ನು ಹಿಸುಕಿ ಕಳಗೆ ಬಿಸುಟನು ಅಲ್ಲಗಾಕೋಪವು ಕೊಂಚಮಾತ್ರ ಉಪಶಮನವಾಯಿತು ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಮಂತ್ರಿಪುತ್ರನು ವನದಲ್ಲೆಲ್ಲ ತಿರುಗಿ ಎಲ್ಲಿಯೋ ನೀರನ್ನು ಕೊಂಡು ಸತ್ಪರವಾಗಿ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಸೇರಿದನು ರಾಜಪುತ್ರನು ಜಲನಾನಮಾಡಿ ದಾಹವನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು ತೃಪ್ತನಾದನು. ತರುವಾಯ ಗಿಳಿಯು ಕಾಣದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಮಂತ್ರಿಪುತ್ರನು-ಮಿತ್ರನೇ ಗಿಳಿಯು ಎಲ್ಲಿಹೋಯಿತು ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ರಾಜಪುತ್ರನು ತಾನುಮಾಡಿದ ಅಕಾರ್ಯವನ್ನು ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಂಡು ದುಃಖಿಸಿ, ಎಷ್ಟೋ ಪರಿತಾಪ ಪಟ್ಟು-ಹಾ! ಎಂದು ನಿಟ್ಟುಸಿರಿಟ್ಟು, ನಡೆದ ವೃತ್ತಾಂತವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿ “ಮಹಾ ಪಾನಾತ್ಮವಾದ ನಾನು ಗಿಳಿಯನ್ನು ಕೊಂದೆನಲ್ಲ” ಎಂದನು ಮಂತ್ರಿಪುತ್ರನು ಈ ದುರ್ವಾರ್ತೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಹಾ ಬುದ್ಧಿಶಾಲಿಯಾದ ಗಿಳಿಯ ಮರಣಕ್ಕಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಿ—“ರಾಜಪುತ್ರನು ನಿನಗೆ ನಿಷ್ಕಾರಣವಾಗಿ ಗಿಳಿಯನ್ನು ಸಂಹರಿಸಿದೆ. ಅದು ಅಲೋಚಿಸದೆ ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮಾಡಲಾರದು, ಆ ದೂನ್ಮಯನೀರಿನಲ್ಲಿ ಯಾವದೋ ದೋಷವಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿದುಅದನ್ನು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಬೀಳಕೆಡವಿರಬೇಕು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡೋಣವೆಂದು ರಾಜಪುತ್ರನೂ, ಮಂತ್ರಿಪುತ್ರನೂ ಸೇರಿ ಆಲದವೃಕ್ಷವನ್ನು ಹತ್ತಿ ಆ ನೀರುಬಿದ್ದ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಸೇರಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಎರಡು ದೊಡ್ಡ ಕೊಂಬೆಗಳು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಗಾಳಿಗೆ ಉಜ್ಜಲ್ಪಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಆ ಸಂಧಿಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಕೃಷ್ಣಸರ್ಪವು ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿದ್ದು ಕೊಂಬೆಗಳು ಒಲವಾಗಿ ಉಜ್ಜುವದರಿಂದ ಅದರ ಶರೀರವು ನುಜ್ಜುನುಜ್ಜಾಗಿ ಮಾಂಸಖಂಡಗಳು ನೀರುದೊಂಬಿಗಳಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದವು! ಶೂರಸೇನ, ಸುಬುದ್ಧಿಗಳು ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಅತ್ಯಂತಾಶ್ಚರ್ಯಮಗ್ನರಾದರು. ಗಿಳಿಯು ಈ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದೇ ಇದನ್ನು ಕುಡಿದು ರಾಜಪುತ್ರನು ಮೃತನಾಗುವನೆಂದು ದೂನ್ಮಯನ್ನು ಬೋರಲು ಹಾಕಿದರು. ರಾಜಪುತ್ರನಿಗೆ ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ದುಃಖವಷ್ಟಿಷ್ಟೆಂದು ಹೇಳಲಾಗದು. ಇಂತಹ ಬುದ್ಧಿ

ಶಾಲಿಯಾದ ಗಿಳಿಯನ್ನು ಕೊಂದ ಜ್ಞಾನಹೀನನ ಬಾಳೇತಕ್ಕೆ ? ಎಂದು ಪ್ರಾಣತ್ಯಾಗಮಾಡಲುಜ್ಜುಗಿಸಿದನು. ಆಗಲಾ ಸುಬುದ್ಧಿಯು ಹಲವು ಪರಿಯಾಗಿ ಬೋಧಿಸಿದುದರಿಂದ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಪಡೆದನು.

ಆದುದರಿಂದ ಅಹೋ ಮುಂಜಭೂಪಾ, ಈ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಆಲೋಚಿಸು. ಇನ್ನೇ ಅಲ್ಲದೆ ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಭೋಜನನ್ನು ಕೊಂದರೂ ಸಿಂಧುಲ ಮಹಾರಾಜನ ಮಿತ್ರರೂ ಮಹಾಬಲಶಾಲಿಗಳೂ ಆದ ರಾಜಪುತ್ರರು ನಿನ್ನ ರಾಜ್ಯವನ್ನೇ ನಿಮಿಷಾರ್ಧದಲ್ಲಿ ಧ್ವಂಸಮಾಡದೆ ಬಿಡರು, ಪುಣ್ಯ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡುವ ಪುರುಷನು ದುರ್ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನಾಚರಿಸಲು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಸಂವತ್ತು ನಾಶವಾಗುವುದು ಹಣಿತೆಯಲ್ಲ ಎಣ್ಣೆಯು ತುಂಬಿದ್ದ ಬತ್ತಿಯು ಸರಿಯಾಗಿದ್ದರೂ, ಮಳೆಗಾಳಿ ಬೀಸಿದರೆ ಆ ದೀಪವು ಅರಿಹೋಗದಿರುವುದೇ ? ಇವೆಲ್ಲ ಸರ್ವಜ್ಞನಾದ ನಿನಗೆ ತಿಳಿಯದ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲ ಎಂತಹ ಇಕ್ಕಟ್ಟುಗಳು ಬಂದರೂ ಪುತ್ರವಧೆಗಳೆನಿಸುವುದು ನಿನ್ನಂತಹ ಕೀರ್ತಿಕಾಮಿಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಲ್ಲ-ಎಂದು ವರಿವರಿ ವಿಧವಾಗಿ ವತ್ಸರಾಜನು ಉಪದೇಶಮಾಡಿದನು ಸಕಾರಣವಾಗಿ ಲಾಭನಷ್ಟಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಭೋಜನನ್ನು ವಧಿಸಬಾರದೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು ಆದರೆ ಆತನ ಉಪದೇಶವೆಲ್ಲ ಕಿವುಡನ ಮುಂದೆ ಕಿನ್ನರಿಯನ್ನು ಬಾಜಿಸಿದಂತಾಯಿತು ಭೋಜನನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದವನಲ್ಲ ಈ ಉಪದೇಶಗಳೆಲ್ಲವೂ ವೃಥಾವಾದವು ಮುಂಜನು ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕೆಂಪಗೆಮಾಡಿ “ ವತ್ಸರಾಜಾ! ಸಾಕು ಸಾಕು, ಈ ಉಪದೇಶಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಅಲ್ಲ ಕಟ್ಟಿಡು, ನೀನು ನನಗೆ ಸೇವಕನೆಂದು ನನ್ನ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಪರಿಪೂರ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಬರಮಾಡಿದೆಯೇ ಹೊರತು ಗುರುವಾಗಿ ಉಪದೇಶಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಬರಮಾಡಲಿಲ್ಲ ಇಂತಹ ನೀತಿಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ನಾನು ತಿಳಿಯದವುಗಳಲ್ಲ ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳಿಂದಲೂ ನೀನು ಸೇವಕನೆಂದೂ ನಾನು ಪ್ರಭುವೆಂದೂ ತಿಳಿದುದಕ್ಕೇಗ ವಿಪರೀತವಾಯಿತು. ನೀತಿ ಜೋಧಿಗಾರಂಭಿಸಿ ತಲೆಹರಟುವ ಸೇವಕನೆಲ್ಲರವನು ? ಸ್ವಾಮಿ ಕಾರ್ಯವು ಯುಕ್ತವಾಗಲಿ, ಅಯುಕ್ತವಾಗಲಿ ವಿಚಾರಮಾಡದೆ ಅದನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಬೇಕಾದುದು ಸೇವಕನ ಕರ್ತವ್ಯವು. ಸ್ವಾಮಿಕಾರ್ಯವನ್ನು ನೆರವೇರಿಸದ ಭೃತ್ಯನ

ಜೀವಿತವು ಮೇಕೆಯ ಕತ್ತಿನಲ್ಲಿರುವ ಮೊಲೆಗಳಿಗೆ ಸಮಾನವು” ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿ ನುಡಿದನು. ವತ್ಸರಾಜನು ಇದು ಸಮಯವಲ್ಲವೆಂದು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು ತನ್ನಲ್ಲಿ ತಾನು ಹೀಗೆ ಆಲೋಚಿಸಿದನು:—“ಮುಂಜನು ಕೃತಘ್ನನು, ಸಿಂಧುಲನಾದರೋ ಇವನನ್ನು ಭೋಜನ ಸಮಾನವೆಂದೆಣಿಸಿ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸ್ವಾಧೀನಮಾಡಿದನು. ಆ ಮೇಲನ್ನಾದರೂ ಸ್ಮರಿಸದೆ ನಿಷ್ಕಾರಣನಾಗಿ ಹಸುಳೆಯಾದ ಭೋಜನನ್ನು ಸಂಹರಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದನು. ಇಂತಹ ಘಾತುಕನು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆಲ್ಲಿರುವನು? ಈತನಿಗೆ ಈರಿತಿ ವಿಪರೀತ ಬುದ್ಧಿ ಜನಿಸಿರುವುದು ವಿನಾಶಹೇತುವೇ ಹೊರತು ಬೇರಿಲ್ಲ. ‘ವಿನಾಶಕಾಲೇ ವಿಪರೀತಬುದ್ಧಿ’ ಎಂದಲ್ಲವೇ ಆರ್ಯರು ಹೇಳಿರುವರು ಮತ್ತು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯದಿಲ್ಲ, ಮತ್ತೊಬ್ಬರ ಮಾತು ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ, ಇಷ್ಟಕ್ಕಿಂತಿಲೂ ಮೌಢ್ಯವೇನಿರುವುದು? ಈತನಿಗೆ ನೀತಿಯನ್ನು ಹೇಳುವುದು ಅರಣ್ಯರೋದನವಾಗಿರುವುದು.

ಕಂ|| ಮರಳಿನೊಳಿಣ್ಣೆಯ ಬರಿವುದು |

ಮಿರದೆ ಬಿಸಿಲು ದುರೆಯಿಂದ ನೀರೀಂಟುವುದುಂ ||

ನೆರೆ ಮೊಲದ ಕೊಂಬ ಗಳಿವುದು |

ಮರಿದಲ್ಲವು ಮೂರ್ಖಜನವ ತಿರ್ದುಳುದರಿದೈ

|| ೧ ||

ಎಂಬ ಭರ್ತೃಹರಿಯ ವಚನವು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ” ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಿ ‘ಮಹಾಪ್ರಭೂ. ಶಾಂತನಾಗು ! ಶಾಂತನಾಗು !! ಸ್ವಾಮಿಯವರ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ನಾನೇನೋ ತಿಳಿದೂ ತಿಳಿಯದೆ ಮಾತನಾಡಿದೆನು. ವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ ಅವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮನ್ನಿಸಿ ಅನುಗ್ರಹಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬೇಡುವೆನು. ನಾನೆಮ್ಮೂ ಸ್ವಾಮಿದ್ರೋಹಮಾಡುವವನಲ್ಲ. ನಿನ್ನಾಜ್ಞೆಯನ್ನು ಶಿರಸಾವಹಿಸಿ ಎಂತಹ ಕೆಲಸವನ್ನಾದರೂ ಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧನಾಗಿರುವೆನು’ ಎಂದು ವಿಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು. ಮುಂಜನು ಕೋಪವನ್ನೆಲ್ಲ ದೂರಮಾಡಿ, ವತ್ಸರಾಜನನ್ನು ಹೊಗಳಿ, ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಅರುಹಿ, ಕಳುಹಿಸಿ ಕೊಟ್ಟನು.

ತರುವಾಯ ವತ್ಸರಾಜನು ರಥವನ್ನು ಸಿದ್ಧಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸತ್ತರ ದಿಂದ ಭೋಜನು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವ ಪಾಠಶಾಲೆಗೆ ಬಂದು ಗುರುಗಳಿ

ದ್ವರೂ ಸಂಶಯಪಡದೆ ಉಚ್ಚಸ್ವರದಿಂದ “ಎಲವೋ ಭೋಜಾ, ಹೀಗೆ ಬಾರೋ” ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಅಲ್ಲಿರುವವರೆಲ್ಲ ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿ “ಮಹಾರಾಜ ಪುತ್ರನನ್ನು ವತ್ಸರಾಜನೆಂದೂ ನೀಚವಾಗಿ ಕರೆದವನಲ್ಲ, ಈಗ ಈರೀತಿ ಕರೆಯಲು ಕಾರಣವೇನೋ” ಎಂದು ವಿಚಾರಪರರಾಗಿ ಮೌನವದನರಾಗಿದ್ದರು. ಭೋಜನು ಅಭಿಜಾತ್ಯನುರೂಪವಾದ ಕ್ಷಾತ್ರತೇಜಸುಳ್ಳವನಾದುದರಿಂದ ಈ ಕರೋರ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರದೆ- ‘ಎಲವೋ ವತ್ಸಾ, ನೀನು ನನ್ನ ಚಿಕ್ಕ ತಂದೆಯಾದ ಮುಂಜನ ಭೃತ್ಯನು ಗೌರವಾಗೌರವಗಳನ್ನರಿಯದೆ ದುರಹಂಭಾವದಿಂದ ಮನಬಂದಂತೆ ಮಾತನಾಡುವೆಯಾ? ಎಚ್ಚರವಾಗಿರು’ ಎಂದು ಗದರಿಸಿದನು. ವತ್ಸರಾಜನಿದನ್ನು ಕೇಳಿ, ಆರ್ಯಾ, ನನ್ನಿಂದ ತಪ್ಪಿಲ್ಲವು. ನಿನ್ನ ಚಿಕ್ಕತಂದೆಯಾದ ಮುಂಜನು ಈಗ ಬಲಾತ್ಕಾರವಾಗಿಯಾದರೂ ನಿನ್ನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಬೇಕಾಗಿ ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿರುವನು. ಇದರ ಮೇಲೆ ದೇವರ ಚಿತ್ತ’ ಎಂದನು.

ಆಗಲಾ ಭೋಜನು ಮುಂಜನ ಅಜ್ಞೆಯನ್ನು ಮೀರಲಾರದೆ ರಥದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು. ವತ್ಸನು ರಥವನ್ನೆಲ್ಲಿಗೋ ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಈ ವರ್ತಮಾನವೆಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿಯಿತು. ‘ಮುಂಜನ ದುರ್ಬೋಧಿಯಿಂದ ವತ್ಸನು ಭೋಜನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಎಲ್ಲಿಗೋ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು.’ ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಗುಜುಗುಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದರು. ಕ್ರಮವಾಗಿ ಅಂತಃಪುರಕ್ಕೂ ತಿಳಿಯಿತು. ಭೋಜನ ತಾಯಿ ಸಾವಿತ್ರಿಯು ಹಾ! ಎಂದು ಮೂರ್ಛಿತಳಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡು ಹಾ! ಹಾ! ತಂದೆ ಭೋಜಾ, ಎಂದು ರೋದನ ಮಾಡುತ್ತ ಎದೆಯನ್ನು ಬಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ- ‘ಅಯ್ಯೋ! ಕುಮಾರಾ, ಎಷ್ಟೋ ಕಷ್ಟನಷ್ಟಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿ ಸುಕಿ ಸಲಹೆ ನೀನಗೊತ್ತಹ ಕಷ್ಟಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತು. ತಂದೆ, ಇನ್ನು ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಾನೆಂತು ಜೀವಿಸಲಿ? ಆಹಾ! ಆಹಾ! ಮೂಢಾ, ದುಷ್ಟಾ, ಎಂತಹ ಘಾತುಕ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಮನವಿಟ್ಟಿ? ಯಾವ ಪಾಪವನ್ನೂ ಅರಿಯದ ಹಸು ಕೂಸನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಲು ನೀನಗೊತ್ತು ಮನಬಂತು? ಭೋಜನಿಗೆ ಪೂರ್ವಜನೃದಲ್ಲಿ ಶತ್ರುವಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಅಹಗೆಯನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹುಟ್ಟಿರುವೆಯಾಗಬಹುದು. ಹಾ! ನಿನ್ನ

ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಅಪಹರಿಸುವನೆಂದು ಇಂತಹ ದುರ್ಮಾರ್ಗ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಮನಸಿಟ್ಟಿ
ಯಾ? ಛ! ಛ!! ನಿನ್ನ ಜನ್ಮವನ್ನು ಸುಡು' ಎಂದು ಮೊದಲಾಗಿ ಅನೇಕ
ರಿತಿ ದುಃಖಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ರಾಜಭವನದಲ್ಲಿ ಅಬಾಲವೃದ್ಧರಾದ ಸ್ತ್ರೀಪುರುಷರೆ
ಲ್ಲರೂ ಶೋಕಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಮುಳುಗಿ ಪರಿತಪಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಧಾರಾನಗರ
ವೆಲ್ಲ ರಾಮರಾಜ್ಯ ವಿಯೋಗಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕಳಾಹಿನವಾದ ಅಯೋಧ್ಯೆಯಂತಿ
ದ್ದಿತು. ಕೆಲವರು ಭೋಜನ ಮರಣವಾರ್ತೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಹಿಸಲಾರದೆ
ಪ್ರಾಣತ್ಯಾಗವನ್ನು ಕೂಡ ಮಾಡಿದರು ಮುಂಜನು ಮಾತ್ರ ಚಿಂತೆ ಕಳೆಯಿ
ತೆಂದು ಏಕಾಂತ ಗೃಹದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದನು ಪುರನಿವಾಸಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಮುಂಜ
ನನ್ನು ಬಹುಪರಿವಯಾಗಿ ದೂಷಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಇತ್ತಲಾ ವತ್ಸರಾಜನು ಮನುಷ್ಯ ಸಂಚಾರವಿಲ್ಲದ ಒಂದು ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ
ಭೋಜನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು ಅಲ್ಲಿ ಸಿಂಹ, ಹುಲಿ, ಆನೆ ಮೊದ
ಲಾದ ಕ್ರೂರಮೃಗಗಳ ಭೀಕರ ಧ್ವನಿಯು ಬಹು ಭಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತಿ
ದ್ದಿತು. ಈ ಕೂಗಿಗೆ ಮೊದಲುಮೊದಲು ಭೋಜನು ಭಯವನ್ನು ಹೊಂದಿ
ದನು. ಆದರೆ ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲ ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ತಾಳಿ ನಿರ್ಭಯ
ವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದನು. ಹೀಗೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ
ವೃಕ್ಷದ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ರಥವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ವತ್ಸನು ರಥದಿಂದಿಳಿದನು. ತದ
ನಂತರ ಭೋಜನು ಕೆಳಕ್ಕೆಳೆದು ಒಂದು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡನು. ವತ್ಸ
ರಾಜನು ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಶಂಕಿಸದೆ ಒರೆಯಿಂದ ಧಳಧಳ ಹೊಳೆಯುವ ಕತ್ತಿ
ಯನ್ನು ಸೆಳೆದು ಝಳಿಸುತ್ತ ಭೋಜನನ್ನು ಕುರಿತು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು —
'ಅಹೋ ರಾಜಪುತ್ರಾ, ನಿನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು
ಊಹಿಸಿದೆಯಾ? ನಿನ್ನ ಚಿಕ್ಕತಂದೆಯಾದ ಮುಂಜನು ತನ್ನ ರಾಜ್ಯವನ್ನು
ನೀನು ಅಪಹರಿಸುವೆಯೆಂದು ದುರೂಹೆಮಾಡಿ, ಈ ನಿರ್ಜನಾರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ
ನ್ನು ಕೊಂದು ನಿನ್ನ ಶಿರಸ್ಸನ್ನು ತೋರಿಸಬೇಕೆಂದಾಜ್ಞೆಮಾಡಿರುವನು. ಆದು
ದರಿಂದ ಆತನ ಆಜ್ಞೆಗೆ ಸಿದ್ಧನಾಗು ಏನನ್ನಾದರೂ ಹೇಳುವುದಿದ್ದರೆ ಅಲಸ್ಯ
ಮಾಡದೆ ಬೇಗಹೇಳು.' ಎಂದು ವತ್ಸರಾಜನ ಕ್ರೂರವಾಕ್ಯಗಳಿಗೆ ಭೋಜನ
ಮನಸ್ಸು ಚಲಿಸಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಭೀತನಾಗದೆ ವತ್ಸರಾಜನನ್ನು

ಕುರಿತು—‘ಅಯ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿ, ನೀನು ಭೃತ್ಯನು, ಮುಂಜನು ಪ್ರಭುವು ಪ್ರಭುವಾಜ್ಞಾಪಿಸಿದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನೆರವೇರಿಸುವುದು ಭೃತ್ಯನ ಕರ್ತವ್ಯವು. ನನಗೆ ಮೃತ್ಯುವು ಸನ್ನಿಹಿತವಾಗದಿರುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾವನೂ ಕೊಲ್ಲಲುಶಕ್ತ ನಲ್ಲ ಮನುಷ್ಯನ ಬಾಳ್ವೆಯೆಲ್ಲವೂ ಕರ್ಮಾಧೀನವಾಗಿರುವುದು. ಇಲ್ಲಿಗೆ ನಾವಿರ್ವರೂ ಈ ದಿನ ಸೇರಬೇಕಾದದ್ದು ನಿನ್ನಿಂದ, ಮುಂಜನಿಂದ, ನನ್ನಿಂದ ಆಗಲಾರದು; ಡೈವವೇ ನಮ್ಮನ್ನಿಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿತು. ಲಂಕಾಧೀಶನಾದ ರಾವಣ ನಂಧವನು? ತನ್ನ ಇಪ್ಪತ್ತು ಭುಜಗಳಿಂದ ಕೈಲಾಸ ಪರ್ವತವನ್ನು ತೂಗಾ ಡಿಸಿದನು; ದಿಕ್ಪಾಲಕರ ಮಾನಧನಗಳನ್ನು ಅಪಹರಿಸಿದನು; ಗಂಧರ್ವರ ಬಂಧುರವಾದ ಯಶಸ್ಸನ್ನು ಕುಂದಿಸಿದನು, ಮನುಜವರೇಣ್ಯರ ಮರ್ಮವನ್ನು ಭೇದಿಸಿದನು; ಸಮಸ್ತ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ ದಿಗ್ವಿಜಯಮಾಡಿ ಸಂಪಾದಿಸಿದನು ಇಂತಹ ವಿರನು ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಆರಿಗೂ ಬಾಧೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡದೆ ಋಷಿವೇಷ ದಿಂದ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಶ್ರೀರಾಮನ ಧರ್ಮಪತ್ನಿಯನ್ನಪಹರಿಸಿದ ಕಾರಣ ಭಗವಂತನಾದ ಶ್ರೀರಾಮನಿಂದ ಮೃತನಾದನು. ಆದುದರಿಂದ ಯಾರಿಗೂ ದರೂ ಕಾರಣವಿಲ್ಲದೆ ಮೃತ್ಯುವುಂಟಾಗಲಾರದು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಸಂತೋಷಿಸು ವುದಾಗಲಿ, ದುಃಖಿಸುವುದಾಗಲಿ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದ ಕೆಲಸ. ಆದುದರಿಂದ ಮುಂಜನ ಆಜ್ಞಾನುಸಾರ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ನನ್ನ ಶಿರವನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿ ಆತನಿಗೆ ತೋರಿಸು. ಈಗ ನಾನೊಂದು ಉತ್ತರವನ್ನು ಬರೆದು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಸಹಸ್ರ ನಮ ಸ್ಕಾರಗಳೊಡನೆ ಈ ಉತ್ತರವನ್ನು ಮುಂಜನಿಗೆ ಕೊಡು’ ಎಂದು ಗಂಭೀರ ಸ್ವರದಿಂದ ಹೇಳಿದನು.

ಮಂತ್ರಿಯು ಆತನ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಸಮ್ಮತಿಸಿದನು. ಭೋಜನು ಉತ್ತ ರವನ್ನು ಬರೆಯಲುಜ್ಜುಗಿಸಿದನಾದರೂ ಅಲ್ಲಿ ಲೇಖನಸಾಮಗ್ರಿಗಳೆಲ್ಲಿ ದೊರೆ ಯುವುವು? ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲ ಹಾಗೆಯೇ ಅಲೋಚಿಸಿ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಮಧ್ಯಾಂಗುಳಿಯನ್ನು (ನಡುಬೆರಳು) ನಿರರ್ಥಕವೆಂದುಬಗೆದು ಕರಕರನೆ ಹರಿದು ಆ ರಕ್ತದಿಂದ ಒಂದಾಲದೆಲೆಯಮೇಲೆ ಒಂದು ವೃತ್ತವನ್ನು ಬರೆದು ಆ ಎಲೆಯನ್ನು ವತ್ಸನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಅದನ್ನು ವತ್ಸರಾಜನು ಓದಿದಮಾತ್ರ ದಿಂದಲೇ ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕತ್ತಿಯು ಕೆಳಗೆ ಹಾರಿ ಬಿದ್ದುಹೋಯಿತು. ಅರ್ಥ

ವನ್ನು ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಮನಸ್ಸು ಹಿಂದೆಗೆಯಿತು. ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಬಾಷ್ಪಗಳು ಉದುರಲಾರಂಭಿಸಿದುವು; ಹಾಗೆಯೇ ಅಲೋಚಿಸಿ ಖಡ್ಗವನ್ನು ದೂರಕ್ಕೊಗೆದನು ಭೋಜನ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಬದ್ದಾಂಜಲಿಯಾಗಿ ಹೀಗೆಬಿನ್ನವಿಸಿದನು:—‘ಅಹೋ! ಭೋಜರಾಜಾ, ನಿನ್ನ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನೂ, ಸ್ಫೈರ್ಯವನ್ನೂ, ಇಂದ್ರಿಯನಿಗ್ರಹವನ್ನೂ ತಿಳಿದುಕೊಂಡುದು ಮೊದಲು ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಮನಸೊಪ್ಪಲಿಲ್ಲವು ಮುಂಜನ ಉಪ್ಪನ್ನು ತಿನ್ನುವುದರಿಂದ ಆತನ ಅಜ್ಞೆಗೊಳಗಾಗಿ ಇಂತಹ ಅಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಲೊಪ್ಪಿಕೊಂಡೆನು ಭೀ! ನನ್ನ ಜನ್ಮವೇತಕ್ಕೆ? ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸು. ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲಾರೆನು. ನನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನಂಗೀಕರಿಸಿ ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಾ. ಇದು ರಾತ್ರಿಸಮಯವಾದುದರಿಂದ ಈ ಅಂಧಕಾರದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನನ್ನಾರೂ ಕಾಣಲಾರರು. ತರುವಾಯ ನಿನ್ನನ್ನು ಏಕಾಂತಸ್ಥಲದಲ್ಲಿರಿಸುವೆನು. ಮುಂದೆ ಮಾಡಬೇಕಾದುದನ್ನು ಅಲೋಚಿಸುವೆನು.’

ಹೀಗೆ ನುಡಿದ ಮಾತಿಗೆ ಭೋಜನು ಮೊದಲುಸಮ್ಮತಿಸದೆ ತರುವಾಯ ಇದು ದೈವಾಜ್ಞೆಯೆಂದು ತಿಳಿದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡನು. ವತ್ಸರಾಜನು ಸಂತೋಷಿಸಿ, ಭೋಜನನ್ನು ರಥದಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡು ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ ತನ್ನ ಗೃಹಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಒಂದಾನೊಂದುಕಡೆ ಇರಿಸಿದನು. ಈ ಸಮಾಚಾರವು ಹೊರಬೀಳದಂತೆ ಯಾರು ತನ್ನನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಬಂದರೂ ಅವರಿಗೆ ಹೊರಗಿನಿಂದಲೇ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಯಾರೇ ಆಗಲಿ ಆಯುಶ್ಯೇಷವಿದ್ದರೆ ದೊಡ್ಡ ಹುಲಿಯ ಬಾಯಿಂದ ಲಾದರೂ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವರಲ್ಲವೇ? ಭೋಜನ ಅಂಗುಳಿ ಚೈದನದಿಂದಲೇ ಆತನ ಅರಿಷ್ಟವಿಶಿಷ್ಟವೂ ಪರಾಭವವಾಯಿತು. ವತ್ಸನು ಮಾತ್ರ ಸಂಪೂರ್ಣ ನಿರ್ಭೀತನಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. “ದುರಾಗ್ರಹಪ್ರತಿನಿವಿಷ್ಟನಾದ ಮುಂಜನಿಗೆ ಭೋಜನ ಶಿರಸ್ಸನ್ನು ಹೇಗೆ ತೋರಿಸಲಿ?” ಎಂದು ಮೊದಲಾಗಿ ಕೊನೆಗೆ ಒಂದುಅಲೋಚನೆಮಾಡಿದನು. ಧಾರಾನಗರದಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ ಕಲಾಸಂಪನ್ನನಾದ ಓರ್ವ ಶಿಲ್ಪಿ ಇದ್ದನು. ಅವನು ಯಾವ ವಸ್ತುವನ್ನಾಗಲಿ, ರೂಪವನ್ನಾಗಲಿ, ಅವಯವವಿನ್ಯಾಸಗಳನ್ನಾಗಲಿ ಯಥಾವತ್ತಾಗಿ ಅರಗಿನಿಂದ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ಸಮಾ

ಚಾರವನ್ನು ವತ್ಸರಾಜನು ತಿಳಿದು, ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಆತನನ್ನು ಕರೆಸಿಕೊಂಡು ಭೋಜನ ಶಿರಸ್ಸಿನಂತೆ ಅರಗಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಶಿರವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ, ಮರುದಿನ ರಾತ್ರಿ ಆ ಶಿರವನ್ನು ತೆಗೆದೊಂಡು ಮುಂಜನ ಅಂತಃಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅದನ್ನು ತೋರಿಸಿದನು. ಮುಂಜನು ಅತಿ ಕ್ರೂರನಾದರೂ ಭೋಜನ ಶಿರವನ್ನು ನೋಡಿದ ಮಾತ್ರವೇ ಹಿಡಿಯಲಾರದಷ್ಟು ದುಃಖವುಂಟಾಗಿ ಬಿಕ್ಕಿಬಿಕ್ಕಿ ಅಳಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಈತನ ರೋದನಧ್ವನಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಂತಃಪುರದ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಭೋಜನು ಮೃತನಾದನೆಂದು ಅಮಿತವಾಗಿ ದುಃಖಿಸಿದರು ಅನಂತರ ಮುಂಜನು ವತ್ಸನನ್ನು ನೋಡಿ—“ ಅಯ್ಯಾ, ಭೋಜಕುಮಾರನು ತನ್ನ ಶಿರವನ್ನು ಕತ್ತರಿಸುವಾಗ ಏನಾದರೂ ಹೇಳಿದುದುಂಟೇ ? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗಲಾ ವತ್ಸರಾಜನು ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಬರೆದು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಪತ್ರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮುಂಜನಿಂದ ಅಪ್ಪಣಿಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಗೃಹವನ್ನು ಸೇರಿದನು. ಮುಂಜನು ಪತ್ರವನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಓದಿದನು :—

ಶ್ಲೋ|| ಮಾಂಧಾತಾಚಿ ಮಹೀಪತಃ ಕೃತಯುಗಾಲಂಕಾರ ಭೂತೋಗತಃ |
ಸೇತುರೈನ ಮಹೋದಧೌ ವಿರಚಿತಃ ಕ್ವಾಸೌ ದಶಾಸ್ತ್ರಾಂತಕಃ ||
ಅನ್ಯೇಚಾಪಿ ಯುಧಿಸ್ಥಿರ ಪ್ರಭೃತಯೋ ಯಾತಾದಿವಂ ಭೂಪತೇ |
ನೈಕೇನಾಪಿ ಸಮಂಗತಾವ ಸುಮತೀ ನೂನಂ ತ್ವಯಾಯಾಸ್ಯತಿ || ೧ ||

ನೀ|| ಕೃತಯುಗಾಲಂಕಾರನಾಗಿದ್ದ ಮಾಂ |
ಧಾತ ಪ್ರಖ್ಯಾತ ತಾಂ ಮಾಡಿದನಾತ ||
ಅತಿಶಯಮನಲು ಶ್ರೀರಾಮನುದಧಿಯ ಕಟ್ಟ |
ಪತಿತರ ಕೊಂದು ತಾಂ ಮಾಡಿದನಾತ ||
ಮತಿಯುತ ಧರ್ಮಜ ಪ್ರಭೃತಿ ಶಾನಂತೆಯೇ |
ಗತಿಸಿದನೀ ಭರತಾವನಿಯೊಳು ||
ಕ್ಷೀತಿಯನೀ ಮೂವರೊಳೊರ್ತರುಂ ತಮ್ಮಯ |
ಜೊತೆಯೊಳು ಕೊಂಡು ಪೊಡುದನುಮರಿಯೆ ||

ಗೀ|| ಪಿತನೆ ನೀಂ ಮಾಡಿಯುವುದಸಂಭವಮದಲ್ತು |
ಗತಿಸಿದರುಮಿಳಿಯಂ ತೊರೆದೊಲ್ಲಿ ಪೋಪೆ ||
ಜೊತೆಯೊಳೆಲ್ಲವು ಬರ್ಪುವು ನಿನ್ನ ಬಳಿಗೆ |
ಸತತ ಸುಖದೊಳಗಿರು ತೊರೆಯದಿರು ತನುವ || ೧ ||

“ಕೃತಯುಗಕ್ಕೆ ಭೂಷಣಪ್ರಾಯನಾಗಿದ್ದು ಈ ಭೂಮಿಯೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಆಳಿದ ಮಾಂಧಾತಚಕ್ರವರ್ತಿಯು ಮೃತನಾದನು, ಸಮುದ್ರದಮೇಲೆ ಸೇತು ವೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ರಾವಣನನ್ನು ವಧಿಸಿದ ಶ್ರೀರಾಮನು ಸ್ವರ್ಗಸ್ಥನಾದನು. ಮತ್ತು ಧರ್ಮಜಾದಿ ಪುರುಷರು ಕೀರ್ತಿಶೇಷರಾದರು ಇವರಲ್ಲೊಬ್ಬರಾದರೂ ತಾವು ಹೋಗುವಾಗ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಕೊಂಡುಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನೀನು ಮರಣವಾಗುವಾಗ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ತೋರುವುದು.”

ಈ ವೃತ್ತವನ್ನು ಓದುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಮೂರ್ಛಾಕ್ರಾಂತನಾಗಿ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದನು. ಹಾ ಭೋಜಾ! ಹಾ ಭೋಜಾ!! ಎಂದು ರೋದಿಸುತ್ತ ಎದೆಯನ್ನು ಹೊಡೆದುಕೊಳ್ಳಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಪರಿಪರಿ ವಿಧವಾಗಿ ಭೋಜನ ಸುಗುಣಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸುತ್ತ, ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಪಡುತ್ತ, ವತ್ಸರಾಜನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳದೆ ದುರಾತ್ಮನಾದೆನೆಂದು ನಿಂದಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಇದ್ದನು ಮಂತ್ರಿ ಮೊದಲಾದ ಸಾಮಂತರು ಎಷ್ಟು ಸಮಾಧಾನಹೇಳಿದರೂ ಉಕ್ಕಿಉಕ್ಕಿ ಬರುವ ದುಃಖತರಂಗದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಗೋಳಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ದುಃಖಭರದಲ್ಲಿ ಅನ್ನಾಹಾರಗಳನ್ನು ತೊರೆದು ಚಿಂತಾಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಮುಳುಗಿ ಹೋದನು. ಮೂರು ದಿನಗಳು ಕಳೆದುವು. ಮುಂಜನು ಭೋಜರಾಜನ ವಿಯೋಗದಿಂದ ಪ್ರಾಣತ್ಯಾಗಮಾಡದಿರಲಾರನೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದರು. ವತ್ಸರಾಜನಿ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ತಿಳಿದು ಭೋಜನನ್ನು ಕಾಣಿಸಲಿಡೇ ಸಮಯವೆಂದೂಹಿಸಿ ದುಃಖಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಮುಂಜನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಈರಿತಿ ಹೇಳಿದನು—“ಮಹಾ ಪುಭೂ, ಕಳೆದು ಹೋದುದಕ್ಕಾಗಿ ದುಃಖಿಸಿ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನಾ ಲೋಚಿಸಬೇಕು ಈ ದಿನ ಪ್ರಾತಃಕಾಲದಲ್ಲ ಪಟ್ಟಣದ ರಾಜ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಯೋಗಿಯನ್ನು ನೋಡಿದೆನು. ಆತನು ಬಹಳ ಪ್ರಭಾವ ಶಾಲಿಯಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿದನು. ಮೃತಿಯೊಂದಿವನರನ್ನು ತನ್ನ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಬದುಕಿಸುವನಂತೆ. ನಮ್ಮ ಭೋಜನ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಸಹ ಆತನ ಸಂಗಡ ಹೇಳಿದೆನು. ಅದಕ್ಕೂತನು ಒಂದು ಹೋಸುವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದೂ, ಅದನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಭೋಜನು ತಪ್ಪದೆ ಆ ಹೋಸುಕುಂಡದಲ್ಲಿ ಉದ್ಭವಿಸಿ ಬರುವ

ನೆಂದೂ ಹೇಳಿದನು, ಆತನ ಮಾತುಗಳು ಸತ್ಯವಾಗಿಯೇ ಕಾಣುವುವು. ಹೀಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಜನಗಳನ್ನು ಬದುಕಿಸಿರುವನೆಂದು ಕಿಂವದಂತಿಯು ಸಹ ಇರುವುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಜ್ಞೆಯಾದರೆ ಆತನನ್ನು ಕರೆಸುವೆನು.

ಈ ಅಮೃತೋಪಮಾನವಾದ ಮಂತ್ರಿಯ ವಾಕ್ಯಗಳು ಮುಂಜನ ಕಿವಿ ಸೋಂಕಲು ಆನಂದಭರದಿಂದ ವತ್ಸರಾಜನನ್ನು ಕೊಂಡಾಡಿ ಹೇಗಾದರೂ ಭೋಜಕುಮಾರನನ್ನು ಬದುಕಿಸುವ ಉಪಾಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ತರುವಾಯ ವತ್ಸನು ರಾಜಮಂದಿರ ದ್ವಾರಕ್ಕೆದುರಾಗಿ ಒಂದು ಚಪ್ಪರವನ್ನು ಹಾಕಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಹೋಮಕುಂಡವನ್ನು ತೆಗೆಸಿದನು. ಸಮಿತ್ತುಗಳೇ ಮೊದಲಾದ ಹೋಮ ವ್ರವ್ಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ, ಈ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಪ್ರಧಾನಮಂತ್ರಿಯಾದ ಬುದ್ಧಿಸಾಗರನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಬುದ್ಧಿಸಾಗರನು ಯೋಗಿವೇಷವನ್ನು ಧರಿಸಿ ಬಂದು, ಹೋಮಕುಂಡದ ಸುತ್ತಲೂ ತೆರೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ, ಅಲ್ಲಿ ಏನೇನೋ ಮಂತ್ರಜಪಮಾಡುವವನೆಂತೆ ನಟಿಸಿದನು, ಅಗ್ನಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಮವ್ರವ್ಯಗಳನ್ನೆರಚುತ್ತ ಮಂತ್ರಪುನಶ್ಚರಣೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮಾಡಿದನು. ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ವತ್ಸನು ಭೋಜಕುಮಾರನನ್ನು ಆ ತೆರೆಯೊಳಗೆ ಸೇರಿಸಿದ್ದನು. ಮುಂಜನು ಹೋಮ ಪ್ರವೇಶಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಕುಳಿರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದನು. ರಾತ್ರಿ ಎರಡು ಜಾವಗಳು ಕಳೆದವು, ಹೋಮವು ಸಕ್ರಮವಾಗಿ ಪೂರ್ತಿಯಾಯಿತು ! ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಯೋಗೀಶ್ವರನು ಜಯಜಯ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ನುಡಿಯುತ್ತ ತೆರೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಎಲ್ಲರೂ ನೋಡುವಹಾಗೆ ಭೋಜನನ್ನು ಈಡೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಪೌರರೆಲ್ಲರೂ ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯ ಹೊಂದಿದರು ಮುಂಜನೂ, ಸಾವಿತ್ರಿ ಮೊದಲಾದೆಲ್ಲರೂ ಅತ್ಯಾನಂದಪರವಶರಾದರು. ತದನಂತರ ಮುಂಜನು ಯೋಗೀಶ್ವರನನ್ನು ಅಂತಃಪುರಕ್ಕೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅನೇಕ ಪರಿಯಾಗಿ ಸ್ತುತಿಸಿ, ವಿಶೇಷ ವ್ರವ್ಯ-ಭೂಷಣ-ದುಕೂಲಗಳಿಂದ ಸತ್ಕರಿಸಿ, ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು, ಹೀಗೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳು ಕಳೆಯಲು ಮುಂಜನು ರಾಜ್ಯಸುಖದಮೇಲೆ ಆಶೆಯುಳಿದು, ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನಿಯಾಗಿ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಭೋಜನಿಗೊಪ್ಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಒಗೆದನು. ತದನುಸಾರವಾಗಿ ಅವಂತಿ ದೇಶಾಧಿಪತಿಯ ಪುತ್ರಿಯೂ, ಗಂಧವತಿಯೂ, ರೂಪವತಿಯೂ

ಆದ ಲೀಲಾವತಿ ಎಂಬ ಕನ್ಯೆಯನ್ನು ಭೋಜನಿಗೆ ತಂದು ಲಗ್ನಮಾಡಿ ಶುಭ ದಿನದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಸಮಂತರಾಜರೊಡಗೂಡಿ ಮುಂಜನು ಭೋಜನಿಗೆ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕ ಮಹೋತ್ಸವವನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿ ವಿರಕ್ತನಾದನು. ಹೀಗೆ ಭೋಜನು ವಿದರ್ಭದೇಶಕ್ಕೆ ರಾಜನಾದುದರಿಂದ ಪ್ರಜೆಗಳೆಲ್ಲರೂ ಅತ್ಯಂತಾನುರಾಗಯುತರಾಗಿರಲು ರಾಮರಾಜ್ಯವೋ ಎಂಬಂತೆ ದೇಶವನ್ನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಪರಿಪಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಕಾಳಿದಾಸ.

ಶ್ರೀಮದಶೇಷಭೂಮಂಡಲಮಂಡಲಾಯಮಾನವಾಗಿ ರಾಜಿಸುವ ವಂಶದೇಶವನ್ನು ಸತ್ಯವಂತನೆಂಬ ರಾಜನು ಪಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಈತನು ಕೇವಲ ಧರ್ಮಾತ್ಮನು. ಈ ಮಹಾಶಯನಿಗೆ ಇಂದುಮತಿ ಎಂಬ ಪುತ್ರಕಾರತ್ನವಿರುವಳು. ರಾಜನ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗೆ ಚೂಡಾಮಣಿಯೆಂಬ ಪುತ್ರನಿದ್ದನು. ಇಂದುಮತಿಯೂ, ಚೂಡಾಮಣಿಯೂ ಸಮಾನ ವಯಸ್ಕರಾದುದರಿಂದ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೂ ಅನ್ಯೋನ್ಯ ಸ್ನೇಹಭಾವವುಳ್ಳವರಾಗಿ ಆಟಪಾಟಗಳನ್ನಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು ಇವರಿರ್ವರೂ ಬೇರೆಬೇರೆ ಪಾರಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಏನಾ ಮಿಕ್ಕವೆಳೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಅಗಲದೆ ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಕಾಲವನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಕೆಲವುಕಾಲ ಕಳೆಯಲು ಹತ್ತು ವರ್ಷದ ಪ್ರಾಯದವರಾದರು. ಇಂದುಮತಿಗಿಂತಲೂ ಚೂಡಾಮಣಿಯು ಎರಡು-ಮೂರು ವರುಷಗಳು ಮಾತ್ರ ದೊಡ್ಡವನಾಗಿದ್ದನು. ಒಂದುದಿನ ಆಹ್ಲಾದವಾಗಿ ಆಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಾಗ ಚೂಡಾಮಣಿಯು ರಾಜಪುತ್ರಿಯ ಸಂಗಡ “ಇಂದುಮತಿ, ನಾವಿರ್ವರೂ ಭಾರ್ಯಾ ಭರ್ತರಾಗಿದ್ದರೆ ಬಹು ಚೆನ್ನಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಸೀತಾರಾಮರಂತೆ ಇರುವೆವಾಗಬಹುದು! ನೀನು ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯವರಲ್ಲಿ ‘ನನ್ನನ್ನು ಚೂಡಾಮಣಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಲಗ್ನಮಾಡಿ’

ಎಂದು ಕೇಳು. ನಾನೂ ಸಹ ನನ್ನ ತಂದೆಯವರನ್ನು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಾವಾ ರಂಭಿಸಿರುವ ಈ ಬೊಂಬೆಗಳ ಲಗ್ನದ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನಮ್ಮ ಲಗ್ನವೂಕೂಡ ನೆರವೇರಲಿ. ತರುವಾಯ ನಾವೀರ್ವರೂ ಇದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಯಾಷ್ಟಾಗಲೂ ಅಗಲದೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು” ಎಂದು ಇಂದುಮತಿಯ ಕಂಠದ ಮೇಲೆ ಬಾಹುವನ್ನು ನೀಡಿ “ಅದೋ ಆ ಪಟದಲ್ಲಿ ನೋಡು ಕೃಷ್ಣನು ರಾಧೆ ಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಮುತ್ತಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವನು!” ಎಂದು ಇಂದುಮತಿಯನ್ನು ಧಟ್ಟನೆ ಮುತ್ತಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ಹೋದನು. ಇಂದುಮತಿಯು ಚಿಕ್ಕವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದರೂ, ಬಹು ವಿವೇಕಶಾಲಿನಿಯಾದುದರಿಂದ ಚೂಡಾಮಣಿಯು ಆಡಿದ ಮಾತಿಗೆ ವಿಷಾದಿಸಿ, ಎರಡು ಕೈಗಳಿಂದ ಅವನನ್ನು ಆ ಕಡೆ ತಳ್ಳಿ ಬಹಳ ಕೋಪದಿಂದ ಈರಿತಿ ಹೇಳಿದಳು—“ಎಲವೋ! ಚೂಡಾವಣೀ, ನೀನು ಕೊಂಚವೂ ಭಯವಿಲ್ಲದೆ ಆಡಬಾರದ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡುತ್ತಿರುವೆ ನೀನು ನಮ್ಮ ತಂದೆಯ ಸೇವಕನ ಪುತ್ರನು. ನಾನು ಮಹಾರಾಜನ ಪುತ್ರಿಯು, ನಾನೆಲ್ಲಿ, ನೀನೆಲ್ಲಿ? ನರಿಯಲ್ಲಿ, ದೇವಲೋಕವೆಲ್ಲಿ? ಛೇ! ಬಾಯಿಮುಚ್ಚು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಇಂತಹ ಕಾಕಘೋಷ ವಚನಗಳನ್ನು ನುಡಿಯದಿರು. ಲೋಕ ದಲ್ಲಿ ರಾಜಪುತ್ರರೆಷ್ಟೋಜನಗಳಿರಲಾಗಿ, ನಿನ್ನವಶಳಾಗಿ ರಾಜಸೇವಕನಹೆಂಡತಿ ಯೆನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ನನ್ನ ಹಣೆಯ ಬರಹವೇನು? ಒಂದುವೇಳೆ ಅನುರೂ ವನಾದ ರಾಜಪುತ್ರನಾರೂ ದೊರೆಯದಿದ್ದರೆ ಅವಿವಾಹಿತಳಾಗಿ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಣಿ ಯಾಗಿರುವೆನೆ ಹೊರತು ನಿನ್ನಂಥವನನ್ನು ಲಗ್ನವಾಗುವೆನೆ? ಇದೇ ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯೆಂದು ತಿಳಿ” ಎಂದಳು

ಚೂಡಾಮಣಿಯು ಈ ಪ್ರತಿಜ್ಞಾವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ, ನಿಷ್ಕಾರಣವಾಗಿ ಇಷ್ಟು ಕೋಪಿಸಿದುದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರತೀಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿಯೇ ಬಿಡುವೆನೆಂದು ನನೆದು “ಅಹೋ! ಇಂದುಮತಿ, ವೃಥಾವಾಗಿ ಇತರರನ್ನು ದೂರಿದಮಾ ತ್ರವೇ ನೀನು ದೊಡ್ಡವಳಾಗಲಾರೆ. ನಿನ್ನ ವಿವಾಹವನ್ನು ಕುರಿತು ನಿನ್ನ ತಂದೆಯು ನನ್ನ ತಂದೆಯಹತ್ತಿರ ಆಲೋಚಿಸದೆ ಯಾವ ಕಾರ್ಯವನ್ನೂ ಮಾಡ ಲಾರನು. ರಾಜಕಾರ್ಯಗಳೆಲ್ಲವೂ ಮಂತ್ರಿಯಅಧೀನವು, ಮಂತ್ರಿಯ ಇಷ್ಟ, ವ್ಹಿದೆ ಒಂದು ಕಾರ್ಯವೂ ಜರುಗಲಾರದು, ಆದುದರಿಂದ ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ನಾನು

ಕೀವಿಸಿದ್ದರೆ ಕೇವಲ ಮೂರ್ಖನೂ, ದರಿದ್ರನೂ ಆದ ವರನನ್ನು ತಂದು ನಿನಗೆ ತಿಳಿಯನ್ನಾಗಿಮಾಡದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಚೂಡಾಮಣಿಯಲ್ಲ, ಇದೇ ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ” ಎಂದು ಅತ್ಯಂತ ಕೋಪದಿಂದ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಇಂದುಮತಿಯು ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ—‘ಓಹೋ! ನಾನು ನಿನಗಾಗಲಿ, ನಿನ್ನ ತಂದೆಗಾಗಲಿ ವಶವಾಗಲಾರೆನು. ಬಲವತ್ತರವಾದ ಪೂರ್ವಕರ್ಮವೇ ನಿನ್ನ ಸುಖಮುಖಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವು. ಅದನ್ನು ನುಸರಿಸಿಯೇ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯಗಳೂ ನಡೆಯುವವಾದುದರಿಂದ ನೀನೇನನ್ನೂ ಮಾಡಲು ಶಕ್ತನಲ್ಲ’ ಎಂದು ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳು. ಈ ರೀತಿ ಉಭಯರೂ ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ಹೆಚ್ಚಿಸಿದ ಸ್ನೇಹಲತೆಯನ್ನು ಕೃಥವಾಗಿ ಈ ವೈರವೆಂಬ ಕರವಾಲದಿಂದ ಖುಡಿಸಿ ಪ್ರತಿಯಾಡುವೆ ತಮ್ಮ ಹೆಗಳಿಗೆ ತೆರಳಿದರು.

ಹೀಗೆ ಕೆಲಕಾಲ ಕಳೆದನಂತರ ಇಂದುಮತಿಯೂ, ಚೂಡಾಮಣಿಯೂ ಒಡ್ಡವರಾದರು. ರಾಜಕನ್ಯೆಯು ತನಗೂ ಚೂಡಾಮಣಿಗೂ ನಡೆದ ವಾದವಾದವನ್ನು ಮರೆತಳು. ಆದರೆ ಚೂಡಾಮಣಿಯು ಮಾತ್ರ ಅದನ್ನು ಮರೆತುಕೊಂಡು ವಿವಾಹ ಸಮಯವನ್ನೇ ಇವರು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಇಂದುಮತಿಗೆ ವಿವಾಹಯೋಗ್ಯವಾದ ವಯಸ್ಸು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತೆಂದು ಸತ್ಯವಂತನು ತಕ್ಕ ವರನನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಬೇಕಾಗಿ ಮಂತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಆಲೋಚಿಸಿದನು. ಮಂತ್ರಿಯು ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಈ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ತನ್ನ ಕುಮಾರನಾದ ಚೂಡಾಮಣಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಚೂಡಾಮಣಿಯು ರಂಧ್ರಾನ್ವೇಷಣಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವನಾದುದರಿಂದ ಇದೇ ಸಮಯವೆಂದು ತಂದೆಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ “ಅಪ್ಪಾ, ನೀನು ವೃದ್ಧನು. ದೂರದೇಶವನ್ನು ಹೋಗಿ ಶ್ರಮಪಡಲಾರೆ, ಮತ್ತು ರಾಜಪುತ್ರಿಗೆ ತಕ್ಕ ವರನನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯಲು ಬಹಳ ಕಷ್ಟವು. ಇದು ಸುಖಕರವಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೋ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ಸೈರಣೆಯೂ, ಬುದ್ಧಿಬಲವೂ ಅವಶ್ಯಕ. ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಈ ಕಾರ್ಯವು ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಾಗುವುದಲ್ಲ; ಕನಿಷ್ಠಪಕ್ಷ ಒಂದು ಹಿಂದೂಗಳಾದರೂ ಬೇಕು. ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳು ನೀನು ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲರದಿದ್ದರೆ ಯಾವ ಶತ್ರುಗಳು ಏನು ದುರಾಲೋಚನೆಮಾಡುವದೋ? ಅದುದರಿಂದ

ನೀನು ಹೋಗಕೂಡದು; ನಾನು ಹೋಗಿ ಎಲ್ಲಾ ದೇಶಗಳನ್ನೂ ತಿರುಗಿ, ರಾಜ ಕನ್ಯೆಗನುರೂಪನಾದ ವರನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬರುವೆನು” ಎಂದು ನುಡಿದನು.

ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಕುಮಾರನಿಷ್ಟು ಬುದ್ಧಿಶಾಲಿಯಾಗಿರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟನಾದರೂ ರಾಜಾಜ್ಞೆಯಿಲ್ಲದೆ ಸ್ವಯಂ ಸ್ವತಂತ್ರನಾಗಿ ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಬಾರದೆಂದು ಆ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಈ ಮಾತಿಗೆ ರಾಜನು ಸಂತಸಗೊಂಡು ಮಂತ್ರಿವರಾ, ಈ ವರಾನ್ವೇಷಣ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಿನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ಉತ್ತಮವಾವುದಿರುವುದು ? ಇಂದುಮತಿಯೂ, ನಿನ್ನ ಪುತ್ರನೂ ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ಅತಿ ಮೈತ್ರಿಯಿಂದ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುವರಲ್ಲವೇ ? ಆದುದರಿಂದ ನಿನ್ನ ಮಗನು ಇಂದುಮತಿಗೆ ಅನುರೂಪನಾದ ವರನನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಬಲ್ಲನು. ಈತನನ್ನು ಕಳುಹಿಸುವುದು ನನಗೆ ಸಮ್ಮತವು’ ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಬಳಿಕ ಮಂತ್ರಿಯು ಪರಮಾನಂದ ಭರಿತನಾಗಿ ಪುತ್ರನ ಪ್ರಯಾಣಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪರಿವಾರವನ್ನು ಸಿದ್ಧಮಾಡಿದನು.

ಚೂಡಾಮಣಿಯು ತನ್ನ ಮನೋರಥವು ನೆರವೇರುವುದೆಂಬ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಬೇಕಾದ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಪರಿವಾರದೊಡನೆ ಒಂದೊಂದು ದೇಶಕ್ಕೂ ವರಾನ್ವೇಷಣ ಮಾಡಲು ಹೊರಟನು. ರಾಜಕನ್ಯೆಯೂ ಸಹ ಚೂಡಾಮಣಿಯು ವರಾನ್ವೇಷಣ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರಲು ಸಮ್ಮತಿಸಿದಳೇ ಹೊರತು, ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಜರುಗಿದ ವಿವಾದದ ವಿಚಾರವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಚೂಡಾಮಣಿಯು ಪ್ರಯಾಣವಾಗಿ ಅಂಗ, ವಂಗ, ಕಳಿಂಗ ನೇಪಾಳಾದಿ ದೇಶಗಳನ್ನು ತಿರುಗಿದನು. ಎಲ್ಲಿಯೂ ಸರಿಯಾದ ವರನು ಲಭಿಸದೇ ಹೋದನು. ದಿನಗಳು, ತಿಂಗಳುಗಳು ಕಳೆದುವು.

ಒಂದು ದಿನ ಅರಣ್ಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣಮಾಡುತ್ತ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಸಮಯವಾದುದರಿಂದ ವಿಶ್ರಾಂತಿಗಾಗಿ ಒಂದು ಗಿಡದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಈರೀತಿ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.—ಅಯ್ಯೋ ! ದೇಶದೇಶಗಳನ್ನು ತಿರುತಿರುಗಿ

ಬೇಸತ್ತೆನು. ಆದರೂ ಆ ಗರ್ವಾಂಧಕಾದ ಇಂದುಮತಿಗೆ ತಕ್ಕವರನು ಲಭಿಸಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ನನ್ನ ಅಭೀಷ್ಟವು ನೆರವೇರುವುದು ಹೇಗೆ? ಮನ್ಮಥನನ್ನು ಹೋಲುವ ಸೌಂದರ್ಯವಂತನಾಗಿ, ದರಿದ್ರನಾಗಿ ಅತಿ ಮೂಢನಾದವನು ಮೊರಕಿದರಲ್ಲವೇ ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶವು ನೆರವೇರುವುದು? ಅಂಧವನು ದೋಯುವುದು ಕಡು ದುರ್ಲಭವಾಗಿರುವುದು. ಎಷ್ಟೋ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಿ ಹುಡುಕಿ ಕೊನೆಗೀ ಅರಣ್ಯವನ್ನು ಸೇರಿದೆನು. ಇನ್ನು ಹುಡುಕಬೇಕಾದ ಸ್ಥಳವಾವುದಿರುವುದು? ಸಂಕಲ್ಪಕಾರ್ಯಸಿದ್ಧಿಯಾಗದಿರುವುದರಿಂದ ಮನಸ್ಸಿನ ಉತ್ಸಾಹವು ತಗ್ಗುತ್ತಿರುವುದು. ಯಾವ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ತೋರದಿರುವುದು. ನಾನು ಕೋರಿರುವ ವರನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಾಗಲಿ, ಕ್ಷತ್ರಿಯನಾಗಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ನೀಚಕುಲಜನಾದರೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಸುಳ್ಳಾದರೂ ಹೇಳಿಕಾರ್ಯಸಾಧನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ರೂಪವಂತನೂ, ಯೌವನವಂತನೂ ಮೊರೆತರೆ ಅವನಿಗೆ ವಸ್ತ್ರ-ಭೂಷಣಾದ್ಯಲಂಕಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ಪಂಡಿತನೆಂತಲೂ, ಶೂರನೆಂತಲೂ ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಬುದ್ಧಿಚಾತುರ್ಯದಿಂದ ಆ ಇಂದುಮತಿಯು ವರಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿ, ರಾಜನನ್ನೂ, ರಾಜಪುತ್ರಿಯನ್ನೂ ಮೋಸಗೊಳಿಸಿ, ವಿನಾ ಹವನ್ನು ಪೂರ್ತಿಮಾಡುವೆನು ಜರುಗಬೇಕಾದ ಕಾರ್ಯವಿಷ್ಟು ಅಂದಿಗಲ್ಲದೆ ನನ್ನ ಕೋಪವು ಶಾಂತವಾಗಲಾರದು.”

ಹೀಗೆ ಆಲೋಚಿಸಿ ಆ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲ ವಿಶ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡನು. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಕುರುಬನೋರ್ವನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಡಲಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಆ ಕಡೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ರೂಪವೂ, ಸಹಜ ಲಾವಣ್ಯವೂ ಮಂಕುತನದಿಂದ ಮುಚ್ಚಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಪಸರಿಸಿ ಅವನು ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಬಹುಸ್ಫುರಮ್ರೂಪಿಯೆಂದು ಹೊರಪಡದಿರಲಾರನು ವೇಷವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಕುರುಬ (ಕುರಿಕಾಯುವನ) ನೆರಮ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡುವುದು ಅವನು ಏನೇನೋ ತಿಳಿವಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಮರುಗಟ್ಟುವುದು ತಾಳೆಗರಿಯ ಗುಡಿಸಿಲಿಗಾಗಿ ಗೂಟಗಳನ್ನು ಕಡಿಯಲು ಒಂದು ಮರವ ಒಳಗೆ ಬಂದನು.

ಚೂಡಾಮಣಿಯು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನ ಸೌಂದರ್ಯ ಲಾವಣ್ಯಗಳಿ

ಗಾಶ್ವರಪಟ್ಟು ‘ಆಹಾ! ಇಂತಹ ಸರ್ವಲಕ್ಷಣ ಶೋಭಿತನಾದ ಪ್ರಾಯದವನನ್ನು ಇದುವರೆಗೂ ಎಲ್ಲಿಯೂ ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಈತನ ಹಸನ್ಮುಖವೋ, ಅತಿ ವಿಶಾಲವಾಗಿ ಶೋಭಿಸುವ ಕಿವಿಗಳೋ, ಆಜಾನು ಬಾಹುಗಳೋ, ವಿಶಾಲವಾದ ವಕ್ಷಸ್ಥಲವೋ, ಬಾಳೆಯ ಕಂಬದಂತಹ ತೊಡೆಗಳೋ! ಸುಂದರವಾದ ಈತನ ಅವಯವಗಳನ್ನು ನೋಡಲಾಗಿ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಕುಮಾರನಾಗಿದ್ದು ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದಲೋ ಕಿರಾತರಲ್ಲಿ ಕಲೆತಿರಬಹುದೆಂದು ತೋರುವುದು. ಇಂತಹ ರೂಪವಂತನಾಗಿದ್ದ ಮಾತ್ರವೇ ಲಾಭವೇನು? ಓದು-ಬರಹವಿಲ್ಲದ ಮೂಢನಾಗಿರಬಹುದಲ್ಲವೇ? ಇವನು ಅಂಧವನಾಗಿರುವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮನೋರಥವೃಕ್ಷವು ಫಲೋಪಯವಾಯಿತೆಂದೇ ನಂಬುತ್ತೇನೆ ಸಾವಿರವಾಲಿಗೆ ಇಂತಹ ಸುಲಕ್ಷಣವಂತನು ಮೂಢನಾಗಿರಲಾರನು ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲ ಇವನ ಚೇಷ್ಟೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನನ್ನ ಸಂಶಯನಿವೃತ್ತಿಯಾಗುವುದು” ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಬಳಿಕ ಮೂಢನು-ಅನಾಗರಿಕ ಶಿಖಾಮಣಿಯು-ಕೊಡಲಿಯನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಮೆಲ್ಲನೆ ಮರವನ್ನು ಹತ್ತಿ ಒಂದು ಕೊಂಬೆಯಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಅದೇ ಕೊಂಬೆಯನ್ನೇ ಕಡಿದು ನೆಲದಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ‘ಅಬ್ಬಾ’ ಎಂದು ಎದ್ದು ಧೂಳಿಯನ್ನು ಒರಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಕೊಂಬೆಗಳಮೇಲೆ ಹತ್ತುತ್ತಾ, ಕಡಿಯುತ್ತಾ, ಬೀಳುತ್ತಾ, ಏಳುತ್ತಾ, ಅಬ್ಬಾ! ಅಬ್ಬಾ!! ಎಂದೆನ್ನುತ್ತಿದ್ದನು ಈ ಮೂಢಶಿಖಾಮಣಿಯನ್ನು ನೋಡಿ “ಆಹಾ! ನಾನೆಂಥವನನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಲೆಳಸಿದೆನೋ, ಅಂಧವನೇ ವಿಧಿವಶದಿಂದ ದೊರೆತನು. ಕೊಂಬೆಯಮೇಲೇರಿ ಅದೇ ಕೊಂಬೆಯನ್ನೇ ಕತ್ತರಿಸುವನೆಂಥ ಮೂಢನಿರಬಹುದು? ಆದುದರಿಂದ ಇವನೇ ತಕ್ಕವನು” ಎಂದು ಬಗೆದು ಅವನ ಸವಿಾಪಿಸಿ—“ಎಲವೋ ಇಲ್ಲಿ ಬಾ” ಎಂದು ಕರೆದನು, ಆ ಮೂಢನು ಚೂಡಾಮಣಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಬೆವರಿ ಅಬ್ಬಾ! ಇದಾವುಮೋ ಭೂತವು ನನ್ನನ್ನು ಕರೆಯುವುದೆಂದು ಗಡಗಡನೆ ನಡುಗುತ್ತ ಕಕ್ಕಾಬಿಕ್ಕಿ ಕಪಿಯಂತೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಚೂಡಾಮಣಿಯು ಇವನ ಅಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಅಶ್ವರ್ಯಪಟ್ಟು ‘ಬ್ರಹ್ಮ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲ ಇಂಥವನು ಸಹ ಇರುವನಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ನಯವಿನಯದಿಂದ ಅವನನ್ನು ಬುಜ್ಜುಗಿಸಿ, ರನ್ನ ಸಂಗಡ ಒರುವಂತೆ ಬೋಧಿಸಿ, ರಾಜಪುತ್ರಿಕಾರತ್ನವನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಡಿಸುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿ, ಅಸಭ್ಯ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನಾಡದಂತೆ

ಕಟ್ಟುನಾಡಿ, ಭಯ-ಭಕ್ತಿ-ವಿನಯಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಿ ಸಕಲ ರತ್ನಾಭರಣಗಳಿಂದ ಲೂ, ದಿವ್ಯ ವಸ್ತ್ರಗಳಿಂದಲೂ ಅಲಂಕರಿಸಿ ರಥದಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಪ್ರಯಾಣಮಾಡಿದನು.

ಹೀಗೆ ಚೂಡಾಮಣಿಯು ಲಬ್ಧಮನೋರಥನಾಗಿ ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬರುತ್ತಿರಲು ಪಟ್ಟಣದ ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಉಪ್ಪರಿಗೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿ, ಆ ಮೂಢನು ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯ ಚಕಿತನಾಗಿ ಆಡುವ ಹುಚ್ಚುಮಾತುಗಳನ್ನು ದಂಡೋಪಾಯದಿಂದ ನಿವಾರಿಸಿ—‘ ಎಲವೋ ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಲಗ್ನವಾಗುವವರೆಗೂ ಬಾಯಿಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿರು ’ ಎಂದು ಬೆದರಿಸಿದನು. ಆಗಲಾ ಮೂಢನು ಚೂಡಾಮಣಿಯ ಮಾತನ್ನು ಮೀರಿದರೆ ಏನು ಮಾಡುವನೋ ಎಂದು ಭಯವಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಎರಡುಕೈಗಳಿಂದ ಬಾಯನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡನು. ಚೂಡಾಮಣಿಯು ಇದನ್ನು ನೋಡಿ—ಭೀ ! ಇಂತಹ ಮೂಢನನ್ನು ಇದುವರೆಗೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ನೋಡಲಿಲ್ಲವೆಂದುಕೊಂಡು ‘ ಎಲೋ ಮೂಢ, ಮಾತನಾಡಬೇಡೆಂದು ಹೇಳಿದೆನೇ ಹೊರತು ಎರಡು ಕೈಗಳಿಂದ ಬಾಯಿಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳೆಂದು ಹೇಳಲಿಲ್ಲ ’ ಎಂದು ಅವನ ಬಾಯಿಯ ಮೇಲಿಂದ ಕೈಗಳನ್ನು ತೆಗೆಸಿ, ಕೆಲಕೆಲವು ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಅವನಿಂದ ಹೇಳಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ತರುವಾಯ ಚೂಡಾಮಣಿಯು ತಾನು ವರನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ರಾಜನೂ, ಮಂತ್ರಿಯೂ, ಕೆಲವು ಜನ ಪೌರರೂ ಉತ್ತಮ ವರನನ್ನು ಕರೆದು ತಂದಿರುವನೆಂದು ಸಂತೋಷಯುತರಾಗಿ ಆತನನ್ನು ಇದಿಗೊಂಡು ದಿವ್ಯನಾದ ರಾಜಭವನವೊಂದರಲ್ಲಿ ಬಿಡದಿ ಮಾಡಿಸಿದರು.

ಇದಾದಮೇಲೆ ಸತ್ಯವಂತನು ಚೂಡಾಮಣಿಯನ್ನು ಕರೆಸಿಕೊಂಡು ಆ ವರನ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದನು. ಚೂಡಾಮಣಿಯು ಈೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದನು—“ ರಾಜವರೇಣ್ಯಾ, ನಾವಿಷ್ಟು ದಿನಗಳೂ ವರಾನ್ವೇಷಣಕ್ಕಾಗಿ ಪಟ್ಟ ಕಷ್ಟಗಳೆಲ್ಲವೂ ಇಂದಿಗೆ ಸುಖಪ್ರದಗಳಾದುವು. ನಾನು ಮಾಡಿದ ಪೂರೈಜನ್ಮದ ಪುಣ್ಯದ್ರವ್ಯವು ಫಲಿಸಿತು. ನಿಮ್ಮ ವಂಶವೆಲ್ಲವೂ ಪವಿತ್ರವಾಯಿತು. ಈಗ ನಿನ್ನ ಸುಕುಮಾರಿಗೆ ಲಗ್ನವು ವರನು ಮದುವೆಯಾದುದಾದ

ಸರಸ್ವತಿಯೇ ಎಂದು ನಿಸ್ಸಂದೇಹವಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದು. ಎಷ್ಟೆಷ್ಟೋ ದೇಶಗಳನ್ನು ತಿರುಗಿ ತಿರುಗಿ ಕೊನೆಗೆ ಗೌಡದೇಶದಿಂದ ಈ ಮಾನವ ಲೋಕದ ಬೃಹಸ್ಪತಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದೆನು ಈತನು ಮಹಾಶೂರನು; ಮಹಾವಿದ್ವಾಂಸನು, ಈತನಿಗೆ ತಿಳಿಯದ ವಿದ್ಯೆಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ರೂಪವನ್ನು ನೋಡಿಯೇ ಇರುವಿರಲ್ಲವೇ? ಈತನು ರಾಜಪುತ್ರನಿಗೆ ಅನುರೂಪನಾದ ವರನು. ಉತ್ತಮೋತ್ತಮ ವಂಶಜಾತನು. ನನ್ನ ನಿರ್ಬಂಧವಾದ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನಂಗೀಕರಿಸಿ ನಿನ್ನ ಮಗಳ ಪಾಣಿಗ್ರಹಣಕ್ಕೊಡಂಬಟ್ಟು ನಿಮ್ಮ ವಂಶವನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಲು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿರುತ್ತಾನೆ.” ಎಂದು ಹೇಳುವ ಚೂಡಾಮಣಿಯ ವಾಕ್ಯಗಳು ರಾಜನಿಗೆ ಕರ್ಣಾನಂದಗಳಾದುವು. ತದನಂತರ ರಾಜನ ಬಂಧು ವರ್ಗದವರು ಕೆಲವರು ವರನನ್ನು ನೋಡಲೈತಂದರು. ಎದೆಯನ್ನು ಸೀಳಿ ಪಂಜುಹಿಡಿದು ಬೆದಕಿ ನೋಡಿದರೂ ಅಕ್ಷರದ ಮೊನೆಯೆಂಬುವ ಗಂಧವಿಲ್ಲದ ಈ ನಿರಕ್ಷರಕುಕ್ಷಿಯು ಸಲಕ್ಷಣವಂತನಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಶೋಭಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಬಂದ ವರೆಲ್ಲರೂ ಇವನ ಸೌಂದರ್ಯಾತಿಶಯಕ್ಕೆ ಬೆರಗಾಗಿ ಚೂಡಾಮಣಿಯು ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಸತ್ಯವೆಂದೇ ನಂಬಿದರು.

ಇದಾದಮೇಲೆ ಸರ್ವರೂ ಸಮ್ಮತಿಸಲಾಗಿ ತನ್ನ ಸುತೆಗನುರೂಪನೆಂದು ಬಗೆದು ರಾಜನು ಶುಭದಿನ ಶುಭಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ವಿವಾಹವನ್ನು ಮಾಡಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು. ಅದುವರೆಗೇ ಮೂರ್ಖಶಿಖಾಮಣಿಯನ್ನು ಹುಚ್ಚುಹುಚ್ಚಾಗಿ ಕೂಗದಂತೆ ತಡೆಯುವುದು ಚೂಡಾಮಣಿಗೆ ವಿಶ್ವಪ್ರಯತ್ನವಾಯಿತು. ವರನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವ ನೆಪದಿಂದ ಎಷ್ಟೋ ಜನಗಳು ಬಂದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ವಾಡಿಕೆಯು ಸರ್ವ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಸರ್ವ ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಹಜವಾದುದಾಗಿಯೇ ಇರುವುದು.

ಇಂತಹ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಚೂಡಾಮಣಿಯು ವರನ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿದ್ದು ಬಾಯಿಬಿಡದಂತೆ ನಿರ್ಬಂಧಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಒಂದಾನೊಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಅವಿವೇಕವನ್ನು ಪ್ರಕಾಶಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೂ ಅವನ ಅಸಂಬಂಧ ಪ್ರಲಾಪಗಳನ್ನೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಚೂಡಾಮಣಿಯು ತನ್ನ ಛಾಕ್ವಾತುರ್ಯದಿಂದ ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗೆ ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳೂ ನಾಲ್ಕು ಯುಗವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿದವು.

ಮರುದಿನ ವಿನಾಹಮಹೋತ್ಸವವೆಂದು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯಲ್ಲೂ ಪ್ರಚುರಪಡಿಸಿದರು. ಸಕಲ ಸಾಮಂತರಾಜರೂ ಪರಿವೇಷ್ಟಿಸಿರಲಾಗಿ, ಮಂಗಳವಾದ್ಯಗಳು ದಶದಿಶೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿ ಮಾಡುತ್ತಿರಲು ಶುಭಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಕಲ್ಯಾಣಮಂಟಪವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಚೂಡಾಮಣಿಯು ಅಂತೂಂತು ಯಾವ ವಿಧದಿಂದಲೋ ವಿನಾಹವನ್ನು ಪೂರ್ತಿಮಾಡಿಸಿದನು ವಧೂವರರು ಹರೆಯದವರಾದುದರಿಂದ ವಿನಾಹಾನಂತರ ಗರ್ಭಾದಾನವನ್ನು ಕೂಡ ಮಾಡಬಹುದೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಕರ್ತವ್ಯ ಕ್ರಿಯಾಕಲಾಪಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ತದನಂತರ ವಧೂವರರನ್ನು ಶಯ್ಯಾಗೃಹಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿದರು ಆ ಭವನವು ದಿವ್ಯ ಮಣಿಗಳಿಂದಲಂಕಿತವಾಗಿ ನಿಲುವುಕನ್ನಡಿಗಳಿಂದ ರಾಜಿಸುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಈ ಅರಣ್ಯದ್ವಿಸಾದಪಶುವಿಗೇನೂ ತೋಚದೆ, ಮಾರ್ಗವೂ ತಿಳಿಯದೆ ಅತಿ ಪ್ರಯಾಸದಿಂದ ಭವನದೊಳವೊಕ್ಕನು !

ವರನೀರಿತಿಯಾದ ವಿಚಿತ್ರಗಳನ್ನೆಂದೂ ನೋಡದವನಾದುದರಿಂದ ಏನೇನೋ ವಿಕಲ್ಪವಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಚೂಡಾಮಣಿಯ ಭಯದಿಂದ ಮಾತನಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದನು ಇಂದುಮತಿಯಾದರೋ ಅತಿ ಲಾವಣ್ಯವತಿ, ಮಹಾಮೇಧಾವಿನಿ, ಬಹುಕಾಲ ಗುರುಶುಶ್ರೂಷೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಆಚಾರ್ಯಮುಖದಿಂದ ಅನೇಕ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಕಲಿತ ವಿದ್ಯಾವತಿ ಇಂತಹ ಸಕಲ ಗುಣಗಣ ಶೋಭಿತಿಯಾದಾ ವನಿತಾತಿಲಕವೆಲ್ಲ ? ಅದವಿಯಲ್ಲ ಕುರಿಗಳಮಂದೆಯನ್ನು ಕಾಯುವ ಕಾಡುಕುರುಬನೆಲ್ಲಿ ? ವಿಧಾತನು ಸಂಘಟಿಸಿರುವ ಈ ದಾಂಪತ್ಯ ವೈಭವವು ಹೇಗಿರುವುದೋ ನೋಡಿರಿ !

ನೂತನಾಭಾಗ್ಯವರನು ಆಗಾಗ ತನ್ನ ಪ್ರಯತ್ನವಿಲ್ಲದೆ ಪ್ರಮಾದವಶಾತ್ ಉಚ್ಚರಿಸುವ ಗ್ರಾಮ್ಯೋಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿಯೂ, ಮಾತನಾಡಿಸಿದರೂ ಮಾತನಾಡದೆ ಬೆಲ್ಲವನ್ನು ಕಟ್ಟಿದಕಲ್ಲಿನಂತೆ ಸುಮ್ಮನಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿಯೂ ಇಂದುಮತಿಯೂ, ಈಕೆಯ ಆಪ್ತಸಖಿಯರೂ ಸೇರಿ ಮದುಮಗನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅನುಮಾನವುಂಟಾಗಿ ಪರಸ್ಪರ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಏನೇನೋ ಮಾತನಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೂ ಕಾರ್ಯವು ಮುಗಿದಮೇಲೆ ಮೂಢನೆಂಮು ತಿಳಿದರೆ ಲಾಭವೇನಿರುವುದು ? ಗತಜಲಸೇತುಬಂಧನನಲ್ಲವೇ ?

ಆ ಬಳಿಕ ಶ್ರೀಡಾಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ದಾಸೀ ಜನಗಳು ಸಂಗೀತೋಪಕರಣಗಳಾದ ವೀಣಾದಿ ವಾದ್ಯಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ ಹೊರಟುಹೋದರು ಮದುವೆಗನು ಕೇಳಿಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಲೇ ಆತುರವಾಗಿ ಸುಪ್ಪತ್ತಿಗೆಯ ಮೃದುವಾದ ಹಾಸಿಗೆಯು ದೊರೆಯಿತೆಂದು ಹಾಯಾಗಿ ಮಲಗಿ ಗೊರಕೆಗಳನ್ನಿಡುತ್ತ ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಇಂದುಮತಿಯು ಪ್ರಾಣಿಯಾದುದರಿಂದ ತನ್ನ ಪ್ರಿಯನು ಹತ್ತಿರ ಸೇರದಿರುವುದೇನು ಕಾರಣವೆಂದು ಚಿಂತಿಸುತ್ತ ವಿರಹಾಗ್ನಿನಂತವೃತ್ತಿಯಾಗಿ ಪರಿತಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಆಲೋಚಿಸಿ ತನ್ನ ಪ್ರಿಯನು ಪ್ರಾಯಶಃ ದೇಹಾಯಾಸದಿಂದ ನಿದ್ರಾಪರವಶನಾಗಿರುವನೆಂದು ಬಗೆದು ಜಾಗೃತೆ ನಿಪ್ರಯಿಂದೆಚ್ಚರಿಸಬೇಕೆಂದು ಅತ್ತರು, ಪನ್ನೀರು ಮೊದಲಾದ ಸುಗಂಧ ಪುಷ್ಪಸುರಗಳನ್ನು ಮೈಮೇಲೆರಚಿದಳು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಕಲ್ಲುಕರಗುವಹಾಗೆ ವೀಣೆಯನ್ನು ಸುಡಿಸುತ್ತ ಸಂಗೀತವನ್ನು ಹಾಡಿದಳು. ಪ್ರಿಯನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ತರುವಾಯ ಅತಿ ಸಮಾಪದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಮತ್ತೊಂದು ವೇಳೆ ಮಧುರವಾಗಿ ಹಾಡಿದಳು (ಬೀಸಣಿಗೆ) ಪಂಕವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡು ಬೀಸಿದಳು. ಎಷ್ಟೋ ಸುಕುಮಾರಗಳಾದ ಪ್ರಬೋಧನೋಪಾಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದಳು ಎಷ್ಟು ಮಾಡಿದರೇನು? ಆ ಮಹಿಷಪ್ರಾಯನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾದೀತೇ? ಹೀಗೆ ಕೆಲವು ಕಾಲದವರೆಗೆ ಶೈಶೋಪಚಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಬೇಸತ್ತು, ಬೇರೊಂದು ಕಡೆ ಮಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಳು ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಎದೆಗುಂಡಿಗೆ ಹೊಡೆಯುವಂತೆ ಹೆಚ್ಚುವು ಬುಸುಗುಟ್ಟುವಂತೆ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿಸಿತು. ಇಂದುಮತಿಯು ದಿಗುಲು ಬಿದ್ದಳು ಆ ಧ್ವನಿಯೇನಿರಬಹುದೆಂದೂಹಿಸಲಾರದೆಹೋದಳು. ಅದು ಮತ್ತೇನೂ ಅಲ್ಲ, ಆ ರಸಾಭಾಸಿಯಾದ ಮದುವೆಗನ ನಿದ್ರೆಯ ಗೊರಕೆ! ಇಂದುಮತಿಯು ಆ ವಿಕಾರವಾದ ಗೊರಕೆಯು ತನ್ನ ಪ್ರಾಣನಾಧನದೆಂದು ತಿಳಿದು ಬತ್ತದಲ್ಲಿ ತತ್ತರಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ಅಯ್ಯೋ! ನನ್ನ ಪ್ರಾಣನಾಯಕನೇ ಹೀಗೆ ಗೊರಕೆ ಇಡುತ್ತಿರುವನು? ಈ ಮಹತ್ವವನ್ನು ನೋಡಲಿತಿ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಕಾಣುವುದು. ಉತ್ತಮ

ರುಷಲಕ್ಷಣಯುತನಾದ ಈತನ ದಿವ್ಯ ಸೌಂದರ್ಯವೆಲ್ಲಿ, ಕೇವಲ ಮೌಢ್ಯ
ಮುಕ್ತನಾದ ಈ ಗೊರಕೆಯೆಲ್ಲಿ? ಇದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಈತನಿಗೆ ಚಂದ್ರನಲ್ಲಿ
'ಳಂಕವುಂಟಾಗಿರುವಂತೆ ಆವುದೋ ಕೊರತೆಯುಂಟಾಗಿರುವುದು. ಇಂತಹ
ಗೊರಕೆಯೂ ಗಾಢನಿದ್ರೆಯೂ ಶರೀರಾಯಾಶಯದ ಉಂಟಾಗುವುದು ಸಹ
ಇವು. ವಿವಾಹಕಾರ್ಯ ಸಮುದ್ರನದ್ದಲ್ಲಿ ವೇಳೆಗೆ ನಿದ್ರಾಹಾರಗಳು ಲಭಿಸದೆ
ಪ್ರಾಣಾತ್ಮಯಾಸ ಹೊಂದಿ ಈ ಸುಕುಮಾರನು ಹೀಗಿರುವನಾಗಬಹುದೇ? ಹತ್ತಿ
ಕೈ ಹೋಗಿ ಸಾಹಸಮಾಡಿ ತಟ್ಟಿ ಎಚ್ಚರಿಸಿ ನೋಡುವೆನು” ಎಂದು ತನ್ನ
ಜ್ಜೆಯನ್ನು ಬುಜ್ಜುಗಿಸಿ ಮಂಚದ ಹತ್ತಿರ ಸೇರಿದಳು.

ಆ ಅವಿವೇಕಶಿಖಾಮಣಿಯು ಮೊಳಕಾಲುಗಳನ್ನು ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ತೂರಿ
ಕೊಂಡು ವಿಚಾರವಾಗಿ ಮಳೆಯಲ್ಲಿ ನೆನೆದ ಗುಬ್ಬಿಚ್ಚಿಯಂತೆ, ಸಿಂಬೆಗಟ್ಟಿ
ಮಲಗಿರುವ ಹಾವಿನಂತೆ ಮಲಗಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಇದು ಭಾಗ್ಯವಂತರಾದ
ಸಾಗರಿಕರ ಲಕ್ಷಣವಲ್ಲವು. ಅವನು ಲಕ್ಷಣವನ್ನು ನೋಡಿ ಇಂದುಮತಿಯ
ಕೃದಯವು ಮತ್ತೂ ಸಂಶಯ ಗ್ರಸ್ತವಾಯಿತು, ಕೊನೆಗೆ ಮನಸ್ಸನ್ನು
ಸಮಾಧಾನಕ್ಕೆ ತಂದುಕೊಂಡು, ಧಟ್ಟನೆ ಗಲ್ಲವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಮುದ್ದಾ
ಸಿದಳು. ಛೇ! ಛೇ!! ಎಂದು ಸೀತ್ಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಾ ಕೈಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು
ಕಡೆ ತಳ್ಳಿ, ಬಾಯಿ ತೆರೆದುಕೊಂಡು ಅಂಗತಂಗನಾಗಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡನು.

ಇಂದುಮತಿಯು ಮತ್ತೆ ನಿದಾನಿಸಿ ನೋಡೋಣವೆಂದು ಕಸ್ತೂರಿ
ಕರ್ಪೂರಾದಿ ಸುಗಂಧ ದ್ರವ್ಯಗಳಿಂದ ಮಘಮಘಿಸುವ ತಾಂಬೂಲವನ್ನು ಕುಟ್ಟಿ
ಅವನ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಬೀಳುವಂತೆ ಹಾಕಿದಳು. ಆಗಲಾ ಕಾಡುಕುರುಬನು
ಕೇಕರಿಸುತ್ತಾ “ಎಲೋ! ಕುರಿಹಿಕ್ಕೆಯನ್ನು ಹಾಕುವುದು, ರೊಪ್ಪಕ್ಕೆ ಹೊಡೆ
ದುಕೊಂಡು ಹೋಗೋ! ಕಾಟಣ್ಣಾ” ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಅರಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ
ಮೇಲಕ್ಕೆದ್ದನು.

ಇನ್ನಾದರೂ ಮೂಢಶಿಖಾಮಣಿಯೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಂಶಯವೇನಿರು
ವುದು? ಇಂದುಮತಿಯು ತನಗಿಂತಹ ಮೂಢಪತಿಯು ಲಭಿಸಿದನೆಂದು ತಿಳಿದ
ಬಳಿಕ ಹೇಗೆ ಪರಿತಪಿಸಿರಬಹುದೋ ಪಾಠಕರೇ ಊಹಿಸಬಹುದು.

ಚಿತ್ರಪ್ರತಿಮೆಯಂತೆ ನಿಶ್ಚೇಷ್ಟಿತಳಾಗಿ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟಳು. ಚೂಡಾಮಣಿಯು ಇಂತಹ ಅಪಲಕ್ಷಣ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ತನಗೆ ಭರ್ತನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೆಂದು ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲೂ ಈಕೆಯು ಭಾವಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ದೈವಸಂಕಲ್ಪವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲಾರಿಗೂ ಅಸಾಧ್ಯ. ಈತನು ಕುರಿಗಳನ್ನು ಕಾಯುವ ಕುರುಬನೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಸಕಲ ವಿದ್ಯಾವಾರಂತಗನನ್ನು ವರಿಸಬೇಕೆಂದು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿದ ಈ ಇಂದುಮತಿಗೆ ಇಂತಹ ದುರ್ಭರ ಮೂಢನೂ, ಅನಾಗರಿಕನೂ, ಕುರಿಗಳನ್ನು ಕಾಯುವ ಕುರುಬನೂ ಪತಿಯಾಗಬೇಕೆ! “ಹಾ! ಪಿತ, ಹಾ! ಮಾತೆ, ನನಗೋಸ್ಕರ ಬೀಳಬಾರವ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಬಿದ್ದು ವಿದ್ಯಾವಂತನಾದ ಅಳಿಯನನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡು ಆನಂದಿಸಬೇಕೆಂದವೇಕ್ಷಿಸಿದಿರಲ್ಲವೇ? ಸಕಲ ಗುಣಗಣಶೋಭಿತರಾದ ರಾಜಕುಮಾರರನ್ನೊಲ್ಲದೆ, ಈ ಇಂದುಮತಿಯು ಕುರಿ ಕಾಯುವ ಕುರುಬನನ್ನು ಕೈಹಿಡಿದಳೆಂದು ಕೇಳಿದರೆ, ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಹೇಗೆ ವರಿತಪಿಸುವುದೋ? ಅಲ್ಲದೆ ಆವರೆಗೂ ನಾನು ಜೀವಿಸಿರಬೇಕೇ? ರಜ್ಜು-ವಿಷಾಗ್ನಿಗಳು ದೊರೆಯಲಾರವೇ? ದೊರೆತರೇನು? ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯು ಅಂಧತಮಿಸ್ರಾದಿ ನರಕಗಳನ್ನು ಮೊರಕಿಸುವುದೆಂದು ಹಿರಿಯರುಹೇಳುವರು ಇನ್ನೇನು ಮಾಡಬೇಕು? ಯಾರ ಸುಗಡ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲಿ?” ಎಂದು ಅನೇಕ ವಿಧವಾಗಿ ಪರಿತಪಿಸಿ ಈತನು ಮೂರ್ಛಾವತಂಸನಾಗಿರುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡಳು. “ಆಹಾ! ಚೂಡಾಮಣಿಯು ತನ್ನ ಭೀಷ್ಮವು ನೆರವೇರದೆ ಹೋದುದರಿಂದ ನನ್ನಮೇಲೆ ಕೋಪಿಸಿಕೊಂಡು, ವಿದ್ಯಾವಂತನನ್ನು, ಗುಣವಂತನನ್ನು, ರೂಪವಂತನಾದ ರಾಜಪುತ್ರನನ್ನು ಲಗ್ನವಾಗುವೆನು ಎಂದು ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದುದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಮಾಡಲು ಇಂತಹ ದಡ್ಡನಾದ, ವಿವ್ಯಾಗುಧರಹಿತನಾದ ಮೂರ್ಖನನ್ನು ಪತಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿ ಕಷ್ಟಪಡಿಸಲೆಳಸಿ ತನಗಿಷ್ಟಬಂದ ಈತನನ್ನು ಮೋಸದಿಂದ ಲಗ್ನಮಾಡಿ ತನ್ನ ಕ್ರೋಧಾಗ್ನಿಯನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡನಲ್ಲವೇ? ಆಗಲಿ, ಈತನನ್ನೇ ವಿದ್ಯಾವಂತನನ್ನೂ, ಕುಲೀನನನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ನನ್ನ ಮನೋರಥವೀಡೇರುವುದು. ಮತ್ತು ನನ್ನ ಕೀರ್ತಿಲತೆಯು ದಿಗಂತವನ್ನೆಡರುವುದು. ಈತನಿಗೆ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಕ್ರಮವಾಗಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಸುವುದಸಾಧ್ಯವಾದಕೆಲಸ; ದೇವತಾನುಗ್ರಹ

ದಿಂದಾಗಲಿ, ಮಂತ್ರಪ್ರಭಾವದಿಂದಾಗಲಿ ವಿದ್ವಾಂಸನಾಗುನಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯ” ಎಂದಾಲೋಚಿಸಿ ಆತನಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದಳು.

ಇಂದುಮತಿ—ಪ್ರಾಣಪ್ರಿಯಾ, ನೀನು ಯಾವುದಾದರೊಂದು ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ತಿಳಿದಿರುವೆಯೆ ?

ವರನು—ಏನು ? ವಿದ್ಯೆಯೇ ?—ಬೀರಪ್ಪನಹಾಡು ಹೇಳುವುದೂ, ದೋಳು ಬಡಿಯುವುದೂ, ಕುರಿ ಕಾಯುವುದೂ, ಕಂಬಳಿ ನೇಯುವುದೂ ಈ ವಿದ್ಯೆಗಳು ನನಗೆ ಬರುವುವು

ಇಂದುಮತಿ—ಅನೆಲ್ಲವೂ ಉತ್ತಮ ವಿದ್ಯೆಗಳಲ್ಲ. ತರ್ಕ, ವ್ಯಾಕರಣ, ಮೀಮಾಂಸೆ ಮೊದಲಾದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೇ ಉತ್ತಮ ವಿದ್ಯೆಗಳು. ಅವುಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಕೇಳಿದೆನು,

ವರನು—ಅವುಗಳೆಲ್ಲವೂ ನನಗೆ ತಿಳಿಯುವು, ನನಗವು ಬೇಡವೂ ಬೇಡ. ನನ್ನ ಕುರಿಗಳು ನನಗಿದ್ದರೆ ಸಾಕು; ನನಗವೇ ಬಂಗಾರ, ನಿನ್ನಂಥ ನೂರಾರು ಜನರನ್ನು ಸಾಕಬಲ್ಲೆನು.

ಇಂದುಮತಿಗೆ ಈತನ ಮೌಢ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿದ ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ದುಃಖ ಕ್ಷಿಂತಲೂ ಕೋಪವಶಿತವಾಯಿತು. “ ಈತನು ಮನುಷ್ಯ ಪ್ರಂಪಚದಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕವನಾಗಿ ತೋರಲಿಲ್ಲವು; ಇಂತಹ ಮೂರ್ಖನನ್ನು ಭರ್ತನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅವಮಾನವೂ, ದುಃಖವೂ, ಅಪಕೀರ್ತಿಯೂ ಮತ್ತಾವುದಿರುವುದು ? ” ಎಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಆಲೋಚಿಸಿ. ತರುವಾಯ ಒಂದು ಖಡ್ಗವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡು ಝಳುಪಿಸುತ್ತ—ಅಹೋ ! ಅನಾಗರಿಕ ಶಿಖಾಮಣಿಯೇ, ನಾನೊಂದು ಕೇಳಿದರೆ ನೀನೊಂದು ಹೇಳುವೆಯಾ ? ನಾಗರಿಕತೆಯು ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಇಲ್ಲವು. ನೀನು ನನಗೆ ತಕ್ಕ ಪತಿಯಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಈ ಖಡ್ಗಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ನಿನ್ನ ಶಿರವನ್ನು ಬಲಿಕೊಟ್ಟು ತರುವಾಯ ನಾನು ಪ್ರಾಣತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವೆನು ” ಎಂದು ಬೆದರಿಸಿದಳು.

ರಾಜಪುತ್ರಿಯ ಕ್ರೋಧಕ್ಕೆ ಭಯಭ್ರಾಂತನಾಗಿ—‘ಅಮ್ಮಾ ತಾಯಿ, ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟರೆ ನಿನಗೆ ಹೆಸರು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಬದುಕಿ ಕೊಳ್ಳುವೆನು. ನನ್ನ ತಲೆ ಕಡಿದರೆ ನಿನಗೇನು ಲಾಭ ಬರುವುದು? ನನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡು ಮಂತ್ರಪ್ಪ ಮದುವೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆಂದು ಒಳ್ಳೇ ಮದುವೆ ಮಾಡಿದನು! ಮಾರಮ್ಮನ ಕೈಲಿ ಕಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ವೇ! ಅಯ್ಯೋ! ನಮ್ಮಮ್ಮಾ ನನ್ನ ತಾಯೀ, ಕಡಿಯ ಬೇಡಮ್ಮಾ’ ಎಂದು ಕೈಮುಗಿಯುತ್ತ ಭೋರನೆ ಅಳತೊಡಗಿದನು. ಇಂದುಮತಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಆತನನ್ನು ಕಡಿಯಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶವಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾವ ವಿಧದಿಂದಲಾದರೂ ಅವನನ್ನು ಭಯಭಕ್ತಿಯಿಂದ ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ವಿದ್ಯಾವೈದ್ಯಕಗಳಿಗೆ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ ಆತನ ಮೇಲನ್ನೇ ಬಯಸಿ, ಆ ರೀತಿ ಮಾಡಿದಳು. ಅವನ ದುಃಖವನ್ನು ನೋಡಿ ಆಕೆಯು ಖಡ್ಗವನ್ನು ಬಿಸುಟು—“ಭಯಪಡಬೇಡ, ದುಃಖಿಸುವಿಯೇಕೆ? ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮೂಢನಾದ ಪತಿಯ ಸಂಗಡ ಸಂಸಾರಮಾಡುವ ಸುಮಂಗಲಿಗಿಂತಲೂ ವಿಧವೆಯೇ ಮೇಲೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳುವರು”

ವರನು—ನಾನು ಏಕೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು?

ಇಂದುಮತಿ—ನೀನು ಪೂರ್ವಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಸುಕೃತವನ್ನು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ನಿನಗೆ ತಿಳಿದ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಇತರರಿಗೆ ಹೇಳಿದರೆ ಅವರಿಗೆ ಬರುವುದೆಂಬ ಈರ್ಷ್ಯೆಯಿಂದ ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಿದವನೇ ಅಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ ನೀನೀ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಮೂಢನಾದೆ.

ವರನು—ಆದರೆ ನಾನೀಗ ಏನು ಮಾಡುವುದು?

ಇಂದುಮತಿ—ಈ ಪಟ್ಟಣದ ಉದ್ಯಾನವನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾಳಿಕಾದೇವಾಲಯವಿರುವುದು. ಅದಕ್ಕೆ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಯೋಗೀಶ್ವರಾಶ್ರಮವಿರುವುದು. ಅಲ್ಲಿ ಕಾಳಿಚಂದ್ರನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಯೋಗೀಶ್ವರನು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಿರುವನು. ಆ ಋಷಿಯು ಅಮಿತ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾನೆ. ಆತನ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ವಿದ್ಯೆಯು ಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸು. ಆತನು ನಿನಗೆ ಕಾಳೀಮಂತ್ರವನ್ನು ಉಪದೇಶಿಸುವನು. ಆ ಮಂತ್ರವನ್ನು ತ್ರಿಕರಣ ಶುದ್ಧಿಯಿಂದ ಜಪಿಸಲು ಸಕಲವೈದಿಗಳೂ ಕರತಲಾಮಲಕವಾಗುವವು.

ವರನು—ಹಾಗಾದರೆ ಆ ದೇವಾಲಯದ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ತೋರಿಸುವೆಯಾ ?

ಹೀಗೆ ವಧೂವರರ ಸಂವಾದದಲ್ಲಿಯೇ ರಾತ್ರಿ ಮೂರು ಜಾವಗಳು ಕಳೆದವು. ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ತನ್ನ ಪ್ರಿಯನು ವಿದ್ವಾಂಸನಾಗುವನೆಂದು ಎಷ್ಟೋ ಸಂತೋಷಿಸಿ, ಆತನ ರೂಪಲಾವಣ್ಯಗಳನ್ನು ನೆನೆದು “ ಇಂಥಾ ಸುಂದರನಿಗೆ ವಿದ್ಯೆಯು ಲಭಿಸಿದರೆ ಬಂಗಾರಕ್ಕೆ ಕುಂದನವಿಟ್ಟಂತಾಗುವುದಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ಮೊದಲಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಿದಳು.

ಬೆಳಗಾಗುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಕಾಳಿಕಾ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ತೋರಿಸಿದಳು. ಆತನು ಹೆಂಡತಿಯು ಮಾಡಿದ ಜ್ಞಾನೋಪದೇಶದಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯುಳ್ಳವನಾಗಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ಕಾಳಿಕಾ ದೇವಾಲಯದ ಬಳಿ ಇರುವ ಯೋಗೀಶ್ವರನನ್ನು ಸಂದರ್ಶಿಸಿದ ಮಾತ್ರವೇ ಆತನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ವಿಕಾಸವುಂಟಾಗುತ್ತಿರಲಾಗಿ, ಚಿರಕಾಲ ವರರ ಸಹವಾಸವನ್ನೂ, ಉಪದೇಶವನ್ನೂ ಹೊಂದಿದರೆ, ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಜ್ಞಾನ ಉಂಟಾದೀತು? ಅದುದರಿಂದಲೇ ಸ್ವಂಗತ್ಯವು ಮೋಕ್ಷದ ದ್ವಾರವೆಂದು ಜ್ಞಾನಿಗಳು ಹೇಳುವರು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕಾಳೀಚಂದ್ರನ ಪ್ರಾತಃಕಾಲದ ಕೃತ್ಯಗಳೆಲ್ಲವೂ ಮುಗಿದುವು. ತರುವಾಯ ಈ ಶುಂಠಶಿಖಾಮಣಿಯು ಎರಡು ಕೈಗಳನ್ನು ಮುಗಿದು ನಾಷ್ಟಾಂಗ ಸಮಸ್ಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿ, “ ಸ್ವಾಮಿ ನೀನೇ ಗತಿ ” ಎಂದು ಎರಡು ಪಾದಗಳನ್ನೂ ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡನು. ಕಾಳೀಚಂದ್ರನು ಇವನ ಹಾರಾಟವನ್ನು ನೋಡಿ ಕನಿಕರಿಸಿ ‘ ಅಯ್ಯಾ, ನೀನಾರು ’ ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಇವನಿಗೆ ತನ್ನ ವೃತ್ತಾಂತವೆಲ್ಲವೂ ತಿಳಿಯದೆ ಹಾಗೂ ತನ್ನ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಹೊರಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮಾತುಗಳು ಬಾರದೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದನು. ಮತ್ತೆ ಕಾಳೀಚಂದ್ರನು ‘ ಅಯ್ಯಾ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಏಕೆ ಬಂದೆ? ನಾನು ನಿನಗೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕೆಲಸವೇನು? ಎಂದು ನಾದರದಿಂದ ಕೇಳಿದನು. ಅವನು ‘ ವಿದ್ವೆ, ವಿದ್ವೆ ’ ಎಂದು ಹಲವು ಸಾರಿ ಹೇಳಿಕೊಡಗಿದನು.

ಕಾಳೀಚಂದ್ರನು ಜ್ಞಾನದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಡೆದ ವೃತ್ತಾಂತವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಗ್ರಹಿಸಿ ಅವನಲ್ಲಿ ಕನಿಕರಿಸಿ —“ ಅಯ್ಯಾ, ಭಯಪಡಬೇಡ, ನೀನು ದೇವಿಯ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಮಹಾ ವಿದ್ವಾಂಸನಾಗುವೆ, ಧೈರ್ಯವಾಗಿರು ” ಎಂದು ಅವನನ್ನು ಸಂತೈಸಿ, ಆಗಲೇ ನಾನಾದಿ ಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆಮಾಡಿ ಕಾಳೀಮಂತ್ರವನ್ನು ಸಾಂಗವಾಗಿ ಮೂರುಸಾರಿ ಉಪದೇಶಿಸಿ—“ ಈ ಮಹಾ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಏಕಾಗ್ರಬಿತ್ತದಿಂದ ಕಾಳಿಕಾಲಯದ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಮೂರು ದಿನಗಳು ರಾತ್ರಿಯೂ ಹಗಲೂ ಜಪವನ್ನು ಮಾಡು, ದೇವಿಯು ನಿನಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಳಾಗುವಳು ಆಗ ‘ ದೇವೀ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸು ’ ಎಂದು ಹೇಳು ” ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟನು

ಆತನು ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲೆಂದು ಕಾಳಿಕಾ ದೇವಾಲಯದ ದ್ವಾರಕ್ಕೆದುರಾಗಿ ವಿದ್ಯಾಸನವನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತು ಮೂಢಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಇತರ ಹವ್ಯಾಸವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಜಪವನ್ನು ಮಾಡತೊಡಗಿದನು. ಎರಡು ದಿನಗಳು ಕಳೆದುವು, ಮೂರನೆಯದಿನ ಪ್ರಾತಃಕಾಲ ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ತನ್ನ ಪ್ರಾಣನಾಥನ ವರ್ತನವು ಹೇಗಿರುವುದೋ ನೋಡಬೇಕೆಂದು ತನ್ನ ಸವಿಯೊಡಗೂಡಿ ಕಾಳಿಕಾ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಬಂದಳು.

ಪತಿಯು ಅತ್ಯುಗ್ರ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆತನ ಅಚಂಚಲವಾದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ನೋಡಿ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ದೇವೀಪ್ರಸಾದವನ್ನು ಹೊಂದುವನೆಂದು ಸಂತೋಷಿಸಿದಳು ತರುವಾಯ ಕಾಳೀಚಂದ್ರನ ಆಶ್ರಮವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, ಆತನಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ “ ಸ್ವಾಮಿ ನನ್ನ ಪ್ರಾಣನಾಥನನ್ನು ಹೇಗೆ ಕೃಪಿಡೆವಿರೋ ” ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ಅನುಗ್ರಹವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಹೋಗುತ್ತ ವತಿಯು ಕೇಳುವಹಾಗೆ ಒಂದು ಶ್ಲೋಕವನ್ನು ಹೇಳಿದಳು.

ಶ್ಲೋ|| “ ಅನಿಲಸ್ಯಾಗಮೋನಾಸ್ತಿ ದ್ವಿಪದೋ ನೈವದೃಶ್ಯತೇ
ಜಲಮಧ್ಯೇ ಸ್ಥಿತಂ ಪದ್ಮಂ ಕಂಪಿತಂ ಕೇನ ಹೇತುನಾ ? ”

ಕಂ|| ಉದಯಸಮಯದೊಳು ಗಾಳಿಯು |
ಪದಪಿಂ ಬೀಸದಲಿ ಪಕ್ಕಿಗಳು ಮಾನಸರುಂ ||
ಪದಚಲನಂಗೆಯ್ಯದೆ ಯಾ |
ಪದುಮಂ ಜಲಮಧ್ಯೆ ಕಂಪಿಪುದದೇಂಕವಮೋ ||

‘ ಪ್ರಾತಃಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾಯುವು ಬೀಸುವುದಿಲ್ಲ, ಪಕ್ಷಿಯಾಗಲಿ ಮನುಷ್ಯನಾಗಲಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದಲೋ ನಿರೀನಲ್ಲಿನ ತಾಮರಪುಷ್ಪವು ಕದಲುತ್ತಿರುವುದು ’

ಹೀಗೆ ಸಾಭಿಪ್ರಾಯವಾಗಿ ಹೇಳಿದ ಶ್ಲೋಕವು ತನ್ನ ಪ್ರಿಯನ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತು. ರಾಜಕನ್ಯೆಯೂ, ಪ್ರಿಯಸಖಿಯೂ ಮತ್ತೆ ನಾಳೆ ಬರೋಣವೆಂದು ನಿಜಗೃಹಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದರು. ಇತ್ತಲೇ ವರನು ತಪವನ್ನು ಮಾಡಿಮಾಡಿ ಬಳಲಿ ಹೋದನು. ರಾತ್ರಿ ಜಾಮು ಕಳೆದುಹೋಯಿತು, ಚಂದ್ರೋದಯವಾಯಿತು. ಕುಂದುಗಳೊಡನೆಯೇ ಈತನ ಬುದ್ಧಿ ವಿಕಸಿತವಾಯಿತು. ವಿದ್ಯೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರ ತರಂಗಗಳಹಾಗೆ ಹೊರಳಿಹೊರಳಿ ಬಂದಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದವು. ಕಾಳಿಕಾದೇವಿ ಇನ್ನೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಳಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಈ ದೇವಿಯು ಆ ನಗರಕ್ಕೆ ಪ್ರಧಾನದೇವತೆಯಾದುದರಿಂದ ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲಾ ಘೋರಾಕಾರವನ್ನು ತಾಳಿ ತ್ರಿಶೂಲಧಾರಿಣಿಯಾಗಿ ಪಟ್ಟಣವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಂಚರಿಸಿ ಯಾವ ಉಪದ್ರವಗಳೂ ಬಾರದಂತೆ ಕಾಪಾಡುತ್ತ ಬೆಳಗಾಗುವುದರೊಳಗಾಗಿ ತನ್ನ ಆಲಯಕ್ಕೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಈ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಆತನು ತಿಳಿದು ಕಾಳಿಕಾದೇವಿಯು ಈಗ ಹೊರಗೆ ಹೊರಟಿರುವಳೆಂದೂಹಿಸಿ, ಆ ದೇವಾಲಯದೊಳವೊಕ್ಕು ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನು ಭದ್ರವಾಗಿ ಮುಚ್ಚಿ ಒಳಗೆ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡು ಪುನಃ ಮಂತ್ರಜಪ ಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದನು.

ಬೆಳಗಾಯಿತು. ಯಥಾಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ದೇವಿಯು ಆಲಯಕ್ಕೆ ತಂದು ನೋಡಲು ಬಾಗಿಲುಗಳೆರಡು ಮುಚ್ಚಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದವು. ಬೇಗ ಬಂದು ಎರಡು ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನು ಕಾಲಿನಿಂದ ದೂಡಿದಳು. ತೆರೆಯದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಒಳಗೆ ಯಾರೋ ಪ್ರವೇಶಿಸಿರುವರೆಂದು ‘ ಆಹಾ! ಈ ದುರ್ಮಾರ್ಗಿಯು ಯಾರಿರಬಹುದು? ಅಖಿಲ ಲೋಕ ಭಯಂಕರಿಯಾದ ಈ ಕಾಳಿಗೆ ಅಪಕೃತಿಯಾಚರಿಸಿ ಬದುಕುವನಾನು? ಸಿಂಹದ ಸಂಗಡ ಸರಸವಾಡುವ ಮೂಢನುಂಟೇ? ’ ಎಂದು ಛೀಕರವಾಗಿ ಗದರಿಸಿದಳು.

ಆತನು ಒಳಗೆ ಕುಳಿತು ‘ ವಿದ್ಯಾವಿದ್ಯಾ ’ ಎಂದು ಗೊಣಗುಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದನು.

ಈ ಎರಡಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಕಾಳಿಕಾದೇವಿಯು ಕೇಳಿ ದಿವ್ಯದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸಕಲ ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ ತಿಳಿದಳು “ಎಲವೋ ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನು ತೆರೆ, ನಿನ್ನ ಭೀಷ್ಮವನ್ನು ನೆರವೇರಿಸುವೆನು” ಎಂದಳು. ಆದರೂ ಆ ಶುಂಠಶಿಖಾಮಣಿಯು ಒಂದೊಂದು ಪಟ್ಟಿನಿಂದ ‘ವಿದ್ಯಾ’ ಎನ್ನುತ್ತ ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನು ತೆರೆಯದೇ ಇದ್ದನು.

ಕಾಳಿಯು ಗದರಿಸಿ ಬೆದರಿಸಿ ನೋಡಿ ಪ್ರಯೋಜವಿಲ್ಲವಾಯಿತು ಅವನ ಮೂರ್ಖತೆಗೆ ಮರುಕಹುಟ್ಟಿ “ಎಲೋ ಬಾಗಿಲು ಕಂಡಿಯಲ್ಲಿ ನಾಲಗೆಯನ್ನು ನೀಡು” ಎಂದಾಜ್ಞಾಪಿಸಿದಳು. ಅವನು ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಲು ನಾಲಗೆಯಮೇಲೆ ಐದು ಬೀಜಾಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಬರೆದಳು. ಆಗಲಾತನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಏನೆಂದು ಬಣ್ಣಿಸಲಾದೀತು! ನಾವಿದುವರಿಗೆ ದಡ್ಡನೆಂದೂ, ಮಡ್ಡಿಯೆಂದೂ ಆಡಿದ ಕುರುಬನಲ್ಲ, ಆ ಜನ್ಮವಲ್ಲ, ಆ ತಿಳಿವಲ್ಲ, ಆ ತೇಜಸ್ಸಲ್ಲ, ಇದೊಂದು ಚಾತುರ್ಯ. ನೂರೇಕೆ? ಆ ಮಾನವನೇ ಅಲ್ಲ, ಈತನು “ಕವಿರತ್ನ ಕಾಳಿದಾಸ” ಮಹಾ ವಿದ್ವಾಂಸನು. ಈತನ ಬುದ್ಧಿಚಾತುರ್ಯವನ್ನು ಸಹಸ್ರ ಮುಖವಾಗಿ ಹೊಗಳಿದರೂ ತೀರದು, ಎರಡನೆಯ ಕಾಳಿಯೆ ಎಂಬಂತಿದ್ದನು.

ತದನಂತರ ದೇವಾಲಯದ ಬಾಗಿಲುಗಳು ತೆರೆಯಲ್ಪಟ್ಟವು. ಸಂಗಡಲೇ ಶ್ರೀಶೂಲಧಾರಿಣಿಯೂ, ಭೀಷಣಾಕಾರಿಯೂ ಆಗಿ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಿದ ಕಾಳಿಕಾದೇವಿಯನ್ನು ಸ್ತೋತ್ರಮಾಡಿದನು. ಗಂಗಾ ಪ್ರವಾಹ ತರಂಗಗಳಂತೆ ಉಕ್ಕುತ್ತಿರುವ ಕಾಳಿದಾಸನ ಕವಿತಾಧಾರೆಯು ಹೊರಸೂಸಿತು. ಕಾಳಿಯು ಆತನ ಸ್ತುತಿಗೆ ಸಂತೋಷಿಸಿ, ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿದಾಗೆಲ್ಲಾ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗುವೆನೆಂದು ವರಪ್ರದಾನಮಾಡಿದಳು.

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕಾಳಿದಾಸನ ವಿದ್ಯಾ ವೈದುಷ್ಯವನ್ನು ನೋಡಲೈತರುವನೋ ಎಂಬಂತೆ ಸೂರ್ಯನುದಯಿಸಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗ ರಾಜಕನ್ಯೆಯು ಬಂದು ಕಾಳೀಚಂದ್ರಯೋಗಿಯ ಮೂಲಕ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನೆಲ್ಲ ತಿಳಿದು, ಪರಮಾನಂದ ಭರಿತಳಾಗಿ ಕಾಳಿದಾಸನ ದರ್ಶನೋತ್ಸಾಹಿನಿಯಾಗಿ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕಾಳಿದಾಸನಿಗೆ ರಾಜಪುತ್ರಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಮಾತ್ರವೇ ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಆಕೆಯು

ತನ್ನ ಸಖಿಯೊಡಗೂಡಿ ಹೇಳಿದ ಶ್ಲೋಕವು ಸ್ಮರಣೆಗೆ ಬರಲು ಅದಕ್ಕುತ್ತರವಾಗಿ ಆ ಮಾನಿನಿಯು ಕೇಳುವಹಾಗೆ ಈ ಶ್ಲೋಕವನ್ನು ಹೇಳಿದನು.

ಶ್ಲೋ|| “ ಪಾವಕೋಚ್ಛಿಷ್ಟ ವರ್ಣಸ್ಯ ರವರ್ಯಾ ಬಂಧನಂ ಕೃತಂ |
ವೋಕ್ಷುಂ ನಲಭತು ಕಾಂತೇ ಕಂಪಿತಂ ತೇನಹೇತುನಾ ”

ಕಂ|| ತುಂಬಿಯು ತಂಬೆಲರಿಂಟುವು |
ದಂ ಬಿಡುತಂ ಬಂದಿಯಾಗಿ ಮುಂಬರಿಯಲ್ವಾ ||
ಕಂಬಿಗಳಂ ಬಡಿವುದರಿಂ |
ಬಿಂಬಾಧರೆ ಕಂಪಿಸುತ್ತಲಿವುಡು ಕಮಲಂ ||

“ ರಾತ್ರಿ ಧೂಮದಂತಹ ಕಾಂತಿಯುಳ್ಳದನ್ನು (ದುಂಬಿಯನ್ನು) ಬಂದಿಖಾನೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದ್ದು, ಇನ್ನೂ ಬಡಿಸಲಿಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ ಕಮಲವು ಕದಲುತಿರುವುದು.”

ಈ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜಪುತ್ರಿಯು—“ ಆಹಾ ! ನಾನು ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಇದುವರೆಗೂ ಯಾರೂ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಪ್ರಾಣ ನಾಯಕನು ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಭಾವರಸವು ಕೆಡದಂತೆ ನನ್ನ ಮನೋಗತವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಹೊರಪಡಿಸಿದನು. ತತ್ಪೂರ್ವೆ ಎಷ್ಟು ಮೂಢನಾಗಿದ್ದನೋ, ವಿಪರೀತವಾಗಿ ಅಷ್ಟೂ ವಿದ್ವಾಂಸನಾದನು. ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ನನ್ನ ಪೂರ್ವಪುಣ್ಯವು ಚೆನ್ನಾಗಿರುವುದು ” ಎಂದು ಸಂತೋಷಾಶ್ಚರ್ಯ ಮಗ್ನಳಾಗಿ ಅತಿಶಯ ಭಕ್ತಿ ವಿನಯಗಳಿಂದ ಕಾಳಿದಾಸನನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿ, ಸಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ, “ ನಾಥಾ, ನಿನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಮಾಡಿದ ಅಪರಾಧ ಸಹಸ್ರಗಳನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬೇಡುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಮನೋರಥವು ನೆರವೇರುವಂತೆ ತಮಗಿಂತಹ ವಿದ್ವಾಂಸ ವೈದ್ಯಗಳನ್ನು ಕೃಪೆ ಮಾಡಿದ ಈ ಕಾಳಿಕಾದೇವಿಗೆ ಸಹಸ್ರ ವಂದನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನು ಪ್ರಿಯಕಾದ ನನ್ನನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬೇಡುತ್ತೇನೆ ” ಎಂದು ಸಾಭಿಪ್ರಾಯವಾಗಿ ನುಡಿದಳು. ಕಾಳಿದಾಸನು ರಾಜಪುತ್ರಿಯ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ—“ ಅಹೋ ! ರಾಜಪುತ್ರಿ, ನೀನು ನನಗೇನೂ ಅಪಕಾರ ಮಾಡಿದವಳಲ್ಲ, ಅಮಿತವಾದ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿ ನನ್ನ ಕೃತಜ್ಞತೆಗೆ ಪಾತ್ರಳಾಗಿರುವೆ, ನಿನ್ನ ಮುಣವನ್ನು ತಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಈ ಜನ್ಮದಂತಹ ನೂರು ಜನ್ಮಗಳಾದರೂ ಸಾಲವು. ಕೇವಲ ಮೂಢದೇವಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ನನ್ನನ್ನು

ಅನುಗ್ರಹಿಸಲು ಮನಸ್ಸುಮಾಡಿ, ಕಾಳಿಚಂದ್ರರ ಸಂದರ್ಶನ ಮಾಡಿಸಿದೆ; ಅವರ ಮಂತ್ರಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಕಾಳಿಕಾದೇವಿಯ ದರ್ಶನವು ಲಭಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ನೀನೇ ನನಗೆ ಪ್ರಥಮ ಗುರುಸ್ಥಾನವು. ಈ ಉಪಕಾರಕ್ಕೆ ಪ್ರತ್ಯುಪಕಾರವೇನನ್ನು ಮಾಡಲಿ? ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ನಮಗಿದ್ದ ಭಾರ್ಯಾ ಭರ್ತರ ಭಾವವು ಇಂದಿಗೆ ಮೂರು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆಯೇ ನಶಿಸಿಹೋಯಿತು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಗುರುಶಿಷ್ಯಭಾವವೇ ನನ್ನ ಅಭಿಮತವಾಗಿರುವುದು. ಪ್ರಯುಕ್ತ ನನ್ನನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸು; 'ಶಿಷ್ಯನೇ' ಎಂದು ಸಂಭೋದಿಸು; ನಿನಗಿದೋ ನಮಸ್ಕಾರ" ಎಂದು ಆಕೆಗೆ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆಮಾಡಿ ನಮಸ್ಕರಮಾಡಿದನು.

ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಬೆರಗಾದಳು. "ಅಯ್ಯೋ! ತಾನೊಂದು ಯೋಚಿಸಿದರೆ ಧೈವವೊಂದು ಬಗೆದುದಲ್ಲ, ಇಂತಹ ರೂಪವಂತನನ್ನು ವಿದ್ಯಾವಿನಯ ಸಂಪನ್ನನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಆತನಲ್ಲಿ ಸುಖಿಸಬೇಕೆಂದು ಬಗೆದರೆ ನನ್ನ ಮನೋರಥಗಳೆಲ್ಲವೂ ವ್ಯರ್ಥವಾದುವಲ್ಲ" ಎಂದು ಇಂದುಮತಿ ಹೃದಯವು ಪರಿತಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅನೇಕ ವಿಧವಾಗಿ ತನ್ನ ಅನುರಾಗವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿ, ಕಾಳಿದಾಸನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮಾರ್ಪಡಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದಳು. ಆದರೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಕಾಳಿದಾಸನ ಅಸಮಾನ ಸೌಂದರ್ಯವು ರಾಜಪುತ್ರಿಯ ಹೃದಯವನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸತೇ ಹೊರತು, ಆಕೆಯ ಸೌಂದರ್ಯವು ಕಾಳಿದಾಸನ ಹೃದಯವನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಲಿಲ್ಲ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಇಂದ್ರಿಯಗ್ರಾಮಗಳನ್ನು ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಂಡ ಮಹಾನುಭಾವರೇಕೆ ಚಲಿಸುವರು? ಇಂದುಮತಿಯು ಹಲವು ಬಗೆಯಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದಳು. ಕಾಳಿದಾಸನು ಭಾರ್ಯಾಬುದ್ಧಿಯು ಮಹಾಪಾತಕವೆಂದು ಬಗೆದನು. ತರುವಾಯ ನಿರಾಶಳಾಗಿ ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಭೋರನೆ ಅಳತೊಡಗಿದಳು. ಕಾಳಿದಾಸನ ಮನಸ್ಸು ಧರ್ಮಸಹಿತವೇ ಹೊರತು, ದಯಾಸಹಿತವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇಂದುಮತಿಯು ಅತ್ಯಂತ ಕೋಪಿಷ್ಠಳಾಗಿ ಏನು ಮಾಡಲೂ ತೋಚದೆ, ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ, ಕಣ್ಣೀರು ಕಾಲುನೆಗಳಾಗಿ ಪ್ರವಹಿಸಲು "ಕಾಳಿದಾಸಾ, ನೀನು ಕಠಿಣಹೃದಯನಾಗಿ ನನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸದೆ ನನ್ನ ಜನ್ಮವನ್ನು ವ್ಯರ್ಥಮಾಡಿದೆ. ಹೀಗೆಯೇ ನನ್ನ ಜನ್ಮವನ್ನು ಕಡೆಹಾಯಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನಿರಪರಾಧಿನಿಯಾದ ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನು ಹೀಗೆ

ಕಷ್ಟಪಡಿಸಿ, ನಿಟ್ಟುಸಿರಿಡಿಸಿದೆಯಾದುದರಿಂದ ನೀನು ಸ್ತ್ರೀಯಿಂದಲೇ ಕೊನೆಗೆ ಮೃತನಾಗು” ಎಂದು ಶಪಿಸಿ, ಆತನ ರೂಪಲಾವಣ್ಯಗಳನ್ನೇ ನ್ಮರಿಸುತ್ತ, ಅಂತಃಪುರವನ್ನು ಸೇರಿ, ಆ ಜನ್ಮಾವಧಿ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಣಿಯಾಗಿ ಕಾಲವನ್ನು ಕಳೆದಳು.

ತದನಂತರ ಕಾಳಿದಾಸನು ರಾಜಪುತ್ರಿಯಿಂದ ಶಾಪವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಗುರುಭಾವದಿಂದ ಪುತಿಶಾಪವನ್ನು ಕೊಡದೆ, ಕಾಳೀಚಂದ್ರನಿಗೂ, ಕಾಳಿಕಾ ದೇವಿಗೂ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಅನುಜ್ಞೆಯನ್ನು ಪಡೆದು ಪ್ರಯಾಣವಾಡಿದನು. ತರುವಾಯ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಿಗೆ ಭೋಜರಾಜನ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ, ಆತನ ರಾಜಧಾನಿಯಾದ ಧಾರಾನಗರಕ್ಕೆ ತಂದನು.

ಗೋವಿಂದ ಪಂಡಿತ.

ಒಂದು ದಿನ ಭೋಜರಾಜನು ಪ್ರಾತಃಕಾಲ ಬಿಳಿಯ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಹತ್ತಿಕೊಂಡು ಮಿದ್ಧಿ ನಾಗರನೊಡಗೂಡಿ, ಶ್ರೀಡೋಬ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಗಮಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಮಾರ್ಗಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಗೋವಿಂದಪಂಡಿತನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಇದಿರಾಗಿ, ಭೋಜರಾಜನನ್ನು ನೋಡಿ ಆಶೀರ್ವದಿಸದೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು.

ಭೋಜರಾಜನು ಇದರ ಕಾರಣವನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ಕುರಿತು—“ ಅಡೋ ! ವಿಪ್ರೋತ್ತಮಾ, ಮಹಾರಾಜನಾದ ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರಾತಃಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಂಡು, ಆಶೀರ್ವದಿಸದೆ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವೆ ಏಕೆ ? ನಾನು ನಿನಗೇನು ಅಪಕಾರಮಾಡಿದೆನು ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಗೋವಿಂದಪಂಡಿತನು “ ರಾಜಾ, ನೀನು ವಿಷ್ಣುಭಕ್ತನು, ಬ್ರಾಹ್ಮಣಗೇನೂ ಅಪಕಾರಮಾಡುವವನಲ್ಲ ಆದಕಾರಣ ನಿನ್ನಿಂದ ನನಗೆ ಭಯವಿಲ್ಲವು. ಆದರೂ ನೀನು ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗಾಗಲಿ, ವಿದ್ವಾಂಸನಿಗಾಗಲಿ ಒಂದು

ಕಾಸನ್ನಾದರೂ ಕೊಡುವವನಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ನಿನಗೆ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವು ನನಗೇನು? ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿದುದರಿಂದ ನನಗೇನು ಲಾಭವಿರುವುದು? ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಪ್ರಾತಃಕಾಲದಲ್ಲಿ ಲೋಭಿಯ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಇದ್ದ ಸಂಪತ್ತು ನಾಶವಾಗುವದೆಂದು ಹೇಳಿರುವರು ಮತ್ತು ದಾನರಹಿತನಾದ ರಾಜನನ್ನೂ, ನಪುಂಸಕನನ್ನೂ ಪಂಡಿತನೂ ಪ್ರಜೆಯೂ ಪ್ರೇಮಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಲೋಭಿಗೆ ಕೋಪವುಂಟಾದರೇನು, ಅನುಗ್ರಹವುಂಟಾದರೇನು? ಇವನಿಂದ ಯಾರಿಗೆನು ಪ್ರಯೋಜನವಿರುವುದು? ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಚಾತುರ್ಯವಿಲ್ಲದವನ ವಿದ್ಯೆ, ಲೋಭಿಯ ಸಂವತ್ತು, ಭಯಗ್ರಸ್ತನ ಭುಜಭಲ ಇವು ನಿರರ್ಥಕವಾದುವು ನನ್ನ ತಂದೆಯು ಗತಿಸುವಾಗ—‘ಮಗನೇ ನಿನಗೆಷ್ಟು ಪ್ರಿಯವಾದರೂ ಗಾಯಕರಿಗೂ, ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೂ, ದ್ಯೂತಗಾರರಿಗೂ ವಶನರ್ತಿಯಾದ ಲೋಭಿರಾಜನನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕನಸಿನಲ್ಲಾದರೂ ಸ್ಮರಿಸಬೇಡ. ಮಹಾ ಪಾತಕಗಳೆಲ್ಲ ಎರಡು ದೊಡ್ಡ ಪಾತಕಗಳು: ಮೊದಲನೆಯದು ಲೋಭಿಯ ದರ್ಶನ, ಎರಡನೆಯದು ಅವನನ್ನಾಶ್ರಯಿಸುವುದು. ಅದುದರಿಂದ ರಾಜನು ವಿವೇಕವಿಲ್ಲವೆ, ಧರ್ಮವನ್ನು ಬೋಧಿಸುವ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳದೆ, ವಿದ್ವಾಂಸರನ್ನಾದರಿಸದಿದ್ದರೆ ಅವನನ್ನು ಸತ್ತುರುಷರು ಏಕೆ ಕೊಂಡಾಡುವರು? ರಾಜನು ಗುಣವಂತನಾದರೆ ಆತನನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿ, ಜೀವಿಸಿರುವಷ್ಟು ಕಾಲ ಸೇವಿಸಬೇಕು. ಆ ಸೇವೆಯಿಂದ ತತ್ಕ್ಷಣ ಫಲ ದೊರೆಯದಿದ್ದರೂ ಕಾಲಾನಂತರದಲ್ಲಾದರೂ ಫಲವುಂಟಾಗದೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ’ ಎಂದು ಬೋಧಿಸಿದನು ಅದುದರಿಂದತನ್ನ ತಂದೆಯ ಉಪದೇಶದಂತೆ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು” ಎಂದನು.

ಭೋಜರಾಜನಿಗೆ ಬಹಳ ಅವಮಾನವುಂಟಾಯಿತು. ಆದರೂ ಬುದ್ಧಿಶಾಲಿಯಾದುದರಿಂದ ಅವನನ್ನು ಹಿತವಾಕ್ಯಗಳಂತೆಯೇ ಭಾವಿಸಿ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ಕುರಿತು ಹಿಗ್ಗೆ ಹೇಳಿದನು—“ಅಹೋ! ವಿಪ್ರವರ್ಯಾ, ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಹಿತವಾಗಿ ಮಾತಾಡುವವರೆಷ್ಟೋ ಜನಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ದೊರಕುವರು. ಆದರೆ ಪ್ರಕೃತ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹಿತವಾಗಿ ಕಾಣದಿದ್ದರೂ ಉತ್ತರೋತ್ತರ ಹಿತಕರವಾದ ಮಾತನ್ನು ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ನುಡಿಯುವವರೂ, ಆ ಮಾತುಗಳನ್ನು

ಕೇಳುವವರೂ ಲಭಿಸುವುದು ಬಹಳ ದುರ್ಲಭ. ರುಚ್ಯವೂ, ಗುಣಯುತವೂ ಆದ ಔಷಧವು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ದೊರೆಯಲಾರದಲ್ಲವೇ ?

ರಾಜನು ಗೋವಿಂದ ಪಂಡಿತನಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಸಂಭಾಷಿಸಿ—“ ಪಂಡಿತನೇ ನಿನ್ನ ಹೆಸರೇನು ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ತನ್ನ ಹೆಸರನ್ನು ತಾನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂದು ಭೂಮಿಯಮೇಲೆ ‘ಗೋವಿಂದನು’ ಎಂದು ಬರೆದು ತೋರಿಸಿದನು. ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಜೇಂದ್ರನು ‘ಆಹಾ ! ಈ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ದೊಡ್ಡ ವಿದ್ವಾಂಸನು’ ಎಂದು ಒಂದು ಲಕ್ಷರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುವಂತೆ ಕೋಶಾಧ್ಯಕ್ಷನಿಗೆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಬರೆದುಕೊಟ್ಟು, ಪ್ರತಿ ದಿನವೂ ತನ್ನಾಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕೆಂದೂ, ಯಾರೇ ಆಗಲಿ ದೊಡ್ಡವಿದ್ವಾಂಸರೂ ಕವಿಗಳೂ ಬಂದರೆ ಸಭೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಬೇಕೆಂದೂ ಹೇಳಿ ಆ ಪಂಡಿತನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ಹೀಗೆ ಕೆಲವುಕಾಲ ಕಳೆಯಲಾಗಿ ಅನೇಕ ದೇಶಗಳಿಂದ ಕವಿಗಳೂ, ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರೂ ಭೋಜರಾಜನ ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಧನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಧನಾಗಾರದಲ್ಲಿ ದ್ರವ್ಯವು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಬಂದಿತು. ಇದನ್ನರಿತು ಬಟ್ಟು ಮಂತ್ರಿಯು ಹೀಗೆ ನುಡಿದನು—“ ಮಹಾಪ್ರಭೋ ! ಲೋಕದಲ್ಲಿ ರಾಜರು ಕೋಶಬಲ ಉಂಟಾಗಿದ್ದರೇನೆ ಜಯವಂತರಾಗುವರು. ಯಾರಿಗೆ ಆನೆಗಳು, ಕುದುರೆಗಳು, ಬೊಕ್ಕಸ-ಮುಂತಾದ ಸಂಪದಗಳಭಿವೃದ್ಧಿಯು ಉಂಟಾಗಿರುವುದೋ, ಅವನೇ ಜಯಶಾಲಿ, ಅವನನ್ನು ಶತ್ರುಗಳು ಎದುರಿಸಲಾರರು. ಆದುದರಿಂದ ಕೋಶಬಲವನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅಧಿಕ ವ್ಯಯಮಾಡಿದರೆ ದಾರಿದ್ರ್ಯವು ಸಂಭವಿಸುವುದು. ತದನಂತರ ದರಿದ್ರ್ಯವೇನು ಕೆಲಸಮಾಡುವನು?” ಹೀಗೆ ದಾನಮಾಡಕೂಡದೆಂದು ಆ ಲೋಭಮಂತ್ರಿಯು ಬೋಧಿಸಲು ಉದ್ಯುಕ್ತನಾದನು. ಭೋಜನು ಗದ್ದರಿಸಿ ‘ನಿನ್ನಂತಹ ಲೋಭಿಯು ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಇರಲಾಗದು’ ಎಂದು ಅವನನ್ನು ತೊಲಗಿಸಿ ಅವನ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬನನ್ನು ನಿಯಮಿಸಿದನು.

ಗೊಲ್ಲರ ಹುಡುಗಿ.

ಒಂದು ದಿನ ಭೋಜರಾಜನು ಬೇಟೆಯಾಡುತ್ತಾ ಒಂದಾನೊಂದು ಅರಣ್ಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ದೂರಪ್ರಯಾಣಮಾಡಿ, ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಕಾಲವಾದುದರಿಂದ ತೀಕ್ಷ್ಣವಾದ ಸೂರ್ಯಕಿರಣಗಳಿಂದ ಸಂತಪ್ತನಾಗಿ ದಾಹಗೊಂಡು ಬಹು ವ್ಯಾಕುಲವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಒಂದು ವೃಕ್ಷದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ವಾಂಗಸುಂದರಿಯಾದ ಗೊಲ್ಲರ ಹುಡುಗಿಯೋರ್ವಳು ಒಂದು ಕುಂಭವನ್ನು ತಲೆಯ ಮೇಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಆ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಧಾರಾ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಭೋಜನು ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ ದಾಹವನ್ನಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರದೆ “ ಈ ಕನ್ಯೆಯು ಕೊಂಡುಹೋಗುವ ಕುಂಭದಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಪಾನೀಯವಿದ್ದಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿಯಾಗುವಂತೆ ಕುಡಿದು, ದಾಹವನ್ನು ಶಮನಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಲ್ಲವೇ? ಅದು ಏನಾಗಿರುವುದೇ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಕೇಳಿ ನೋಡೋಣ ” ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ‘ಅಹೋ! ತರುಣೀ, ಆ ಕುಂಭದಲ್ಲೇನಿರುವುದು?’ ಎಂದು ಮಾತನಾಡಿಸಿದನು. ಆ ಸುಂದರಿಯು ರಾಜನು ದಾಹಪೀಡಿತನಾಗಿರುವನೆಂದು ತಿಳಿದು, ಆತನ ಮುಖಕಮಲವನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದಳು—

ಶ್ಲೋ|| “ ಹಿಮಕುಂದ ಶಶಿಪ್ರಭ ಶಂಖನಿಭಂ |

ಪರಿಪಕ್ವ ಕಪಿತ್ಥ ಸುಗಂಧ ರಸಂ ||

ಯುವತೀಕರ ಪಲ್ಲವ ನಿರ್ಮುಧಿತಂ |

ಪಿಬ ಹೇ ವೃಷರಾಜ | ರುಜಾಪಹರಂ ||

ಕಂ|| ಮಲ್ಲಿಗೆಯ ಮೊಗ್ಗು ಹಿಮವುಂ |

ಬಿಳ್ಳೆಯ ಬಿಳ್ಳಿಂಗಳಬ್ಬದಂತೆಸೆಯುವುದುಂ ||

ಒಳ್ಳೆ ಕಪಿತ್ಥ ಸುವಾಸಿತ |

ಮುಳ್ಳುದ ನೀಂ ಸೇವಿಸಂಗನಾ ಕರ ಮುಧಿತಂ ||

“ ಅಹೋ! ರಾಜಾ, ಮಂಜಿನಂತೆ, ಮಲ್ಲಿಗೆ ಮೊಗ್ಗಿನಂತೆ, ಚಂದ್ರನಂತೆ ಅತಿ ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿರುವುದು. ಚನ್ನಾಗಿ ಪಕ್ವವಾದ ಬೇಲದಹಣ್ಣಿನಂತೆ ಸುವಾಸನೆಯುಳ್ಳದಾಗಿರುವುದು.

ಯಾವನವತಿಯ ಹಸ್ತಪಲ್ಲವದಿಂದ ಕಡೆಯಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಇವನ್ನು (ಈ ಮಜ್ಜಿಗೆಯನ್ನು) ಪಾನಮಾಡಿದರೆ ಸ್ನಾನವಿಲ್ಲ ತೊಲಗಿ ಹೋಗುವುದು.”

ಭೋಜರಾಜನು ಅವಳ ವಾಕ್ಯಾಮೃತವನ್ನು ಮೊದಲು ಪಾನಮಾಡಿ ಅರ್ಧಮರ್ಧ ದಾಹವನ್ನು ಅಡಗಿಸಿಕೊಂಡು ಪ್ರಸನ್ನವದನನಾಗಿ ‘ಸಂದರೀ, ನಿನಾರು? ನಿನ್ನ ಲಜ್ಜೆಯು ನಿನ್ನ ಮನೋಹರವಾದ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಸಂಕೋಚ ಪಡಿಸುತ್ತಿರುವುದು. ನಿನ್ನ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ತಿಳಿಸು’ ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆ ಯುವತಿಯು ಭೋಜರಾಜನ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ನವಯೌವನವತಿಯಾದುದರಿಂದ ಆತನನ್ನು ಮೋಹಿಸಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದಳು—

ಶ್ಲೋ|| ಇಂದುಂ ಕೈರವಿಣೀವ ಕೋಕ ಪಟಲೀವಾಂಭೋಜನೀವಲ್ಲಭಂ |
ಮೇಘಂ ಚಾತಕಮಂಡಲೀವ ಮಧುಪಶ್ರೇಣೀವ ಪುಷ್ಪವೃಜಂ ||
ಮಾಕಂದಂ ಸಿಕ ಸುಂದರೀವ ರಮಣೀವಾತ್ಮೇಶ್ವರಂ ಪ್ರೋಷಿತಂ |
ಚೇತೋವೃತ್ತಿರಿಯಂ ಸದಾ ನೃಪವರತೃಪ್ತಾದ್ರೈಷ್ಟ್ಯಮುತ್ಕಂಠತೇ ||

ಸೀ|| ಇಂದುವಂ ಕುಮುದಿನಿಯಂದದಿ ಸೂರ್ಯನ |
ಚಂದದ ಚಕ್ರವಾಕಾಳಿಯಂತೆ ||
ಬಂಧುರಮಾದ ಮೇಘಾಳಿಯಂ ಚಾತಕ |
ಬೃಂದದಂದದೆ ಮಹಾನಂದದಿಂದ ||
ಅಂದದ ಸುಮಗಳಂ ಮಧುಪಾಳಿಯಂತೆ ಮಾ- |
ಕಂದದ ಮರವ ಕೋಗಿಲೆಯ ತೆರದಿ ||
ಸುಂದರನಾತ ದೇಶಾಂತರದೊಳಗಿರೆ |
ಸುಂದರಿ ತಾಂ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವತೆರದಿ ||

ಗೀ|| ಇಂದು ನಿನ್ನ ಪದಾರವಿಂದವನು ಕೋರಿ |
ಮಂದಭಾಗ್ಯಗಳು ತವಕಿಸುತ್ತಿರುವೆ ದೇವ ||
ಪೊದಿಸೆನ್ನನು ನಿನ್ನಯ ಸುಂದರಿಯರೊಳ್ |
ವಂದಿಸೆನು ಮರೆಹೊಕ್ಕೆನು ಪೊರೆವುದಿನ್ನು ||

“ಅಹೋ” ನೃಪವರಾ, ಚಂದ್ರನನ್ನು ಕುಮುದಿನಿಯೂ, ಸೂರ್ಯನನ್ನು ಚಕ್ರವಾಕ ಪಕ್ಷಿಯೂ, ಮೇಘವನ್ನು ಚಾತಕ ಪಕ್ಷಿಯೂ, ಪುಷ್ಪ ಸಮೂಹವನ್ನು ದೊಂಬಿಗಳೂ, ಮಾವಿನ

ಗಿಡವನ್ನು ಕೋಗಿಲೆಯೂ, ದೇಶಾಂತರವಾಸಿಯಾದ ನಾಯಕನನ್ನು ನಾಯಕಿಯೂ ಕೋರುವಂತೆ ನನ್ನ ಚಿತ್ತವೃತ್ತಿಯು ಅವಾಗಲೂ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು ಸೇವಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಆಶುರಪಡುವುದು ”

ಈಕೆಯ ವಾಕ್ಯಗಳಿಗೆ ರಾಜನು ಆಶ್ಚರ್ಯ ಚಕಿತನಾಗಿ—‘ಅಹೋ ! ತರುಣೀ, ನನ್ನ ಪಟ್ಟಮಹಿಷಿ ಲೀಲಾವತಿ ಇರುವಳು. ಆಕೆಯು ಇಷ್ಟಪಡದಿದ್ದರೆ ಯಾರನ್ನೂ ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಲೀಲಾವತಿಯು ಸಮ್ಮತಿಸಿದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಪರಿಗ್ರಹಿಸುತ್ತೇನೆ’ ಎಂದು ಆಕೆಯನ್ನು ಸದಾ ಭೋಗ್ಯಸ್ತ್ರೀಯಾಗಿ ಪರಿಗ್ರಹಿಸಿದನು.

ಶಂಕರಕವಿ.

ಓದು ದಿನ ಭೋಜರಾಜನು ಸಕಲ ಸಾಮಂತ ವಿದ್ವತ್ಕವೀಂದ್ರರಿಂದ ಪರೀಕ್ಷಿಸ್ತತನಾಗಿ ಸಿಂಹಾಸನದಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸಿದ್ದನು. ಆಗ ಶಂಕರನೆಂಬ ಕವೀಶ್ವರನು ಆ ಸಭೆಗೆ ಬಂದನು. ಭೋಜನು ಆತನ ಮುಖತೇಜವನ್ನೂ, ಕೈಯಲ್ಲಿ ತಾಳೆಯಗರಿ ಇರುವುದನ್ನೂ ನೋಡಿ ವಿದ್ವಾಂಸನೆಂದು ತಿಳಿದು ಸ್ವಾಗತವಿತ್ತು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದನು. ಶಂಕರಕವಿಯು ಕೈಯೆತ್ತಿ—“ಅಹೋ ! ರಾಜಾ, ನಿನಗೆ ಭೃದಯವುಂಟಾಗಲಿ ” ಎಂದಾಶೀರ್ವದಿಸಿದನು. ಭೋಜನು ಸಂತೋಷ ಪಟ್ಟು ಹೀಗೆ ಕೇಳಿದನು.

ಭೋಜ—ಕವಿವರ್ಯಾ, ಆ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿರುವುದೇನು ?

ಶಂಕರಕವಿ—ಪದ್ಯವು.

ಭೋಜ—ಯಾರದು ?

ಶಂಕರ—ನಿನ್ನದೇ !

ಭೋಜ—ಓದಿರಿ.

ಶಂಕರ—ಓದುತ್ತೇನೆ, ಈ ಚಾಮರಗಳನ್ನು ಹಾಕುವವರ ಕಂಕಣ ರಘುಣ ರಘುಣತ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಕ್ಷಣಕಾಲ ನಿಲ್ಲಿಸು.

ತರುವಾಯ ಭೋಜನ ಸಭೆಯೆಲ್ಲಾ ಆತನ ಆಜ್ಞಾನುಸಾರವಾಗಿ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿದ್ದಿತು. ಶಂಕರ ಕವಿಯು ತಾಳೆಯ ಗರಿಯನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ಹೀಗೆ ಓದಿದನು :—

ಶ್ಲೋ|| ಯಥಾಯಥಾ ಭೋಜಯಶೋ ವಿವರ್ಧತೇ |

ಸಿತಾಂ ತ್ರಿಲೋಕೀಮಿವ ಕರ್ತುಮುದ್ಯತಂ ||

ತಥಾತಥಾ ಮೇ ಹೃದಯಂ ವಿಧೂಯತೇ |

ಪ್ರಿಯಾಲಕಾಳೀ ಧವಳತ್ವ ಶಂಕಯಾ ||

ಕಂ|| ರಾಜೇಂದ್ರ ನಿನ್ನ ಕೀರ್ತಿ ವಿ |

ರಾಜಸುತಂ ಧವಳವರ್ನದಿಂ ಪರ್ಬುತಿರಲ್ ||

ಮಾಜದೆ ಮತ್ತಿಯೆಯಳಕಂ |

ಸಾಜಂ ಧಾವಳ್ಯಮಪ್ಪುದೆಂದಳುಕುವೆ ನಾಂ ||

“ ರಾಜಚಂದ್ರಾ, ನಿನ್ನ ಕೀರ್ತಿಯು ಮೂರುಲೋಕವನ್ನೂ ಬೆಳ್ಳಗೆಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವಾಗಲಿಲ್ಲ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಕಪ್ಪಾದ ಮುಂಗುರುಲುಗಳು ಎಲ್ಲಿ ಬಳ ಪಾ ಗುವುವೊ ಎಂದು ನನ್ನ ಹೃದಯವು ವಿಶೇಷ ಪರಿತಪಿಸುತ್ತಿರುವುದು ”

ಈ ಕವಿಯ ಚಮತ್ಕೃತಿಗೆ ರಾಜನು ಸಂತೋಷಿಸಿ ಆತನಿಗೆ ಹೆನ್ನೆರಡು ಲಕ್ಷ ಧನವನ್ನು ಕೊಡಿಸಿದನು ಸಭೆಯಲ್ಲಿನ ವಿದ್ವಾಂಸರೆಲ್ಲರೂ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಮಪ್ಪರಾಗಿ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು ರಾಜಸಭೆಯಲ್ಲ ಪ್ರತಿಯಾಡಲಾರದೆ ಇದ್ದರು.

ಆ ದಿನದ ಸಭೆಯು ಮುಗಿದಮೇಲೆ ಭೋಜರಾಜನು ಅಂತಃಪುರಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದನು. ಪಂಡಿತರೆಲ್ಲರೂ ರಾಜನು ಸಭೆಯಲ್ಲಲ್ಲದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ “ ಆಹಾ ! ಭೋಜರಾಜನ ಅವಿವೇಕವನ್ನು ಏನೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು ? ನೇದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿತಿಳಿದ ಆಶ್ರಿತಕವಿಗಳಿಗೆ ಒಂದುಲಕ್ಷ ಮಾತ್ರಕೊಟ್ಟನು. ಕೇವಲ ಗ್ರಾಮ್ಯಕವಿಯಾದ ಈ ಶಂಕರನಿಗೆ ಹೆನ್ನೆರಡುಲಕ್ಷ ಕೊಟ್ಟನು. ಇವನ ಅತಿಶಯವೇನು ? ಎಂದೂ ರಾಜನನ್ನು ನಿಂದಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದರು.

ಹೀಗೆ ಸಭೆಯೆಲ್ಲವೂ ಪಂಡಿತರ ಕೋಲಾಹಲದಿಂದ ತೂಬಿರಲಾಗಿ ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕನಕಕುಂಡಲಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ, ಕಸ್ದೂರಿ, ಚಂದನ ಮುಂತಾದ

ಸುಗಂಧದ್ರವ್ಯಗಳ ವಾಸನೆಯು ವಿಸ್ತರಿಸುತ್ತಿರಲು ಮೂರ್ತಿಮಂತ ವಿಲಾಸದಂತೆ ಅತಿ ಸುಂದರನೂ ಮಹಾಕವಿಯೂ ಆದ ಒಬ್ಬ ಮಹಾಪುರುಷನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಅವನ ಕಾಂತಿಯನ್ನು ನೋಡಲಾಗಿ ಸ್ವರ್ಗದಿಂದ ಭೂಮಿಗಿಳಿದುಬಂದ ಬೃಹಸ್ಪತಿಯಂತೆ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ವಿದ್ವಾಂಸರೆಲ್ಲರೂ ಆತನನ್ನು ನೋಡಿ ಒಬ್ಬರ ಮುಖವನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಸ್ಥಬ್ಧರಾಗಿದ್ದರು. ಆ ಮಹಾಪುರುಷನು ಮತ್ತಾರೂ ಅಲ್ಲ; ನಮ್ಮ ಕವಿರತ್ನ ಕಾಳಿದಾಸನೇ! ಅಂತಹ ತೇಜೋರಾಶಿಯೂ, ಅಂತಹ ಸುಂದರನೂ, ವಿದ್ವಾಂಸನೂ ಮತ್ತಾವನಿರುವನು ?

ತದನಂತರ ಸಭೆಯಲ್ಲಿನ ವಿದ್ವಾಂಸರನ್ನು ಕಂಡು “ಭೋಜರಾಜನೆಲ್ಲಿ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. “ ಈಗಲೇ ಅಂತಃಪುರಕ್ಕೆ ಹೋದರು ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಆಗಲಾ ಕಾಳಿದಾಸನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ವಿದ್ವಾಂಸರಿಗೆಲ್ಲ ತಾಂಬೂಲವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅಲ್ಲಿ ನಡೆದ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ತಿಳಿದು ಶಂಕರಕವಿಯಮೇಲೆ ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಅಸೂಯೆ ಪಟ್ಟಿರುವರೆಂದು ಅವರ ಮುಖಲಕ್ಷಣದಿಂದಲೇ ಗ್ರಹಿಸಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು :—

“ ಅಹೋ! ಕವಿವರರೇ, ಭೋಜಮಹಾರಾಜನು ಶಂಕರಕವಿಗೆ ಹನ್ನೆರಡುಲಕ್ಷ ಏತಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವನೆಂದು ನೀವು ಗುರುತಿಸಲಿಲ್ಲ. ಈ ಧನದಲ್ಲಿ ಶಂಕರನಿಗೆ ಒಂದುಲಕ್ಷಮಾತ್ರವೇ, ಇನ್ನುಳಿದ ಹನ್ನೊಂದುಲಕ್ಷ ಈತನ ಹೆಸರಿನವರಾದ ಏಕಾದಶರುದ್ರರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವನು. ಇದೇ ಮಹಾರಾಜನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ” ಎಂದು ನುಡಿಯಲು ಸಭೆಯವರೆಲ್ಲ ಇದು ಅತಿ ಚಮತ್ಕಾರವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದರು. ಈ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಓರ್ವ ರಾಜಪುರುಷನು ಭೋಜರಾಜನಿಗೆ ಅರಿಕೆ ಮಾಡಲು, ಭೋಜನು ತನ್ನ ಅಂತರಂಗವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದಾತನು ಮಹಾನುಭಾವನೆಂದರಿತು, ತತ್ಕ್ಷಣ ಆ ಕವಿಸಾರ್ವಭೌಮನನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸಭೆಗೆ ಬಂದು ಸಿಂಹಾಸನಾರೋಹಣ ಮಾಡಿದನು. ಕವಿಕಾಳಿದಾಸನು “ಮಂಗಳವಾಗಲಿ” ಎಂದಾಶೀರ್ವದಿಸಿ ಗಂಭೀರವಾದಸ್ವರದಿಂದ ರಾಜಮೌಳಿಯಮುಂದೆ ನಿಂತು ಈರಿತಿ ಪಠಿಸಿದನು—

ಶ್ಲೋ|| “ ಮಹಾರಾಜ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಜಗತಿ ಯಶಸಾ ತೇ ಧನಳಿತೇ |
 ಫಯಃಪಾರಾವಾರಂ ಪರಮಪುರುಷೋಯಂ ಮೃಗಯತೇ ||
 ಕರ್ಪದೀ ಕೈಲಾಸಂ ಕವಿವರಮಭೌಮಂ ಕುಲಶೃಂಗಾರ |
 ಕಲಾನಾಥಂ ರಾಹುಃ ಕಮಲಭವನೋ ಹಂಸಮಧುನಾ ”||

ಸೀ|| ಶ್ರೀಮಂತ ಧೀಮಂತ ಭೂಮಿಪ ಭೋಜನೇ
 ಸೌಮ್ಯದಿ ನಿನ್ನುರುಕೀರ್ತಿಯವಿಳ ||
 ಭೂಮಿಯಂ ಬೆಳ್ಳಿಯಂದದಿ ಬೆಳಗುತ್ತಲಿ
 ತಾಮಸವಿಲ್ಲದೆ ಹಬ್ಬುತ್ತಿರಲು
 ಕಾಮನಯ್ಯನು ಪ್ರೇರಜಲಧಿಯನಂತೆಯೆ
 ಕಾಮವೈರಿಯು ಬೆಳ್ಳಿ ಬೆಟ್ಟವನ್ನು
 ಆ ಮಹಾಇಂದ್ರನೈರಾವತವನು ರಾಹು
 ಸೋಮನಂ ಬ್ರಹ್ಮನು ಹಂಸವನ್ನು

ಗೀ|| ಈ ಮಹಾವಸ್ತುಗಳ ಗುರುತರಿಯದಂದು
 ಭ್ರಾಮುಕದಿ ಹುಡುಕುತ್ತಿಹರೈದೆ ಸತತ
 ನಾಮಶೂನ್ಯಮದಾಗಲು ಭ್ರಾಂತರಾಗಿ
 ನೇಮನಿಯಮಗಳೆಲ್ಲವನುಳಿಯುತವರು

“ ಅಹೋ ಮಹಾರಾಜ ಶ್ರೀಮಂತನೇ, ನಿನ್ನ ಕೀರ್ತಿಯಿಂದಿಲೋಕವೆಲ್ಲ ಬಿಳುಪಾಗಲು
 ವಿಷ್ಣುವು ಹಾಲುಕಡಲನ್ನೂ, ಶಿವನು ಕೈಲಾಸವನ್ನೂ, ಇಂದ್ರನು ಐರಾವತವನ್ನೂ,
 ರಾಹುವುಚಂದ್ರನನ್ನೂ, ಬ್ರಹ್ಮನು ಹಂಸವನ್ನೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಾರದೆ ಬಿಡಕುತ್ತಲಿರುವರು”

ಈ ಕರ್ಣಾಮೃತವಾದ ಶ್ಲೋಕವನ್ನು ಕೇಳಿ ಭೋಜರಾಜನು ಅತ್ಯಾ
 ನಂದವನ್ನುಪೊಂದಿ, ಪೂರ್ವದಿಕ್ಕಿನಿಂದ ದಕ್ಷಿಣದಿಕ್ಕಿಗೆ ತಿರುಗಿದನು. ಕಾಳಿ
 ದಾಸನು ಭೋಜರಾಜನಿಗೆ ಈ ಶ್ಲೋಕವು ವಿಷಾದವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿ ವಿಮು
 ಖನಾಗಿರಬಹುದೆಂದರಿತು ಆತನಿಗಭಿಮುಖವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಮತ್ತೆ ಹೀಗೆ
 ಹೇಳಿದನು :—

೧೦|| “ ನೀರಕ್ಷೀರೇ ಗೃಹೀತ್ವಾ ನಿಖಿಲಜಗತೀರ್ಯಾತಿ ನಾಳೀಕಜನ್ಮಾ |
ತಕ್ರಂಧ್ಯತ್ವಾ ತುಸರ್ವಾನಟಿಜಲನಿಧಿಂಶ್ಚಕ್ರಪಾಣಿಮುಕುಂದಃ ||
ಸರಸ್ವತುಪ್ತಂಗಳೈಲಾ ದಹತಿ ಪಶುಪತಿಃ ಫಾಲನೇತ್ರೇಣ ಪಶ್ಯತ್ |
ವ್ಯಾಪ್ತಾಕ್ಷ್ಮತ್ಕಿಂತ್ಯಕಾಂತಾತ್ರಿಜಗತಿನ್ಯಪತೇ ಭೋಜರಾಜಕ್ಷೀತೀಂದ್ರಃ” ||

ನೀ|| ಸರಸಿಜಭವನು ನೀರನ್ನು ಹಾಲನ್ನು ತಾಂ
ಬೆರಸುತಲೆಲ್ಲ ಹಂಸಗಳಿಗಿಡುವ
ಹರಿಯು ಸಪ್ತ ಸಮುದ್ರದೊಳಗೆಲ್ಲ ಮಜ್ಜೆಗೆ
ಬೆರಸುತಲಿರುವನು ತಿರುಗಿ ತಿರುಗಿ
ಹರನು ತಾನನ್ನಿನ್ನೇತ್ರದೊಳೆಲ್ಲ ಗಿರಿಗಳ
ಭರದೊಳು ಸುಡುತಲಿದರ್ಪನು ಬಿಡದೆ
ಆರರೆ ! ತಾನಿಂತು ತ್ರಿಮೂರ್ತಿಗಳಿಗು ನಿನ್ನ
ವರಕೀರ್ತಿ ಮೋಸವಮಾಡಿತಯ್ಯ

ಗೀ|| ಬೆರೆತ ವಾಲನು ನೀರನು ರಾಜಹಂಸ
ವಿರದೆ ಬೇರ್ಪಡಿಸುವುದಿದು ನೈಜಮಲ್ಲು ?
ಇರನೆ ಮಜ್ಜೆಗೆ ಹಾಲೊಳು ಮೊಸರೆನಿಪುದು
ಉರಿಯೆ ಬೆಳ್ಳಿಯಬೆಟ್ಟವು ಕರಗುತಿಹುದು

‘ ಭೋಜರಾಜೇಂದ್ರ, ನಿನ್ನ ಆ ಯಶಃಕಾಂತಿಯು ತ್ರಿಲೋಕದಲ್ಲೂ ವ್ಯಾಪಿಸಿರಲಾಗಿ
ಬ್ರಹ್ಮನು ನೀರನ್ನೂ ಹಾಲನ್ನೂ ಬೆರಸಿ, ಎಲ್ಲಾ ಜಾತಿಯ ಪಕ್ಷಿಗಳಿಗೂ ಇಡುತ್ತಿರುವನು.
(ಹಂಸವು ನೀರನ್ನೂ ಹಾಲನ್ನೂ ಬೇರೆಮಾಡುವುದು) ಚಕ್ರಪಾಣಿಯಾದ ನಾರಾಯಣನು
ಮಜ್ಜೆಗೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ಹಾಕುವನು. (ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ ಮಜ್ಜೆಗೆ ಸೇರಿದರೆ
ಗಟ್ಟಿಯಾಗುವುದು) ಶಿವನು ತನ್ನ ಅಗ್ನಿನೇತ್ರದಿಂದ ಪರ್ಮತಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ದಹಿಸುತ್ತಿರುವನು.
(ಬೆಳ್ಳಿಯ ಬೆಟ್ಟವು ಕರಗುವುದು) ”

ಈ ಶ್ಲೋಕವನ್ನು ಕೇಳಿ ಭೋಜರಾಜನು ದಕ್ಷಿಣದಿಂದ ಪಶ್ಚಿಮಾಭಿ
ಮುಖವಾಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು ಕಾಳಿದಾಸನು “ ನನ್ನ ಕವಿತ್ವವು ಈತ
ನಿಗೆ ರುಚಿಸದೆ ಹೀಗೆ ತಿರುಗಿಕೊಳ್ಳುವನು ” ಎಂದೂಹಿಸಿ ಆತನಿಗಭಿಮುಖ
ವಾಗಿ ನಿಂತು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು :- -

ಶ್ಲೋ|| “ ವಿದ್ವದ್ರಾಜಶಿಖಾಮಣೀ ತುಲಯಿತುಂ ಧಾತಾ ತ್ವದೀಯಂ ಯಶಃ |
 ಕೈಲಾಸಂ ಚ ನಿರೀಕ್ಷ್ಯ ತತ್ರಲಘುತಾಂ ನಿಕ್ಷಿಪ್ತವಾಫ್ ಪೂರೈಯೇ ||
 ಉಕ್ಷಾಣಂ ತದುಪಯುಮಾಸಹಚರಂ ತನ್ನಿಧಿರ್ ಗಂಗಾಜಲಂ |
 ತಸ್ಯಾಗ್ರೇ ಘಣಪುಂಗವಂ ತದುಪರಿ ಸ್ವಾರಂ ಸುಧಾದೀಧಿತಂ || ”

ಸೀ|| ಕವಿಕಲ್ಪವೃಕ್ಷ ನಿನ್ನವಿರಳ ಕೀರ್ತಿಯ
 ಕವಿ ಪಿತಾಮಹನು ತಾಂ ತೂಗಲೆಳಸಿ
 ತವೆ ಬೆಳ್ಳಿಬೆಟ್ಟವನಿಡೆ ಲಘುವಾಗಲು
 ಶಿವನ ವಾಹನವಾದ ಬಸವನನ್ನು
 ತವಕದೊಳದರಮೇಲರ್ಥ ನಾರೀಶನ
 ಅವನ ಮೇಲಮರಗಂಗೆಯನು ನಿಲಿಸಿ
 ಭುವನವ ವೊತ್ತಾದಿಶೇಷನ ತಂದಿಟ್ಟು
 ಕುವಲಯಾರಿಯ ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು ಕೊನೆಗೆ

ಗೀ|| ಇವುಗಳೆಲ್ಲವು ಹಗುರವಾಗುವುದ ಕಂಡು
 ಭುವನಪಾಲಕ ಅಚ್ಚರಿಗೊಂಡ ವಿಧಿಯು
 ನವವಿಧಾನುಳ ರಾಜನು ಕವಿಯು ನೀನು
 ಶಿವನ ಕೃಪೆ ನಿನಗಾಗಲಿ ಸುಸಮಯದಲಿ

“ ಪಂಡಿತಶಿಖಾಮಣಿಯಾದ ಅಹೋ ರಾಜಾ, ಬ್ರಹ್ಮನು ನಿನ್ನ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಸರಿತೂಗಿಸಲೆಳಸಿದಾಗ ಆ ಕೈಲಾಸವೇ ಹಗುರವಾಯಿತು. ತೂಕವನ್ನು ಸರಿಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅದರಮೇಲೆ ಶಿವನ ಎತ್ತನ್ನೂ, ಅದರಮೇಲೆ ಶಿವನನ್ನೂ, ಅವನಮೇಲೆ ಗಂಗೆಯನ್ನೂ, ಅದರಮೇಲೆ ಆದಿಶೇಷನನ್ನೂ ಅದರಮೇಲೆ ಬಿಳಿದಾದ ಚಂದ್ರನಕಳೆಯನ್ನೂ ಇಟ್ಟು ತೂಗಿದನು ”

ಮತ್ತೆ ಭೋಜರಾಜನು ಈ ಶ್ಲೋಕವನ್ನು ಕೇಳಿ ಉತ್ತರ ಮುಖನಾದನು. ಕಾಳಿದಾಸನಾದರೋ ಪಟ್ಟುಹಿಡಿದು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಸಂತೋಷಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಆತನಿಗಭಿಮುಖವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಮತ್ತೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು—

ಶ್ಲೋ|| ಸ್ವರಾ ದೋಷಾಲ ಕೃತ್ವಜಸಿ ಸುರಮುನೇ ಭೂತಲೇ ಕಾಮಧೇನೋಃ |
ವತ್ಸಸ್ಯಾನೇತುಕಾಮಸ್ತುತಚಯಮಧುನಾ ಮುಗ್ಧಂ ದುಗ್ಧಂ ನ ತಸ್ಯಾಃ ||
ಶ್ರುತ್ವಾ ಶ್ರೀಭೋಜರಾಜಪ್ರಚುರವಿತರಣಂ ವ್ರೀಡಶುಷ್ಕಸ್ತನೀ ಸಾ |
ವ್ಯರೋಹಿಸ್ಯಾತ್ಪ್ರಯಾಸಸ್ತದಪಿತದರಿಭಿಶ್ಚ ರಿತಂ ಸರಮುಽಪ್ಯಮ್ ||

ಸೀ|| ನಾರದಮುನಿ ಸ್ವರ್ಗದಿಂ ಬರ್ಪ ಗೊಲ್ಲನ
ಸಾರಿಕೇಳಿದನೆಲ್ಲಪೋಪೆಯೆಂದು
ಧಾರುಣಿಗಿಳಿದು ಹುಲ್ಲನ್ನು ನಾಂ ತರುವೆನು
ಆರಿಸಿ ಕಾಮಧೇನುವಿನ ಮರಿಗೆ
ಪೋರನೆ ಕಾಮಧೇನುವಿಗೆ ಪಾಲಿಲ್ಲವೆ?
ಯಾರು ಪೇಳಿದರು ಛೇ! ಮೂರ್ಖ ನಿನಗೆ
ನಾರದಮುನಿವರ, ಭೋಜನೌದಾರ್ಯದಿಂದ
ದಾರಯೆ ಬತ್ತಿದುದೆಲ್ಲ ಪಾಲು

ಗೀ|| ಸೂರಿಜನಗಳಿಗಿಡುವ ದಾತಾರ ವೀರ
ಧೀರ ಭೋಜನ ಶತ್ರುಗಳೆಲ್ಲ ತೃಣವ
ಚೂರುವುಳಿಸದೆ ತಿಂದರು ನಿನ್ನ ಶ್ರಮೆಯು
ತೀರಲಾರದು ಪೋಗು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಿರುಗು

ನಾರದ—ಎಲವೋ ಗೊಲ್ಲರವನೇ, ಸ್ವರ್ಗದಿಂದ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವೆ ?

ಗೊಲ್ಲರವನು—ನಾರದಮುನಿಯೇ, ಈಗ ಕಾಮಧೇನುವಿನ ಕರುವಿಗೆ ಹುಲ್ಲನ್ನು ತರುವುದೆ
ಕ್ಕಾಗಿ ಭೋಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.

ನಾರದ—ಮೂರ್ಖ, ಕಾಮಧೇನುವಿಗೆ ಹಾಲಿಲ್ಲವೇನೋ ?

ಗೊಲ್ಲರವನು—ಶ್ರೀ ಭೋಜರಾಜನ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ದಾತೃತ್ವವನ್ನು ಕೇಳಿ ಕಾಮಧೇನುವಿನ
ಮೊಲಗಳು ಬತ್ತಿಹೋಗಿರುವುವು

ನಾರದ—ಹಾಗಾದರೆ ನಿನ್ನ ಶ್ರಮ ವ್ಯರ್ಥವಲ್ಲವೇ ? ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿನ ಹುಲ್ಲೆಲ್ಲವನ್ನೂ
ಭೋಜನ ಶತ್ರುಗಳು (ಕೃಪಣರು) ತಿಂದೇಹಾಕಿರುವರು !

ಈ ಅದ್ಭುತವಾದ ಶ್ಲೋಕವನ್ನು ಕೇಳಿ ಭೋಜರಾಜನು ಸಿಂಹಾಸನ
ದಿಂದಿಳಿದುಬಂದು ಸಭಾಸದರಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ—“ ಆರ್ಯರೇ, ಈದಿನ ಮೊದಲು
ನನ್ನ ದೇಶಕ್ಕೆಲ್ಲ ಈ ಕವಿಚಂಪುನೇ ಅಧಿಪತಿಯು, ನಾಕ್ಕುದಿಕ್ಕುಗಳುಳ್ಳರಾಜ್ಯ

ವನ್ನು ನಾಲ್ಕು ಶ್ಲೋಕಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟನು” ಎಂದು ಹೊರಡಲುದ್ಯುಕ್ತನಾದನು.

ಕಾಳಿದಾಸನು ಮಹದಾಶ್ಚರ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿ—“ಅಹೋ ! ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಾದ ನನಗೆ ರಾಜ್ಯವೇಕೆ? ರಾಜ್ಯಭಾರವನ್ನು ವಹಿಸಲು ಕ್ಷತ್ರಿಯನಲ್ಲವೇ ಅರ್ಹನು?” ಅದುದರಿಂದ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ನಾನು ವರಿಗ್ರಹಿಸಲಾರೆನೆಂದು ದೃಢವಾಗಿ ನುಡಿದನು.

ಭೋಜಮಹಾರಾಜನು ಬುದ್ಧಿ ಸಾಗರನಅನುಮತಿಯಮೇರೆಗೆ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಫಲವಾಗಿ ಕೆಲವು ಲಕ್ಷ ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಕಾಳಿದಾಸನಿಂದ ಪುನಃ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡನು. ಅದುಮೊದಲು ಭೋಜನು ಕಾಳಿದಾಸನನ್ನು ಸರಸ್ವತಿಯ ಅಪರಾವತಾರವೆಂದು ಭಾವಿ ಪರಮ ಮೈತ್ರಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಕೃತಿಗಳು ಬೇರೆಯಾಗಿದ್ದರೂ, ಭೋಜಕಾಳಿದಾಸನ ಮನಸ್ಸೊಂದಾಗಿತ್ತು.

ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಕಳ್ಳತನ.

ಒಂದಾನೊಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಯು, ಭೋಜಮಹಾರಾಜನು ವಿಶೇಷ ದ್ರವ್ಯವ್ಯಯಮಾಡುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಸಹಿಸಲಾರದೆ ರಾಜನ ಶಯನಗೃಹಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಒಂದು ಗೋಡೆಯಮೇಲೆ ಈ ಶ್ಲೋಕಪಾದವನ್ನು ಬರೆದನು—

“ಅಪವರ್ಧಂ ಧನಂ ರಕ್ಷೇತ್”

ಸೀ|| ಅಪತ್ತಿಗೊದಗುವಂದದಿ ಧನವನ್ನು ನಿ

ಕ್ಷೇಪಮಾಡಿಡುವುದೆ ಧೀಮತಮದು

“ಅಪತ್ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಧನವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು”

ಭೋಜರಾಜನು ಶಯನಗೃಹದಿಂದಿದ್ದು, ಆ ಶ್ಲೋಕಪಾದವನ್ನು ಓದಿ ವಿಶೇಷ ವ್ಯಾಕುಲಪಟ್ಟು, ಆ ಚರಣದ ಕೆಳಗೆ ಎರಡನೆಯ ಚರಣವನ್ನು ಹೀಗೆ ಬರೆದನು—

“ ಶ್ರೀಮತಾಮಾಪದಃ ಕುತಃ ? ”

ಆಪತ್ತದೆಲ್ಲಿ ಬರ್ಪುದು ಸಿರಿವಂತಗೆ
ತಾಪಗಳೆಂದೊಡೇನನಗೆ ಜಗದಿ

“ ಶ್ರೀಮಂತರಿಗೆ ಆಪತ್ತುಗಳೆಲ್ಲಿಯವು ? ”

ಮರುದಿನ ಮಂತ್ರಿಯು ತಾನುಬರೆದ ಚರಣಕ್ಕೆ ಬದಲು ಬರೆದಿರುವು
ವನ್ನು ನೋಡಿ ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ಸುಮ್ಮನಿರದೆ ಮೂರನೆಯ ಚರಣವನ್ನು ಬರೆದನು—

“ ಸುಚೇದಪಗತಾ ಲಕ್ಷ್ಮೀಃ ? ”

ರೂಪಿಪ ಸಂಪತ್ತು ತೊಲಗಿದೊಡಾ ವಿ-
ರೂಪಮಾಗದಲುಳಿಯುವದೆ ಧರೆಯೊಳ್

“ ಸಂಪತ್ತು ಹೋದರೋ ? ”

ಭೋಜನು ಸಮಾಧಾನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಚರಣವನ್ನು
ಹೀಗೆ ಬರೆದನು—

“ ಸಂಚಿತಾರ್ಥೋಪಿ ನಶ್ಯತಿ ”

ಜೋವಾನ ಮಾಡಿದರ್ಥವು ವ್ಯರ್ಥಮಾದೊಡೆ
ಯೇಪರಿ ಗೈವನಾವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ?

“ ಕೂಡಿಟ್ಟ ದ್ರವ್ಯವೂ ಸಹ ಹೋಗುವುದು ”

ಹೀಗೆ ಮಂತ್ರಿಯು ತನ್ನ ವಾಕ್ಯಗಳಿಗೆಲ್ಲ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಸಮಾಧಾನ
ಬರೆದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಜನಿಗೆ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೋಪವುಂಟಾಯಿತೆಂದು
ನಮಸ್ಕರಿಸಿ—ರಾಜೇಂದ್ರಾ, ನನ್ನ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕೆಂದು ಬೇಡಿ
ಕೊಂಡನು. ಭೋಜನು ಮಂತ್ರಿಗೆ ನೀತಿಬೋಧೆ ಮಾಡಿ ಕಳುಹಿಸಿ ಶಯನ
ಗೃಹದಲ್ಲಿ ಲೀಲಾವತಿಯ ಸಂಗಡ ಸರಸಸಲ್ಲಾಪಗಳನ್ನಾಡುತ್ತ ಶೃಂಗಾರ
ಗೋಷ್ಠಿಯಲ್ಲಿದ್ದನು.

ಆ ರಾತ್ರಿ ಓರ್ವ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಜೀವನಾಧಾರವಿಲ್ಲದೆ ಭೋಜರಾಜನ
ಸಯನಗೃಹಕ್ಕೆ ಕನ್ನವನ್ನು ಹಾಕಿ ಒಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, ಅಲ್ಲಿರುವ ಅನೇಕ
ಸತ್ವಾಭರಣಗಳನ್ನೂ, ಅನೇಕ ಬಂಗಾರವನ್ನೂ, ದ್ರವ್ಯವನ್ನೂ, ಪಟ್ಟಿ ವಸ್ತ್ರ

ಗಳನ್ನೂ ಮೂಟೆಕಟ್ಟಿ ಎತ್ತಿ ಕೊಂಡುಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸು ಬಾರದೆ ಅಲೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

“ ಈ ರತ್ನಾಭರಣ ಮೊದಲಾದ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಮನೆಯ ಯಜಮಾನನಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಕದ್ದುಕೊಂಡೆನಲ್ಲಾ, ಕಳ್ಳತನದಿಂದ ಬರುವ ಪಾಪವು ಹಾಗಿರಲಿ, ಈ ಸಾಲವನ್ನೆಲ್ಲ ಜನ್ಮಾಂತರದಲ್ಲಿ ತೀರಿಸಲೇಬೇಕಲ್ಲವೇ? ಅದರಿಂದ ಲಾಭವೇನು? ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ಪಾಪದಿಂದ ಕೆಲವರು ಕುರುಡರಾಗಿಯೂ, ಕೆಲವರು ಕುಂಟರಾಗಿಯೂ, ಕೆಲವರು ರೋಗಿಗಳಾಗಿಯೂ, ಕೆಲವರು ದರಿವುರಾಗಿಯೂ, ಹುಟ್ಟಿ, ಆಯಾ ಪಾಪಫಲವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಲಿರುವರು. ಇಷ್ಟನ್ನೂ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದು ಪಾಪಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೇಕೆ ಮಾಡಬೇಕು? ಎಂದಾಲೋಚಿಸಿ ಕದ್ದವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಟ್ಟು ವೈರಾಗ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಲು ಉದ್ಯುಕ್ತನಾದನು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಭೋಜರಾಜನು ತನ್ನ ರಥಗಳು, ಆನೆಗಳು. ಕುದುರೆಗಳು. ಸೈನ್ಯವೇ ಮೊದಲಾದ ಸಂಪತ್ತುಗಳನ್ನು ನೆನೆದುಕೊಂಡು ಲೀಲಾವತಿಯ ಸಂಗಡ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು—

ವೃ|| ಚಿಃಶೋಹರಾಯುವತಯಸ್ತು ಹೃದೋನುಕೂಲಾಃ |

ಸದ್ಬಂಧವಾಃ ಪ್ರಣಯಗರ್ಭಗಿರಶ್ಚ ಭೃತ್ಯಾಃ |

ವಲ್ಲಂತಿ ದಂತಿನಿವಹಾಸ್ತರಳಾಸ್ತುರಂಗಾಃ ||

ಸೀ|| ಸತಿಯುತ್ತುಮಳು ಹಿತರನುಕೂಲರಾಗಿಹೌ |

ಮುತಿಯುತರಾ ಬಂಧುವರ್ಗದವರು ||

ಸತತ ಸೇವಕರತಿವಿನಯ ಸಂಭಾಷಿತ |

ರತುಲಿತಮಾ ದಂತಿನಿಚಯಮೈದೆ ||

ಖತಿಯುಂಟುಮಾಳ್ವವು ಕುಣಿಯುತೆ ತುರಗ ಸಂ |

ತತಿಗಳು ಹೊಂಕರಿಸುತ್ತಲನಿಶ ||

“ ಹೆಂಡತಿಯು ಮನೋಹಾರಿಣಿಯು, ಮಿತ್ರರು ಅನುಕೂಲರು, ಬಂಧುಗಳು ಬಹು ಉತ್ತಮರು ಸೇವಕರು ಬಹು ಪ್ರಿಯರಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವವರು, ಮದಿಯಾನೆಗಳು ಅಂದವಾಗಿ ಸುತ್ತುತ್ತಲಿರುವವು, ಕುದುರೆಗಳು ಚಟುವಟಿಕೆಯುಳ್ಳವು ”

ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಾದವು ಸ್ಫುರಿಸದೆ ಅಲೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಕಳ್ಳನು ಆ ಮೂರು ಪಾದಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ತಾನು ವೈರಾಗ್ಯ ಹೊಂದಿದವನಾದುದರಿಂದ ಸಹಿಸಲಾರದೆ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಾದ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು—

ಸಖ್ಯಾಲನೇ ನಯನಯೋರ್ವಹಿ ಕಿಂಚಿದಸ್ತಿ

ಅತಿಶಯಸಂಪದವೆಲ್ಲವು ತಾನೆ ತಾಂ

ನಶಿಸಿದಮೇಲೊಂದುಮಿಲ್ಲವಷ್ಟೇ ?

“ ಎರಡು ಕಣ್ಣುಗಳೂ ಮುಚ್ಚಿ ಹೊಡೆದೇಲಿ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲವಲ್ಲವೇ ? ”

ಭೋಜರಾಜನೀ ಶ್ಲೋಕಪಾದವನ್ನು ಕೇಳಿ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು—“ ಈ ನಿಶಿದ್ಧಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮನುಷ್ಯನೂ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ ! ಈ ಶ್ಲೋಕಪಾದವನ್ನು ಯಾರು ಹೇಳಿರಬಹುದು ? ಆಕಾಶವಾಣಿಯು ನುಡಿದಿರಬಹುದೇ ? ” ಎಂದು ಶಯನಮಂದಿರದಿಂದೆದ್ದು ನಾಲ್ಕು ದಿಕ್ಕುಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿದನು. ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಹತ್ತಿರ “ ನಾನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು, ನನ್ನ ತಪ್ಪನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು ” ಎಂದು ಬಿನ್ನೈಸಿದನು.

ರಾಜನು ಆತನೇ ಶ್ಲೋಕಪಾದವನ್ನು ಹೇಳಿರುವನೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಸಂತೋಷಿಸಿ ಪ್ರಸನ್ನವದನನಾಗಿ ತನ್ನ ವಸ್ತ್ರಭೂಷಣಾದಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಆದರಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಮರುದಿನ ಹಳೆಯ ಬಟ್ಟೆಗೂ ಗತಿಯಿಲ್ಲದೇಹೋದ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ದಿವ್ಯ ವಸ್ತ್ರಾಭರಣಗಳನ್ನೂ, ಪಟ್ಟಿ ಸೀತಾಂಬರಗಳನ್ನೂ ಧರಿಸಿ ರಾಜಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಎಲ್ಲರೂ ಈತನ ಸಂಪನ್ನ ವೇಷವನ್ನು ನೋಡಿ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಕದ್ದಿರಬೇಕೆಂದು ಬಗೆದರು. ಭೋಜರಾಜನು ಆತನಿಗೆ ರಾತ್ರಿ ತಾನು ವಸ್ತ್ರಾಭರಣಗಳು ಕೊಟ್ಟ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಮರೆತು, ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಎಲ್ಲರಂತೆ ತಾನೂ ಊಹಿಸಿ—“ ಆಹಾ ! ಈ ಬಡಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ಇಂಥ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ವಸ್ತ್ರಾಭರಣಗಳು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದವು ? ಎಂದು ಸಂಶಯಪಟ್ಟು ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ರಾಜಭಟರಿಂದ ಎಳೆದುತರಿಸಿ—“ ಅಹೋ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೇ, ನಿನಗೆ ನಿನ್ನಿನವರಿಗೂ ಉಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ಹರಿದುಹೋದ

ಬಟ್ಟೆಗಳೂ ಕೂಡ ಗತಿ ಇರಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ; ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಈ ಅಮೂಲ್ಯಾಭರಣಗಳು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದುವು? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು “ಅಯ್ಯೋ! ನನ್ನ ಬಾಳುವೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಿಗಡಿಗೂ ಗಂಡಾಂತರಗಳೇ ಬರುವವಲ್ಲಾ” ಎಂದು ಅಂದುಕೊಂಡು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು-

ವೃ|| ಭೇಕ್ಕುಃಕೋಟರಶಾಯಿಭಿರ್ಮೃತಮಿವ ಕ್ಷ್ಣಾಂತರ್ಗತಂ ಕಚ್ಚಪೈಃ |
ಪಾರೀನ್ಯಃ ಪೃಥು ಪಂಕಪೀರಲುರನಾದ್ಯಸ್ಥಿ ಮುಹುರ್ಮೂರ್ಛಿತಂ ||
ತಸ್ಥಿ ಶುಷ್ಕಸರಸ್ಯಕಾಲಜಲದೇನಾಗತ್ಯ ತಚ್ಚೇಷ್ಟಿತಂ |
ಯೇನಾಕುಂಭನಿಮಗ್ನನವ್ಯಕರಿಣಾಂ ಯೂಥೈಃ ಪಯಃ ಪೀಯತೇ ||

ಸೀ|| ಅಪ್ಪಕೇಳಪ್ಪ ತಟಾಕವು ಬತ್ತಲ
ಲ್ಲಿಪ್ಪ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗುಂಟಾದ ಗತಿಯು |
ಕಪ್ಪೆಗಳೆಲ್ಲವು ಕುಪ್ಪೆಕುಪ್ಪೆಗಳಾಗಿ
ಸಪ್ಪಳಿಲ್ಲದೆ ರಂಧ್ರದೊಳವುಗುವುವು |
ಲುಪ್ತಮಾದಾಮೆಗಳೆಲ್ಲ ಮಣ್ಣೊಳ್ ತೂರಿ
ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳಲಾರದಿರ್ಪವೈದೆ |
ದಪ್ಪದಪ್ಪದ ವಾನುಗಳು ಕೆಸರೊಳು ಬಿದ್ದು
ಕುಪ್ಪಳಿಸುತೆ ಮೂರ್ಛಿಬೀಳುತಿಹವು ||

ಗೀ|| ಅಪ್ಪಿತಪ್ಪಿಯೆ ಕಾಲಮೇಘವದು ಮೂಡಿ
ಕ್ಲಾಪ್ತವಿಲ್ಲದೆ ವರ್ಷವು ಸುರಿದುಸುರಿದು
ತಪ್ತವಾದ ತಟಾಕವು ತುಂಬಿ ತುಳುಕು
ತಿರ್ಪಿನಂ ಕವಿಯೂಧವು ನೀರುಕುಡಿಗುಂ

“ಅಹೋ! ರಾಜಮಾಳಿಯೇ, ಕೆರೆಯಲ್ಲಾ ಬತ್ತಿಹೋಗಿರಲಾಗಿ ಕಪ್ಪೆಗಳು ರಂಧ್ರದಲ್ಲಿ ಸತ್ತಂತೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದವು. ಆಮೆಗಳು ಮಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ತೂರಿಕೊಂಡವು, ವಾನುಗಳು ಕೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಹೊರಳಿಹೊರಳಿ ಮೂರ್ಛಿಹೊಂದಿದವು, ಇಂಥಾ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅಕಾಲಮೇಘವು ಹರಾ ತ್ತಾಗಿ ಉದಯಿಸಿ ವರ್ಷಿಸಿದುದರಿಂದ ಈ ಒಣಗಿದ ಕೆರೆಯು ತುಂಬಿ ಅರವಿಯ ಆನೆಗಳು ಸಹಾ ತಮ್ಮ ಕುಂಭಸ್ಥಳವನ್ನು ಮುಳುಗಿಸಿ ನೀರುಕುಡಿದುವು”

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ನುಡಿಯಲು ಭೋಜರಾಜನು ತಾನು ಆತನಿಗೆ ರಾತ್ರಿ ಭೂಷಣಾದಿಗಳನ್ನು ಬಹುಮಾನಿಸಿದ ವೃತ್ತಾಂತವು ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಅನಂತರ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ಕೊಂಡಾಡಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸತ್ಕರಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಕಾಳಿದಾಸನೂ ಮೂಢಗುರುವೂ.

ಭೋಜರಾಜನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ವಿಷ್ಣುಶರ್ಮನೆಂಬ ಪಂಡಿತನೊಬ್ಬನಿದ್ದನು. ಈತನು ಯಾವಾಗಲೂ ಕಾಳಿದಾಸನಮೇಲೆ ವಿರೋಧಭಾವವುಳ್ಳವನಾಗಿ, ಯಾವ ಸಮಯದಲ್ಲಾಗಲಿ, ಕಾಳಿದಾಸನಿಗವಮಾನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಲೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗಿರಲು ಒಂದಾನೊಂದುದಿನ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ವಿಷ್ಣುಶರ್ಮನಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು—“ಅಯ್ಯಾ ನಾನು ಬಹಳ ದರಿದ್ರನು, ಯಾವ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನೂ ಅರಿಯೆನು, ಆದುದರಿಂದ ನನಗೆ ಹೇಗಾದರೂ ರಾಜನ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿಸಿ ನನ್ನ ದರಿದ್ರತೆಯನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಿದರೆ, ಸರ್ವದಾ ನಿಮ್ಮ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಇದಕ್ಕುಪಾಯವೇನಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ಅನುಗ್ರಹಿಸಬೇಕೆಂದು ಅತಿದೈನ್ಯದಿಂದ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಅವನ ದೈನ್ಯೋಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ವಿಷ್ಣುಶರ್ಮನಿಗೆ ದಯಾರಸವುಂಟಾಯಿತು. “ಕಾಳಿದಾಸನಿಗವಮಾನವೂ, ಈತನಿಗೆ ಬಹುಮಾನವೂ ಉಂಟಾಗಲಿದೇ ಸಮಯವು” ಎಂದಾಲೋಚಿಸಿ, ಒಂದು ತಂತ್ರಮಾಡಿ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು :—

“ಅಯ್ಯಾ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾ, ನಿನಗೆ ಯಾವ ವಿದ್ಯೆಯೂ ತಿಳಿಯದಾದುದರಿಂದ ರಾಜಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಪಂಡಿತರ ಸಂಗಡ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥವನ್ನು ಮಾಡಿ ಗೌರವ ಹೊಂದುವುದು ಅಸಂಭವವಾದುದರಿಂದ ನಿನಗೊಂದುಪಾಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ನಿನ್ನ ಕೋರಿಕೆಯು ನೆರವೇರುವುದು. ನೀನು

ಚನ್ನಾಗಿ ತಲೆಯನ್ನು ಬೋಳಿಸಿಕೊಂಡು ಸನ್ಯಾಸಿಯ ವೇಷವನ್ನು ಧರಿಸು. ನಿನ್ನ ಸಂಗಡ ನಾಲ್ಕೈದುಜನ ಶಿಷ್ಯರು ಬರುವಂತೆ ನಾನು ಏರ್ಪಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ಸಮಯವನ್ನು ನೋಡಿ ನಾನು ನಿನಗೆ ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸುತ್ತೇನೆ, ಆಗ ನೀನು ರಾಜಸಭೆಗೆ ಬರಬಹುದು. ಊರಿನಲ್ಲಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಕೇಳಿದರೆ “ಕಾಳಿದಾಸನ ಗುರುವು” ಎಂದು ಹೇಳು; ಯಾವ ಇತರ ಸಂಭಾಷಣೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಬೇಡ. ಮೌನವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಪುರಜನರು ನೋಡಿ “ಆಹಾ! ನಮ್ಮೂರಿನಲ್ಲಿರುವ ಕಾಳಿದಾಸನೇ ಮಹಾವಿದ್ವಾಂಸನಾಗಿರುವನು; ಆತನ ಗುರುವಾದ ಈ ಮಹಾನುಭಾವನು ಇನ್ನೊಂದು ವಿದ್ವಾಂಸನೋ!” ಎಂದು ನಿನ್ನನ್ನು ಗೌರವಿಸುವರು. ಭೋಜರಾಜನೂ ಸಹಾ ನಿನ್ನ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸದೆ ಬಹುಮಾನಮಾಡಿ ಕಳುಹಿಸುವನು” ಎಂದು ಮೊದಲಾಗಿ ಅವನ ಮನವೊಪ್ಪುವಂತೆ ಬೋಧಿಸಿದನು.

ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಹುಚ್ಚು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಅವನ ಕುಯುಕ್ತಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ ಭುಜಗಳನ್ನು ತಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಸಂತೋಷಿಸುತ್ತ ಕಾವಿಯವಸ್ತ್ರ ಮೊದಲಾದ ಸನ್ಯಾಸಿಯ ಚಿಹ್ನೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ, ದೊಡ್ಡ ಯೋಗೀಶ್ವರನಂತೆ ವಿಷ್ಣು ಶರ್ಮನು ಕಳುಹಿಸಿದ ನಾಲ್ಕುಜನ ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ಹಿಂದಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ರಾಜ ಬೀದಿಯ ಮುಂಭಾಗದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಲ ಕೊನೆಯವರೆವಿಗೂ ಹೋಗಿಬಂದು ನಾಲ್ಕು ಮಾರ್ಗಗಳು ಸೇರುವ ಚೌಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡುವ ಮನುಷ್ಯರು ಪರಮಾಶ್ಚರ್ಯವುಳ್ಳವರಾಗಿ ನೋಡುತ್ತ ಇವರಾರೆಂದು ಆತನ ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ಕೇಳಲು ಅವರು—“ಈ ಮಹಾತ್ಮರು ಕಾಳಿದಾಸನ ಗುರುಗಳು” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಈ ಸಮಾಚಾರವು ನಗರವೆಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಹೆಬ್ಬಿ—“ಆಬ್ಬ, ಕಾಳಿದಾಸನ ಗುರುಗಳು—ಆಹಾ! ದೊಡ್ಡವರು” ಎಂದು ಗುಂಪುಗುಂಪಾಗಿ ಬಂದು ನೋಡಿಸಮಸ್ಕರಿಸಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಕಪಟ ಸನ್ಯಾಸಿಯು ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚುತ್ತ ತೆರೆಯುತ್ತ ಬಾಯಿಬಿಡದೆ ಮಹಾ ಮೌನಿಯಂತೆ ಮೌನವಾಗಿದ್ದನು. ಆ ಚೌಕಿಗೆ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿಯೇ ಮಲಗುವ ಮನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಈ ಸಮಾಚಾರವು ಕಾಳಿದಾಸನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಇದು ವಿಷ್ಣು

ಶರ್ಮನು ಮಾಡಿದ ಕೃತ್ರಿಮವಾಗಿರಬಹುದೆಂದು ಊಹಿಸಿ, “ ಆಗಲಿ, ಮಾಡ ಬೇಕಾದುದನ್ನು ಮಾಡೋಣ ” ಎಂದಾಲೋಚಿಸಿದನು.

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸನ್ಯಾಸಿಯ ಆಗಮನವು ಭೋಜನಿಗೆ ತಿಳಿದು ಕಾಳಿದಾಸನನ್ನು ನೋಡಿ—‘ ಕವೀಶ್ವರಾ, ನಿಮ್ಮ ಗುರುಗಳು ಇಲ್ಲಿಗೆ ದಯಮಾಡಿಸಿರುವರೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಅಂದುಕೊಳ್ಳುವರು, ನೀನು ನೋಡಿದೆಯಾ ? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಕಾಳಿದಾಸನು ಕಾಲೋಚಿತವಾಗಿ “ ನಾನೂ ದರ್ಶನಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದ್ದೇನೆ ” ಎಂದು ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿ ಆ ರಾತ್ರಿ ಕಪಟ ಸನ್ಯಾಸಿಯ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಆತನ ಶಿಷ್ಯರು ಕಾಳಿದಾಸನನ್ನು ನೋಡಿದವರಾದುದರಿಂದ ಗುರುಗಳು ಅನುಷ್ಠಾನದಲ್ಲಿರುವರೆಂದೂ, ದೇವತಾರ್ಚನ ಮಾಡುತ್ತಿರುವರೆಂದೂ ನೆಪ ಹೇಳಿ ಆತನನ್ನು ಕಾಳಿದಾಸನಿಗೆ ತೋರಿಸಬೇಕಾದರು. ಕಾಳಿದಾಸನು ಹೇಗಾದರೂ ಆತನನ್ನು ಕಾಣಬೇಕೆಂದು ಪಟ್ಟು ಹಿಡಿದು ಕೆಲವುಕಾಲಕಾದಿದ್ದು ಕೊನೆಗೆ ಆತನನ್ನು ನೋಡಿ ಹೀಗೆ ನುಡಿದನು—

“ ಅಯ್ಯೋ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೇ ! ಕಾಳಿದಾಸನಿಗೆ ಗುರುವೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಇಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳವೇಷವನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿರುವೆ, ಇದರಿಂದ ನಿನಗೆ ಲಾಭವೇನು ? ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಕಾಳಿದಾಸನಿಂದಾಗಲಿ, ಇತರರಿಂದಾಗಲಿ ಭಯವಿಲ್ಲವೇ ? ಎನ್ನುತ್ತ ಆತನಿಗೆದುರಾಗಿ ಕಾಳಿದಾಸನು ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು.

ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ತನಗೆದುರಾಗಿ ಕುಳಿತಿರುವಾತನೇ ಕಾಳಿದಾಸನೆಂದರಿತು ಏನು ಮಾಡುವನೋ ಎಂಬ ಭಯದಿಂದ ತತ್ತರಪಡುತ್ತ ಎದ್ದು ಕೈಜೋಡಿಸಿಕೊಂಡು ನಮಸ್ಕರಿಸಿ—“ ಸ್ವಾಮಿ, ನನಗೇನೂ ತಿಳಿಯದ್ದು, ಏಷ್ವರರ್ಮನು ನನಗೇ ವೇಷವನ್ನು ಹಾಕಿಸಿ ಇಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದನು. ಆದುದರಿಂದ ನನ್ನ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು. ನಾನು ಉದರಪೋಷಣೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾರದೆ “ ಭೋಜರಾಜನ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿಸಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದ್ರವ್ಯಸಹಾಯ ಮಾಡಿಸಿಕೊಡಿ ” ಎಂದು ಏಷ್ವರರ್ಮನನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಆತನೀರೀತಿ ಮಾಡಿದನು. ಇದು ನಿಜವಾದ ವೃತ್ತಾಂತವೆಂದು ಸವಿನಯವಾಗಿ ಬಿನ್ನೈಸಿದನು.

ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ದೈನ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಕಾಳಿದಾಸನು ದಯಾರಸಪೂರಿತನಾಗಿ “ ಅಯ್ಯೋ! ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾ, ಧನವನ್ನು ಪಾರ್ಜನಿಕವಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಉಪಾಯಗಳನ್ನಾದರೂ ಮಾಡಬಹುದು; ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನನಗೇನೂ ಕೋಪವಿಲ್ಲ; ನಿಮ್ಮಂತಹ ದರಿದ್ರ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ಶಕ್ತ್ಯನುಸಾನ ಧನ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ನಮ್ಮಂಥವರಿಗೆ ಮುಖ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯವು. ಆದುದರಿಂದ ನಿನಗೆದ್ರವ್ಯ ಲಾಭ ಉಂಟಾದರೆ ನನಗೆ ಸಂತೋಷವೇ. ನಾವಷ್ಟಾಗಿ ನಿಮಗೆ ಧನ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲಾಗದಿದ್ದರೂ ಒಂದುಮಾತನ್ನು ಹೇಳುವೆನು ಕೇಳು. ನೀನು ಕಾಳಿದಾಸನ ಗುರುವೆಂದು ದೊರೆಗೆ ಆಗಲೇ ತಿಳಿದಿರುವುದು. ತಪ್ಪದೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಸಭೆಗೆ ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳುವೆನು. ಆಗ ನಿನ್ನನ್ನು ಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡದೆಯೇ ಬಹುಮಾನಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿದರೆ ಸಂತೋಷ; ಹಾಗಲ್ಲದೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡಿದರೆ ನನ್ನನ್ನು ತೋರಿಸಿಬಿಡು. ನಾನು ತಕ್ಕ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ನಿನಗೆ ಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನು ಕೊಡಿಸುವೆನು. ಹೇಗಾದರೂ ನನ್ನ ಗುರುವೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ನಿನಗೆ ಬಹುಮಾನ ದೊರೆಯುವುದೇ ಯೋಗ್ಯ. ಅಪಕಾರಕ್ಕಪಕಾರವನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಸಜ್ಜನರ ಧರ್ಮವು. ನನ್ನನ್ನು ಪರಾಜಿತನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಶತ್ರುಗಳಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆಯಾಗಿ ಅವರಿಗೇ ನಾಚಿಕೆಯುಂಟಾಗಬೇಕು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಾಳಿದಾಸನು ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಮರುದಿನ ಭೋಜರಾಜನು ಕಾಳಿದಾಸನ ಗುರುವನ್ನು ಸಗೌರವವಾಗಿ ಕರೆದುಕೊಂಡುಬರಲು ಪಾಲಕಿಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಗುರುಗಳೂ ಮತ್ತು ನಾಲ್ಕು ಜನ ಶಿಷ್ಯರೂ ಮಹಾ ವೈಭವದಿಂದ ಪುರಪರಿಜನಗಳೆಲ್ಲರೂ ನೋಡುತ್ತಿರಲಾಗಿ ತಾಳಮೇಳಾದಿಗಳೊಡನೆ ಮೆರವಣಿಗೆಯಿಂದ ಭೋಜರಾಜನ ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಆಗಮಿಸಿದರು.

ಭೋಜನು ಅತಿ ಭಯಭಕ್ತಿಗಳೊಡನೆ ಗುರುಗಳನ್ನು ಇದಿಗೊಂಡು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಉಚಿತಾಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದನು. ಸಭಾಸದರೆಲ್ಲರೂ ‘ ಇವರು ಕಾಳಿದಾಸನ ಗುರುಗಳೇ ? ’ ಎಂದು ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಭೋಜರಾಜನು ಕಾಳಿದಾಸನನ್ನು ನೋಡಿ— “ ಕಾಳಿದಾಸಾ, ನಿಮ್ಮ ಗುರುಗಳೆಲ್ಲ ಕೊಂಚ ವಿಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಕೋರಿಕೆ

ಇರುವುದು” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ‘ ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಬಹುದು, ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯದಲ್ಲೂ ಅವರು ಸಮರ್ಥರು ’ ಎಂದು ಕಾಳಿದಾಸನು ಹೇಳಿದನು.

ಭೋಜರಾಜನು ಗುರುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಸವಿನಯದಿಂದ—“ಮಹಾನುಭಾವನೇ, ನೀನು ಸರ್ವಜ್ಞನು, ನಿನ್ನ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಮಾಡುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯು ಕೇವಲ ಅತ್ಯಲ್ಪವಾದುದಾದರೂ ದಯಮಾಡಿ ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು. ಲಂಕಾಧಿಪತಿಯಾದ ದಶಾನನ •ರಾವಣ’ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಕೆಲವರು ವಿಶ್ರವಸುವಿನ ಕುಮಾರನಾದುದರಿಂದ ವಿಶ್ರವಶ್ಯಬ್ಧದ ಪುತ್ರನೆಂಬರ್ಥಕ್ಕೆ ರವಣಾದೇಶವು ಬಂದು ‘ರಾವಣ’ ಆಯಿತೆಂದೂ, ಕೆಲವರು ಕೈಲಾಸ ಪರ್ವತವನ್ನೆತ್ತಿದಾಗ ಶಿವನು ಹೆಚ್ಚಿರಳಿನಿಂದ ಹಿಡಿದೊತ್ತಲು ಆಗ ಅತ್ತನಾದುದರಿಂದ ‘ರಾವಣ’ ಎಂದಾಯಿತೆಂದೂ ವ್ಯುಪರಡು ತ್ವತ್ತಿಯನ್ನು ಹೇಳುವರು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಸರಿಯೋ ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಿಸಬೇಕಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು.

ಹೀಗೆ ಭೋಜರಾಜನು ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಸಭೆಯೆಲ್ಲ ನಿಶ್ಯಬ್ದವುಳ್ಳದಾಯಿತು. ರಾಜನು ಗುರುಮುಖದಿಂದ ಈ ಸಂಶಯವನ್ನು ನಿವೃತ್ತಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಏಕಾಗ್ರಚಿತ್ತನಾಗಿದ್ದನು. ಈ ಮೂಢ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಏನು ಹೇಳಬಲ್ಲನು? ಏನೂ ತೋಚದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು ‘ ಆ ರಾಭಣನೇ ’ ಎಂದು ನುಡಿದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಭೆಯವರೆಲ್ಲಾ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟರು. “ಸ್ವಾಮಿ, ಎಲ್ಲರೂ ರಾವಣನೆಂದಲ್ಲವೇ ಹೇಳುವುದು? ‘ ರಾಭಣ ’ನು ಹೇಗಾಗುವನು?” ಎಂದು ಭೋಜರಾಜನು ಕೇಳಿದನು. ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ತತ್ತರಗೊಳ್ಳುತ್ತ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿ, ಭಯ ವಿಕಾರ ಯಾವುದನ್ನೂ ತೋರಿಸದೆ—‘ ನನ್ನ ಶಿಷ್ಯ ಕಾಳಿದಾಸನಿರುವನು, ಅವನನ್ನು ಕೇಳಿ, ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ತರುವಾಯ ಕಾಳಿದಾಸನನ್ನು ಕೇಳಲು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು :—

ಶ್ಲೋ|| “ ಭಕಾರಃ ಕುಂಭಕರ್ಣೇಚ ಭಕಾರಶ್ಚ ವಿಭೇಷಣೀ |

ತಯೋಗ್ವೈಷ್ಣೋ ಕುಲಶ್ರೇಷ್ಠಃ ಭಕಾರಃ ಕಿಂ ನವಿದ್ಯತೇ ” ||

ಕಂ|| ಅರಿಯಲ್ ಭಕಾರಮಿಹುದಾ |
 ಗಿರಿಸಮನಹ ಕುಂಭಕರ್ನನೆಂಬಾ ಪೆಸರೋಳ್ ||
 ನೆರೆಯಾ ವಿಭೀಷಣನೊಳುಂ |
 ಹಿರಿಯಣ್ಣನೊಳಾ ಭಕಾರಮಿರ್ಪುದು ಪಿರಿದೇಂ !

“ ಕುಂಭಕರ್ಣನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ‘ಭ’ಕಾರವಿರುವುದು ಹೀಗೆಯೇ ವಿಭೀಷಣನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿಯೂ
 ‘ಭ’ಕಾರವಿರುವುದು ಈ ಇಬ್ಬರಿಗಿಂತಲೂ ದೊಡ್ಡವನಾದ ರಾವಣನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಭಕಾರ
 ವೇತಕ್ಕಿರಬಾರದು ”

ಹೀಗೆ ಕಾಳಿದಾಸನು ನುಡಿದ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಭೋಜರಾಜನು ಕೇಳಿ
 ಸಂತೋಷಗೊಂಡು ಆತನ ಗುರುವನ್ನು ವಿಶೇಷ ಗೌರವಿಸಿ ಲಕ್ಷರೂಪಾಯಿಗ
 ಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಕಾಳಿದಾಸನ ಮಹಾನುಭಾವತ್ವವನ್ನೂ
 ಯುಕ್ತಿಯನ್ನೂ, ನೋಡಿ ವಿಷ್ಣುಶರ್ಮನು ಲಜ್ಜಿತನಾಗಿ ತಲೆಯನ್ನು ಬಗ್ಗಿಸಿ
 ಕೊಂಡನು.

ಪತಿವ್ರತೆ.

ಪೂರ್ವಕಾಲದ ರಾಜರು ಪ್ರಜೆಗಳ ಸುಖದುಃಖಗಳನ್ನು ತಾವೇ ರೂ
 ಪಾಂತರದಿಂದ ಗೋಪ್ಯವಾಗಿ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಆಯಾ ಸ್ಥಳದ ವಿದ್ಯ
 ಮಾನಗಳನ್ನೂ, ವಿಶೇಷಾಂಶಗಳನ್ನೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನೋಡಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಸಂಪ್ರ
 ದಾಯವುಳ್ಳವರಾಗಿದ್ದರು. ಈ ಪದ್ಧತಿಯ ಮೇರೆಗೆ ಒಂದು ದಿನ ಭೋಜ
 ರಾಜನು ರಾತ್ರಿವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ವೇಷವನ್ನು ಧರಿಸಿ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತ
 ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಗೃಹವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಬಾಗಿಲಮರೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಕೊಂಡು
 ಅಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಚಮತ್ಕಾರವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಆ ಗೃಹದಲ್ಲಿ ದಂಪತಿಗಳಿಬ್ಬರೂ, ಎರಡು ವರ್ಷದ ಓರ್ವ ಬಾಲನೂ
 ಇದ್ದರು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ದರಿದ್ರನಾದರೂ ವೇದಾಧ್ಯಯನ ಸಂಪನ್ನನಾಗಿ

ವೈದಿಕ ವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಜೀವಿಸುತ್ತ ಆಚಾರಮಾರ್ಗವನ್ನು ತಪ್ಪದೆ ನಿರಂತರದಲ್ಲೂ ಧ್ಯಾನಾಗ್ನಿಹೋತ್ರವುಳ್ಳವನಾಗಿದ್ದನು. ಈತನ ಹೆಂಡತಿಯ ಪರಮ ವತಿವ್ರತಾಶೀಲೋಮಣಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಹೀಗೆ ಅನುಕೂಲ ದಾಂಪತ್ಯ ಉಂಟಾಗಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀನಾರಾಯಣರಂತೆಯೂ, ಪಾರ್ವತೀಪರಮೇಶ್ವರರಂತೆಯೂ ಸಂಸಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು

ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಆ ದಿನ ಹಗಲೆಲ್ಲ ಯಾವುದೋ ಕಾರ್ಯವಶದಿಂದ ಶ್ರಮವನ್ನು ಹೊಂದಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿಗಾಗಿ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ತೊಡೆಯಮೇಲೆ ತಲೆಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮಲಗಿ ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಅತಿ ಸಮಾಪದಲ್ಲಿ ಅಗ್ನಿಕುಂಡವು ಪ್ರಜ್ವಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಮಗುವು ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಸುಡುವುದೆಂಬ ಭೀತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಅಂಬೆಗಾಲನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಆಡುತ್ತ ಆ ಬೆಂಕಿಯ ಸಮಾಪಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಗ್ನಿಕುಂಡದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟಿತು ಆಗಲಾ ಪತಿವ್ರತೆಯು ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಬಾಲನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ತಾನು ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮೇಲಕ್ಕೆದ್ದರೆ ತನ್ನ ವತಿಯ ನಿದ್ರಾಭಂಗವಾಗುವುದೆಂದು ಭಾವಿಸಿ, ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಅಗ್ನಿದೇವನನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತ ಪತಿಭಕ್ತಿ ವಾರಾಯಣಳಾಗಿದ್ದಳು. ಆಕೆಯ ಪತಿವ್ರತ್ಯ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಬಾಲಕನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಬಾಧೆಯಾಗದೆ ಅಗ್ನಿಯಲ್ಲಿಬಿದ್ದರೂ ಪುಷ್ಪರಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಆಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಭೋಜರಾಜನು ಈ ವಿಚಿತ್ರವನ್ನು ನೋಡಿ ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯ ಚಕಿತನಾಗಿ ಆ ಪತಿವ್ರತಾತಿಲಕವನ್ನು ಮನಸಾ ವಂದಿಸಿ ಗೃಹವನ್ನು ಸೇರಿ ಮರುದಿನ ಸಭೆಗೆ ಬಂದು ಆಸ್ಥಾನ ಕವಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು.

“ ಹುತಾಶನೃಂದನಪಂಕಶೀತಲಃ ”

“ ಅಗ್ನಿಯು ಚಂದನದಂತೆ ತಂಪಾದನು ”

ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಪಂಡಿತರು ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರವನ್ನು ಕೊಡಲಾರದೆ ಲೋಲಾಯಮಾನಮಾನಸರಾಗಿದ್ದರು. ಆಗ ಕಾಳಿದಾಸನು ಭೋಜರಾಜನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಮಿಕ್ಕ ಮೂರು ಪಾದಗಳನ್ನು ಹೀಗೆ ಪೂರ್ತಿಮಾಡಿದನು.

ಶ್ಲೋ|| “ ಸುತಂ ಪತಂತಂ ಪ್ರಸಮಿಕ್ಷ್ಯ ಸಾವಕೇ |
 ನಬೋಧಯಾಮಾಸ ಪತಿಂ ಪತಿವ್ರತಾ ||
 ಪತಿವ್ರತಾಶಾಪಭಯೇನ ಪೀಡಿತೋ |
 ಹುತಾನನ್ದನಪಂಕಜೀತಲಃ ” ||

ಕಂ|| ಸುತನಗ್ನಿಯೊಳುರುಳುವುದಂ |
 ಪತಿಸೇವಾನಿರತಳಾದ ಸತಿಯಾಕ್ಷಿಸುತಂ ||
 ವೃಥೆಗೊಳದಿರೆ ಶಪಿಸುವಳೆಂ |
 ದತಿ ಭೀತಿಯೊಳಗ್ನಿ ಶೀತಲಂತಾನಾದಂ ||

“ ಒಬ್ಬ ಪತಿವ್ರತೆಯು ತನ್ನ ಮಗನು ಅಗ್ನಿಯಲ್ಲಿ ಬೀಳುವುದನ್ನು ನೋಡಿಯೂ ಮಗುವನ್ನು ಎತ್ತುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗದೆ ತೊಡೆಯಮೇಲೆ ಮಲಗಿದ್ದ ಪ್ರಿಯನ ನಿದ್ರಾಭಂಗವಾಗಿ ಪತಿವ್ರತೆಗೆ ಕುಂದುಬರುವುದೆಂದು ಮೇಲಕ್ಕೆದ್ದು ಬಾಲನನ್ನು ಎತ್ತಲಿಲ್ಲ ಆ ಪತಿವ್ರತೆಯು ‘ಶಪಿಸುವಳೆಂಬ ಭಯದಿಂದ ಅಗ್ನಿಯು ಚಂದನದಂತೆ ತಣ್ಣಗಾದನು’ ”

ಹೀಗೆ ಕಾಳಿದಾಸನು ಹೇಳಲಾಗಿ ಕೇಳಿದವರೆಲ್ಲಾಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟರು. ಭೋಜರಾಜನು ವಿಸ್ಮಿತನಾಗಿ— ‘ಆಹಾ! ಈ ಚಮತ್ಕಾರವನ್ನು ಎಂದಿಗಾದರೂ ಕಂಡು ಕೇಳಿದುದುಂಟೆ? ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ವಿನಾ ಇತರರೊಬ್ಬರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ ವಲ್ಲಾ ! ಈ ಕವಿಗೆ ಆ ಸಮಾಚಾರವು ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಿತು ? ಈತನಿಗೆ ಯಾವುದೋ ಮಂತ್ರಸಿದ್ಧಿ ಇರಬೇಕು’ ಎಂದಾಲೋಚಿಸಿ ಕಾಳಿದಾಸನನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ಸನ್ಮಾನಿಸಿ, ಸಭೆಯನ್ನು ವಿಸರ್ಜಿಸಿ ಅಂತಃಪುರಕ್ಕೆ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಕಾಳಿದಾಸನೂ, ವಿನಾನುಗಳೂ

ಮಹಾ ಕವಿಯಾದ ಕಾಳಿದಾಸನು ತನ್ನ ಕವಿತಾಚಮತ್ಕಾರದಿಂದ ನಿರಂತರವೂ ಭೋಜರಾಜನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸಿ, ದೊರೆಯಅರ್ಥಾಸನವನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಈತನಿಗೆ ಇಂತಹ ಗೌರವವು ಲಭಿಸಿದುದರಿಂದ ಭಟ್ಟ, ಬಾಣ, ಶಂಕರ ಮೊದಲಾದ ಕವಿಗಳು ಅಸೂಯೆಗೊಂಡು, ರಾಜನಿಗೆ ಆತನಲ್ಲಿರುವ ಗುರುಭಾವವನ್ನು ತೊಲಗಿಸಬೇಕೆಂದಾಲೋಚಿಸಿ, ಕಾಳಿದಾಸನಿಲ್ಲದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಭೋಜರಾಜನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ--‘ ರಾಜೇಂದ್ರಾ, ಕಾಳಿದಾಸನು ವೇಶ್ಯಾಲಂಪಟಿಯಾಗಿರುವುದೆಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದ ಅಂಶವೇ ಅಲ್ಲವೇ ? ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಾಗಿದ್ದು ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಸಂಶಯಪಡದೆ ಮೀನುಗಳನ್ನು ಸಹ ಭಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವನು ಪ್ರತಿ ದಿನವೂ ಕಟುಕರ ಅಂಗಡಿಯ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದನ್ನು ನಾವೆಲ್ಲರೂ ನೋಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದೇವೆ ಆಗ್ರಜನೈನಂದು ಹೇಳುತ್ತಲಿದ್ದು ಅಭಕ್ತ್ಯಭಕ್ತಣ, ಅಗಮ್ಯಾಗಮನ, ಇನ್ನೂ ಅಪಾನಪೇಯ ಈ ಪಾಪಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಪೂರ್ವಜನ್ಮ (ಕುರುಬ) ವಾಸನೆಯಾಗಿರಬಹುದು ಮಹಾಸ್ಯಾಮಿಯವರ ಆಸ್ಥಾನ ಕವೀಂದ್ರನಾಗಿ ಮೀನುಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುವುದೆಂದರೆ ಅಗೌರವವಲ್ಲವೇ ಪ್ರಭೂ ? ಎಂದು ಹೇಳಿದರು

ಭೋಜರಾಜನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಲೋಚಿಸಿ, ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಆತನಲ್ಲಿ ಅಸೂಯಾಪರರಾಗಿರುವರೆಂದು ತಿಳಿದರೂ ಅವರು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಪರ್ಯಾಯವಾಗಿ ಭಾವಿಸದಂತೆ ಆ ಭಟ್ಟ-ಬಾಣಾದಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು “ ಅಹೋ ಪಂಡಿತರೇ ಕಾಳಿದಾಸನು ಮೀನುಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುವನೆಂಬ ವಾರ್ತೆಯು ಅತಿ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿರುವುದು. ನಿಜವಾಗಿರುವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಆತನು ಮೀನುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವಾಗ ಸತ್ವರವಾಗಿ ನಾನು ಬರಹೇಳಿದೆನೆಂದು ಬಿಡದೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರತೀಕಾರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು

ಅವರು ತಾವು ಹೇಳಿದ ಅಸತ್ಯವನ್ನು ಸತ್ಯವಾಗಿ ತೋರಿಸಲಾರದೆ ಮರು ದಿನ ಸಭೆಗೆ ಬರುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರು. ಕಾಳಿದಾಸನು ಇದನ್ನು ತಿಳಿದು, ಅವರ ಇಷ್ಟಪ್ರಕಾರವೇ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಒಂದು ದಿನ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ನೋಡುವಹಾಗೆ ಕಟುಕರ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಮೀನನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕಂತೆಯಾಗಿ ಕಟ್ಟಿ ಕುಂಕುಳಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು.

ಬಾಣ, ಭಟ್ಟ ಮೊದಲಾದವರು ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಮಯವು ದೊರಕಿತೆಂದು ಸಂತೋಷಿಸಿ, ಆತನಿಗೆದುರಾಗಿ ಹೋಗಿ 'ಮಿತ್ರಾ ಕಾಳಿದಾಸ, ನಿನ್ನನ್ನೀಗಲೇ ಭೋಜರಾಜನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುವಂತೆ ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿರುವನು. ಅದುದರಿಂದ ಹೀಗೆಯೇ ಬರಬೇಕು' ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಕಾಳಿದಾಸನು ಕೇವಲ ದೀನನ ಹಾಗೂ, ಅತಿ ಭಯಭ್ರಾಂತನ ಹಾಗೂ ಅವರ ಸಂಗಡ ಬರುತ್ತ ಮಾರ್ಗಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ನೆಪದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲೆಳಸಿ ತತ್ತರಿಸುವನ ಹಾಗೆ ನಟಿಸುತ್ತ ಕೊನೆಗೆ ವಿಧಿಯಿಲ್ಲದೆ ಅವರ ಸಂಗಡ ಬರುವವನಂತೆ ತೋರ್ಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಭೋಜನ ಸಭೆಗೆ ಬಂದನು.

ಕಂಕುಳಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವ ಮಿನಿನ ಬಾಲವು ಸ್ವಲ್ಪ ಮೇಲೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಆ ಮಿನಿನಿಂದ ತೊಟತೊಟನೆ ಬೊಟ್ಟುಬೊಟ್ಟಾಗಿ ನೀರು ಕೆಳಗೆ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಆಗ ಭೋಜರಾಜನು ಕಾಳಿದಾಸನನ್ನು ನೋಡಿ ಹೀಗೆ ಕೇಳಿದನು.

“ ಕಕ್ಷೇ ಕಿಂ ತವ ? ಪುಸ್ತಕಂ, ಕಿರುದಕಂ ?
ಕಾವ್ಯಾರ್ಥ ಸಾರೋದಕಂ, ಗಂಧಃ ಕಿಂ ?
ನನು ರಾಮರಾವಣ ಮಹಾ ಸಂಗ್ರಾಮರಂಗೋದ್ಭವಃ,
ಪುಚ್ಛಃ ಕಿಂ ? ನನು ತಾಳಪತ್ರ ಲಿಖಿತಂ,
ಕಿಂ ಪುಸ್ತಕಂ ಭೋಜ ? ಕವೇ ? ರಾಜಃ, ಭೂಮಿ
ಜನ್ಯೈಶ್ಚ ಸೇವಿತಮಿದಂ ರಾಮಾಯಣಂ ಪುಸ್ತಕಂ ”

ಸಿ|| ಕಾಳಿದಾಸನೆ ನಿನ್ನ ಕಂಕುಳಲ್ಲಿರುವುದೇ ?
ಕೇಳು ಪುಸ್ತಕವಿದು ಲಾಲಿಸುವುದು
ಲೀಲೆಯಲ್ಲಿದು ನೀರು ತಟ್ಟಿಡುತಿಹುದದೇ ?
ಆಲಿಸು ಕಾವ್ಯಾರ್ಥನಾರ ನೀರು
ತಾಳಲಾಗದೆ ಮಹಾ ದುರ್ಗಂಧವೇನಿದು ?
ಖುಳ ರಾಸಣರಾದಿ ಹೇಣದ ಕಂಪು
ಬಾಲವೇನಿದು ಕಾಣುತಿಹುದು ಕವಿದ್ರವೇ ?
ವಾಲೆಯುಗಲೆಯಿಂದ ಬರೆದ ಮೊತ್ತಂ

ಗೀ|| ಪೇಳು ಪುಸ್ತಕವಾವುದು? ಮೇಳೆಯರಿತು
ಮೇಲುಭೂಮಿಯ ಜನಗಳು ನೇವಿಸುತಿಹ
ಮೂಲಸುಮಹಿತ ರಾಮಾಯಣವಿದು ಭೂಪ
ತಾಳು ಶಾಂತಿಯ ಕೋವನ ಕಳೆವುದಾರ್ಯಾ ||

ಭೋಜ—ನಿನ್ನ ಕಂಕುಳಲ್ಲಿರುವುದೇನು?

ಕಾಳಿದಾಸ—ಪುಸ್ತಕವು.

ಭೋಜ—ನಿರು ತೊಟ್ಟೆಡುವುದೇತಕ್ಕೇ?

ಕಾಳಿದಾಸ—ಕಾವ್ಯಾರ್ಥದಲ್ಲಿನ ಸಾರವು ನೀರಾಗಿ ಬೀಳುವುದು.

ಭೋಜ—ದುವಾರ್ಸನೆಯೇನು?

ಕಾಳಿದಾಸ—ರಾಮರಾವಣರ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಸತ್ತ ಹೆಣಗಳ ವಾಸನೆ

ಭೋಜ—ಬಾಲವೇನು?

ಕಾಳಿದಾಸ—ಹಿಂದುಮುಂದು ಕತ್ತರಿಸದಿರುವ ಹೊಸತಾಳೆಯ ಗರಿಯಲ್ಲಿ ಒರೆ
ಯಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದು.

ಭೋಜ—ಕವಿವರ್ಯಾ, ಆ ಪುಸ್ತಕದ ಹೆಸರೇನು?

ಕಾಳಿದಾಸ—ರಾಜೇಂದ್ರಾ, ಭೂಜನರು ಆದರಿಸುತ್ತಿರುವ ಶ್ರೀರಾಮಾಯಣ
ಪುಸ್ತಕವಿದು.

ಎಂದು ಕಾಳಿದಾಸನು ನಿರ್ಭೀತಿಯಾಗಿ ನುಡಿಯಲು, ಭೋಜರಾಜನು
ಅವನ ಕಂಕುಳಲ್ಲಿರುವ ಮೀನಿನ ಕಟ್ಟನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿಸಿದನು. ಕಾಳಿದಾಸನ
ಕಾಳೀ ಮಂತ್ರಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಅದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಶ್ರೀರಾಮಾಯಣ
ಗ್ರಂಥವೇ ಆಗಿದ್ದಿತು. ಭಟ್ಟ, ಬಾಣ ಮೊದಲಾದ ಕವಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ತರಗುಟ್ಟು
ತ್ತಿದ್ದರು

ತದನಂತರ ಭೋಜಮಹಾರಾಜನು ಕವಿಗಳು ಮಾಡಿದ ಕಪಟಕೃತ್ಯ
ಗಳಿಗೆ ಕೋಪಿಸಿ, ಇಂತಹ ದುರ್ಮಾರ್ಗಿಗಳಾದ ಪಂಡಿತರು ಇರಲಾಗದೆಂದು—
'ಅಹೋ ಪಂಡಿತರೇ, ನೀವೆಲ್ಲರೂ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿರಕೂಡದು, ಹೊರಟುಹೋ
ಗಿರಿ' ಎಂದು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು ಆಗ ಪಂಡಿತರೆಲ್ಲರೂ ರಾಜನಿಗೂ, ಕಾಳಿದಾಸ

ನಿಗೂ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ—“ ಮಹಾ ಪ್ರಭೂ, ನಮ್ಮ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿರಿ. ನಾವು ಯಾವ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋದರೂ ನಿನ್ನಂಥ ರಾಜಚಂದ್ರನನ್ನು ನೋಡಲಾರಿವು. ಫಲಭರಿತವಾದ ವ್ಯಕ್ತನನ್ನು ಪಕ್ಷಿಗಳು ಸೇರಿದಂತೆ ನಿನ್ನನ್ನು ನಾವು ಆಶ್ರಯಿಸಿರುವೆವು. ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ನಮ್ಮನ್ನು ಪೋಷಿಸಿ, ಈಗ ರಾಜ್ಯದಿಂದ ಓಡಿಸುವುದು ಧರ್ಮವಲ್ಲ” ಎಂದು ಅನೇಕವಿಧವಾಗಿ ಮೊರೆಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡರು.

ಕಾಳಿದಾಸನು ಕನಿಕರಿಸಿ, ಭೋಜನ ಸಂಗಡ—“ ಪ್ರಭುವೇ ಅವರನ್ನು ದೇಶದಿಂದ ಹೊರಡಿಸುವಷ್ಟು ಕಠಿಣವಾದ ದಂಡನೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸಲಾಗದು. ವಿದ್ವಾಂಸರ ವಿದ್ಯಾವೈದುಷ್ಯವೂ, ಹಾಗೂ ಅಪ್ರತಿಹತವಾದ ಪ್ರತಿಭೆಯೂ, ಅಸೂಯಾಳುಗಳೂ, ಶತ್ರುಗಳೂ ಇಲ್ಲದೆ ಪ್ರಜ್ವಲಿಸಲಾರದು ಆದುದರಿಂದ ಅವರು ನಮ್ಮ ಅಂತರಂಗ ಮಿತ್ರರಾಗಿರುವರು ಕರುಣಿಸು ” ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು.

ಭೋಜರಾಜನು ‘ಪ್ರಿಯಕಾಳಿದಾಸ, ಲೋಕದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಹೋಲುವ ಪಂಡಿತರಾರೂ ಇಲ್ಲವು ಮಹಾಕವಿಯಾದ ನಿನಗೆ ಅಪಕಾರಮಾಡಲೇಬೇಕಾದ ಈ ಕವಿಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಹಾನುಭೂತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುವುದರಿಂದಲೇ ನಿನ್ನ ಮಹಾನುಭಾವತ್ವವು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತಿರುವುದು’ ಎಂದು ಅನೇಕ ಪರಿಯಾಗಿ ಆತನ ಗುಣಕಥನಮಾಡಿ, ಪಂಡಿತರನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಕವಿಗಳು ಕಾಳಿದಾಸನ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಸ್ಮರಿಸುತ್ತ ತಾವು ಆತನ ಮೇಲೆ ಅಸೂಯೆಪಟ್ಟದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ವಿಷಾದಿಸುತ್ತ ತಮ್ಮತಮ್ಮ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋದರು.

ಹೇಮಚಂದ್ರ.

ಭೋಜರಾಜನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಕಾಳಿದಾಸನು ಕವಿಶಿಖಾಮಣಿ, ವಿದ್ಯಾನ್ಮಣಿ ಎಂಬ ಕೀರ್ತಿಯು ದಿಗಂತ ವಿಶ್ವತವಾಗಿದ್ದಿತು. ಹೀಗಿರಲು ಅವಂತಿದೇಶ

ವಾಸಿಯಾದ ಹೇಮಚಂದ್ರನೆಂಬ ಕವಿಯು ಶಾಸ್ತ್ರವಾದದಿಂದ ಹೇಗಾದರೂ ಕಾಳಿದಾಸನನ್ನು ಜಯಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ, ಧಾರಾನಗರಕ್ಕೆಬಂದು ಒಂದು ಸತ್ರದಲ್ಲಿ ಇಳಿದುಕೊಂಡನು.

ಈ ಕವಿಯು ಪ್ರತಿಷ್ಠಾವಂತನಾದುದರಿಂದಲೇ ಪಾಲಕಿ-ಪರಿವಾರದೊಂದಿಗೆ ಸಂಚಾರಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಈತನಿಗೆ ಭೋಜನ ಆಸ್ಥಾನದಿಂದ ಕಾಳಿದಾಸನನ್ನು ತೊಲಗಿಸಿ, ಆ ಉನ್ನತ ವಿದ್ವತ್ಪದವಿಯನ್ನು ತಾನು ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ದುರುದ್ದೇಶವಿದ್ದಿತು.

ಹೀಗೆ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಪಾಲಕಿಯನ್ನು ಹತ್ತಿಕೊಂಡು ಪಟ್ಟಣವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿರುಗುತ್ತ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷಗಳನ್ನು ಕಂಡು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಕಾಳಿದಾಸನು ಕೇಳಿ ಆತನ ವಿದ್ಯಾವೈದುಷ್ಯವೆಂಥದೋ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಯುಕ್ತಿಯಿಂದ ಅವಮಾನಮಾಡಬೇಕೆಂದುಬಗೆದು, ತಾನು ಬೋಯಿ ವೇಷವನ್ನು ಧರಿಸಿ ಹೇಮಚಂದ್ರನ ಪಾಲಕಿಹೊರುವ ಬೋಯಿಗಳ ಸಂಗಡ ಕಲೆತು ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಒಂದು ದಿನ ಹೇಮಚಂದ್ರನು ಅತಿ ತ್ವರಿತವಾಗಿ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಹೋಗಬೇಕೆಂದಾಲೋಚಿಸಿ, ಪಾಲಕಿ ಹೊರುವ ಬೋಯಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು—‘ ಎಲೋ, ಯಾರೋ ಅಲ್ಲಿ?’ ಎಂದು ಕೂಗಿದನು. ಆಗ ಕಾಳಿದಾಸನು ಬಂದು—‘ ಮಹಾ ಪ್ರಭೂ, ಏನಪ್ಪಣೆ?’ ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಹೇಮಚಂದ್ರನು—‘ ಈಗ ದೂರಪ್ರಯಾಣಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುವುದು, ಬೋಯಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವರಷ್ಟೆ?’ ಎಂದನು. ಕಾಳಿದಾಸನು ನಯವಿನಯ ಭಕ್ತಿಗಳಿಂದ—‘ ಎಲ್ಲರೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದಾರೆ ಮಹಾ ಸ್ವಾಮಿ, ಅಪ್ಪಣೆಯಾಗುವುದೊಂದೇ ಆಲಸ್ಯ’ ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಈ ಮಾತನ್ನು ಹೇಮಚಂದ್ರನು ಕೇವಲ ಅಭಿಮಾನವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತ ಪಾಲಕಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಪ್ರಯಾಣಮಾಡಿದನು. ಪಾಲಕಿಯ ಮುಂಭಾಗದ ಕೊಂಬನ್ನು ಕಾಳಿದಾಸನೂ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಬೋಯಿಯೂ, ಹಿಂಭಾಗದ

ಕೊಂಬನ್ನು ಬೇರೆ ಇಬ್ಬರು ಮೋಯಿಗಳೂ ಹೊತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಕೆಲವುದೂರ ಹೋಗಲಾಗಿ ಕಾಳಿದಾಸನು ಶ್ರಮಹೊಂದಿದವನಂತೆಕಾಣಲು ಹೇಮಚಂದ್ರನು ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು—

“ ಅಯಮಾದೋಲಿಕಾದಂಡಃ ಸ್ವಂದಂ ಕಿಂ ತವ ಬಾಧತಿ ”

“ ಅಹೋ ! ಬೋಯಿಯೇ, ಈ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯ ಕೊಂಬು ನನಗೆ ಬಾಧೆಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವುದೇನು ? ”

ಈ ಶ್ಲೋಕಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಹೇಮಚಂದ್ರನು ವ್ಯಾಕರಣ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ‘ ಬಾಧತೆ ’ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಕಡೆ ‘ ಬಾಧತಿ ’ ಎಂದು ತಪ್ಪು ಪ್ರಯೋಗಮಾಡಿದನಾದುದರಿಂದ ಕಾಳಿದಾಸನು ಕೇಳಿ ಸಹಿಸಲಾರದೆ—

“ ನಬಾಧತೇತಥಾಮಾಂಹಿಯಥಾಬಾಧತಿ ಬಾಧತೇ ”

“ ಅಯ್ಯಾ, ನೀವು ವ್ಯಾಕರಣವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದ ‘ ಬಾಧತಿ ’ ಎಂಬ ಪದವು ಬಾಧಿಸುವಷ್ಟು ಈ ಪಾಲಕಿಯ ಕೊಂಬು ಬಾಧಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದನು ”

ಈ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಹೇಮಚಂದ್ರನು ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯಗೊಂಡು ಆಹಾ ! ಪಾಲಕಿಹೊರುವವರಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಪಾಂಡಿತ್ಯವಿರುವುದುಂಟೇ ! ಎಂದು ಬೆರಗಾಗಿ ‘ ಎಲವೋ, ಈರಿತಿ ಸಂಸ್ಕೃತಭಾಷಾಜ್ಞಾನವು ನಿನಗೆ ಹೇಗೆ ಉಂಟಾಯಿತು ? ’ ಎಂದು ಕೇಳಲು— ‘ ಸ್ವಾಮಿ, ತಮ್ಮಂತಹ ಪಂಡಿತರ ಸೇವೆಯಿಂದ ಉಂಟಾಗಿರುವುದು ’ ಎಂದು ಹೇಳಲು ಹೇಮಚಂದ್ರನು— ‘ ಅಂತಹ ಪಂಡಿತನಾರು ? ’ ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ‘ ಅದಕ್ಕೆ ಅಯ್ಯಾ, ಈ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಕಾಳಿದಾಸನೆಂಬ ವಿದ್ವಾಂಸನಿರುವನು. ನಾನು ಆ ಪಂಡಿತನ ಪಾಲಕಿಯನ್ನು ಹೊರುವವನು. ಅವರು ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಆಗಾಗ ಹೇಳುವ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಏನೋ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಸ್ಕೃತಜ್ಞಾನವುಂಟಾಗಿರುವುದು. ಕಾಳಿದಾಸನ ಪಾಂಡಿತ್ಯವಿಷ್ಟೆಂದು ಹೇಳಲಾರಿಗಳವು ? ’ ಎಂದನು.

ಹೇಮಚಂದ್ರನು ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಕಾಳಿದಾಸನನ್ನು ಜಯಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ? ಕೋಟಿದ್ರವ್ಯವನ್ನಾದರೂ ವ್ಯಯಮಾಡಿ ಯಾವ ಉಪಾಯ

ಸಿಂದಲಾದರೂ ಆ ಕಾಳಿದಾಸನನ್ನು ಭೋಜರಾಜನ ಆಸ್ಥಾನದಿಂದ ತೊಲಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಆಲೋಚಿಸಿ, ಮರುದಿನ ಕಾಳಿದಾಸನ ಗೃಹಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು.

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕಾಳಿದಾಸನು ತನ್ನ ಗೃಹಕ್ಕೆ ಹೇಮಚಂದ್ರನು ಬರುವ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ದಾಸೀವೇಷವನ್ನು ಧರಿಸಿ ಗೃಹದ್ವಾರದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಹೇಮಚಂದ್ರನು ಬಂದು ದಾಸೀರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಕಾಳಿದಾಸನ ಹತ್ತಿರ 'ಎಲಾ ದಾಸೀ, ಕಾಳಿದಾಸನೆಲ್ಲಿರುವನು' ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ವಾಸಿಯು ಹೀಗೆ ಉತ್ತರ ಹೇಳಿದಳು:—

“ ನಖಲೀನಖಲೀನಲೀಲಯಾ ನಮಯನ್ನ ನಮಯನ್ನ ವಂಹಯಂ
ನಿರಗಾದುರಗಾರಿರಂ ಹಸಾ ಪುರಗಾರುತ್ಯತ ಗೋಪುರಾದ್ಭುಜಃ ”

‘(ಕಾಳಿದಾಸನು) ಹೊಸಕುದುರೆಯನ್ನು ಹತ್ತಿ ಕಡಿವಾಣವನ್ನು ವಿಲಾಸದಿಂದ ಎಳೆಯುತ್ತ ಬಿಡುತ್ತ ಗರುತ್ಮಂತನ ಸಮವಾದ ವೇಗದಿಂದ ಗಾರುಡಗೋಪುರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಪಟ್ಟಣದ ಹೊರಗಡೆ ಕ್ರೀಡಾರ್ಥವಾಗಿ ಹೋಗಿರುವನು.”

ದಾಸೀ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಕೇಳಿ ಹೇಮಚಂದ್ರನು ‘ಅಬ್ಬಾ ! ಕಾಳಿದಾಸನ ನೈದುಷ್ಯವು ಆತನ ಪರಿವಾರದಲ್ಲೆಲ್ಲ ವ್ಯಾಪಿಸಿ ಪ್ರಜ್ವಲಿಸುವುದಲ್ಲಾ ! ಎಂದಾಕ್ಷರೈಪಟ್ಟು ‘ಎಲಾ ದಾಸೀ, ನೀನು ಕಾಳಿದಾಸನ ದಾಸಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುವೆ ನಿನ್ನ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಭೂಷಣಗಳಿಲ್ಲವಲ್ಲ, ಕಾರಣವೇನು?’ ಎಂದು ಹೇಮಚಂದ್ರನು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರವಾಗಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು:—

“ ಹಸ್ತಸ್ಯ ಭೂಷಣಂ ದಾನಂ ಸತ್ಯಂ ಕಂಠಸ್ಯ ಭೂಷಣಂ
ಶ್ರೋತ್ರಸ್ಯ ಭೂಷಣಂ ಶಾಸ್ತ್ರಂ ಭೂಷಣೈಃ ಕಿಂ ಪ್ರಯೋಜನಂ ”

‘ಕಂ|| ದಾನವೆ ಹಸ್ತಕ್ಕೆ ಭೂಷಣ |
ವಾ ನತಸೂನ್ಯತವೆ ಕಂಠಭೂಷಣ ಶ್ರುತಿಗುಂ ||
ಮಾನಿತಶಾಸ್ತ್ರವೆ ಭೂಷಣ |
ತಾನುಳಿದು ಬಾಹ್ಯಭೂಷಣಗಳಿಂ ಫಲವೇಂ ||

“ ಹಸ್ತಕ್ಕೆ ದಾನವೆ ಭೂಷಣವು, ಕಂಠಕ್ಕೆ ಸತ್ಯವೇ ಭೂಷಣವು. ಕಿವಿಗಳಿಗೆ (ಶ್ರವಣಕ್ಕೆ) ಶಾಸ್ತ್ರವೇ ಭೂಷಣವು ಮಿಕ್ಕೆ ಭೂಷಣಗಳಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವೇನು ? ” ಎಂದು ಹೇಳಲು

ಆ ದಾಸಿಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಹೇಮಚಂದ್ರನು—“ ನಿನಗಿಂತಹ ನೈದುಷ್ಯವು ಹೇಗುಂಟಾಯಿತು ? ನೀನು ಯಾವ ದೇವರನ್ನು ಪೂಜಿಸುವೆ ? ” ಎಂದು ಕೇಳಲು ತತ್ತ್ವಣವೇ ದಾಸಿಯು ಹೀಗೆ ಉತ್ತರಕೊಟ್ಟಳು :—

“ ವಿಹಂಗೋನಾಹನಂ ಯಸ್ಯ ತ್ರಿಕಚಾಯಕ್ತ ಭೂಷಣಂ

ಸಾಲಕಾ ವಾಮಭಾಗೇಷ ತೇ ದೇವಾಽರಣಂ ಮಮ ? ”

“(ವಿ) ಗರುಡನೂ, (ಹಂ) ಹಂಸವೂ, (ಗೋ) ಎತ್ತರ ಯಾರ ವಾಹನಗಳೋ (ತ್ರಿ) ತ್ರಿ ಶೂಲ, (ಕ) ಕಮಂಡಲು, (ಚಾ) ಚಾಪ ಯಾರ ಭೂಷಣಗಳೋ, (ಸಾ) ಸಾವಿತ್ರಿ, (ಲ) ಲಕ್ಷ್ಮೀ, (ಪಾ) ಪಾರ್ವತಿ ಯಾರ ವಾಮಭಾಗದಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟಮಹಿಸಿಯರಾಗಿರುವರೋ ಆ ದೇವತೆಗಳೇ ನನಗೆ ರಕ್ಷಕರು ’

ಈ ಅದ್ಭುತಶ್ಲೋಕವನ್ನು ಕೇಳಿ ಹೇಮಚಂದ್ರನು—“ ದಾಸಿಗೆ ಇಷ್ಟು ನೈದುಷ್ಯವಿರುವಲ್ಲಿ ಕಾಳಿದಾಸನಿನ್ನೆಷ್ಟರವನಿರಬೇಕು ? ಈತನನ್ನು ಜಯಿಸುವುದೇ ದುಸ್ತರವಾಗಿರುವುದು. ಆದುದರಿಂದ ನನ್ನ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಸುಮ್ಮನಿರುವುದೇ ಉತ್ತಮವು ” ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿ, ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಬಂದ ದಾರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಶ್ರೀಪೀಡಾಸ್ತು ದಿನೇದಿನೇ.

ಒಂದು ದಿನ ಭೋಜಕಾಳಿದಾಸನು ಸಕಲ ವಿದ್ವದ್ವೃಂದದಿಂದೊಡಗೂಡಿ ಒಡ್ಡೊಲಗದಲ್ಲಿದ್ದನು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬಡಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಬಂದು ರಾಜನಿಗಾಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡುವಾಗ “ ಶ್ರೀಪೀಡಾ ಪರಿಹಾರೋಸ್ತು ” ಎಂದು ದೊಡ್ಡವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಅಶೀರ್ವಾದವಾಕ್ಯವನ್ನು ಮರೆತು ಸಂಸ್ಕೃತಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದರೂ ಇಲ್ಲದವನಾದುದರಿಂದ ಅದಲುಬದಲಾಗಿ ‘ ಶ್ರೀಪೀಡಾಸ್ತು ದಿನೇ ದಿನೇ ’ ಎಂದು ಅಶೀರ್ವಾದಿಸಿದನು.

ಭೋಜನಮಹಾರಾಜನು ಈ ಅಶುದ್ಧವಾಕ್ಯವನ್ನು ಕೇಳಿ ಬಹು ಕೋಪೋತ್ಸಾಹಿತನಾದನಂತೆ. ಭಟರನ್ನು ಕರೆದು “ ಎಲವೋ! ಈ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ರಟ್ಟಣದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಕಳುಹಿಸಿರಿ ” ಎಂದಾಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕವಿರತ್ನ ಕಾಳಿದಾಸನು ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಮೂಢನೆಂದು ತಿಳಿದು ಮನಸ್ಸು ಕರಗಿ, ಈ ದರಿವ್ರಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ಹೇಗಾದರೂ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ‘ ಮಹಾಪ್ರಭೂ. ನೀವು ಅಸಾಧ್ಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವಿರಿ ಈ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಮಹಾವಿದ್ವಾಂಸನು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಇಂತಹ ಗಂಭೀರೋಕ್ತಿಯಿಂದ ಆಶೀರ್ವದಿಸಿದನು ನೀವು ಆ ಕವಿಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳದೆ ಆತನನ್ನು ಹೊರಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದು ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿರುವುದು ಅನ್ಯಾಯ ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಭೋಜನ-ಕವಿವರಾ! ಆ ಕವಿಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ಬೇರೆಯಾಗಿರುವುದಲ್ಲವೆ ನೀನು ಹೇಳಿದುದು? ಹಾಗಾದರೆ ಅದು ಹೀಗೆ? ಹೇಳು ನೋಡೋಣ” ಎಂದನು. ಆಗ ಕವಿಸಾರ್ವಭೌಮನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು. —

“ ಪ್ರದಾನೇ ವಿಪ್ರಸೀಡಾಸ್ತು ಪುತ್ರಸೀಡಾಸ್ತು ಭೋಜನೇ

ಶಯನೇ ದಾರಪೀಡಾಸ್ತು ತ್ರಿಪೀಡಾಸ್ತು ದಿನೇದಿನೇ ”

“ ದಾನಮಾಡುವಾಗ ‘ ಈ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆನು ಕೊಡಲಿ ’ ” ಎಂಬ ದುಃಖವೂ, ಭೋಜನ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಪುತ್ರರನ್ನು ಹೇಗೆ ಸಂತೈಸಲಿ ಎಂಬ ದುಃಖವೂ, ಶಯನಸಮಯದಲ್ಲಿ ಈ ರಾತ್ರಿ ನನ್ನ ಪ್ರಿಯಳನ್ನು ಯಾವ ವಿಲಾಸದಿಂದ ಸಂತೈಸಲಿ ಎಂಬ ದುಃಖವೂ-ಈ ಮೂರು ದುಃಖಗಳೂ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ನಿನಗುಂಟಾಗಲಿ ” ಎಂದು

ಕಾಳಿದಾಸನ ಶ್ಲೋಕಾರ್ಥವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿ ಸಭೆಯವರೆಲ್ಲಾ ಆನಂದಪರವಶರಾದರು. ಈತನ ಔದಾರ್ಯವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಕೊಂಡಾಡಿದರು. ರಾಜಾಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರುವ ಪಂಡಿತರನೇಕರು ಸ್ವಾರ್ಥಪರರಾಗಿ ತಮ್ಮ ಗೌರವ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗಳನ್ನೇ ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಇತರರ ಮಹದಾಶಯವನ್ನು ಸಹ ಅಪಾರ್ಥವಾಗಿ ಮಹಾರಾಜರಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ, ‘ ತಾವುಂಟೋ ಮೂರುಲೋಕವುಂಟೋ! ’ ಎಂಬಂತೆ ವಿಜೃಂಭಿಸುವುದೆಲ್ಲಿ? ಕೇವಲ ಮೂರ್ಖರು ದರಿದ್ರಾಪಕ್ಷಿಯಿಂದ ಧನಾಕಾಂಕ್ಷಿಗಳಾಗಿ ಅಲ್ಲಪಲ್ಲದೆ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಿದರೂ ಅದನ್ನೇ ಉತ್ತಮ

ರ್ಥಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿಸಿ ರಾಜಸನ್ಮಾನ ಮಾಡಿಸುವ ಅಸ್ವಾರ್ಥಮೂರ್ತಿಯಾದ ಈ ಮಹಾ ಕಾಳಿದಾಸನೆಲ್ಲಿ-ಎಂದು ಮೊದಲಾಗಿ ಕೊಂಡಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಭೋಜ ರಾಜನು ಸಂತೋಷಿಸಿ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ಕರೆಸಿ ಸನ್ಮಾನಮಾಡಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ವಿಲೋಚನಕವಿ ಆತನ ಕುಟುಂಬ.

ಒಂದು ದಿನ ಕಾಶೀದೇಶದಿಂದ ವಿಲೋಚನನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಕವಿಯು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ, ಮಗ ಸೊಸೆ ಇವರನ್ನೊಡಗೂಡಿ ಭೋಜರಾಜನ ಸಭೆಗೈತೆಂದನು. ಭೋಜಭೂಮಿಪನು ಅವರ ಮುಖತೇಜಸ್ಸನ್ನು ನೋಡಿ ಮೊಡ್ಡ ವಿದ್ವಾಂಸ ನೆಂದರಿತು ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು.

“ ಕ್ರಿಯಾಸಿದ್ಧಿ ಸ್ತುತೇಭವತಿ ಮಹತಾನ್ನೋಪಕರಣೇ ”

“ ದೊಡ್ಡವರಿಗೆ ಕಾರ್ಯಸಿದ್ಧಿಯು ಅವರ ಪ್ರಭಾವವಿಂದುಂಟಾಗುವುದೇ ಹೊರತು ಉಪಕರಣಗಳಿಂದುಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲ ”

ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ವೃದ್ಧ ವಿದ್ವಾಂಸನಾದ ಕವಿಯು ಹೀಗೆ ಪ್ರೋತಿಮಾಡಿದನು—

“ ಘಟೋಜನ್ಮ ಸ್ಥಾನಂ ಮೃಗಪರಿಜನೋ ಭೂತ-ವಸನೋ
ವನೇವಾಸಃ ಕಂದುದಿಕಮಶನಮೇವಂ ವಿಧಗುಣಃ
ಅಗಸ್ಯಃ ಪಾಘೋಧಿಂ ಯಂಕ್ತೃತ ಕರಾಂಭೋಜಕುಹರೇ
ಕ್ರಿಯಾಸಿದ್ಧಿ ಸ್ತುತೇಭವತಿ ಮಹತಾನ್ನೋಪಕರಣೇ ”

ಸೀ|| ಮುನಿಪುತ್ರನು ಜನಿಸಿದ ಕುಂಭದಿ

ವನಮೃಗಗಳೆ ಪರಿವಾರವವಗೆ

ಘನತರ ವಸ್ತ್ರವು ಭುಜಪತ್ರಿಯಾತಗೆ

ಅನುದಿನ ಭೋಜಕಾನನವೆ ಮನೆಯು

ನೆನೆಯಲಾ ಕಂದಮೂಲಾದಿ ಫಲಂಗಳೇ
ತನಗೆ ಆಹಾರವು ಸನುಮತದೊಳು
ಇನಿತು ಗುಣಂಗಳನುಂಟಾದವನಾದರು
ಮುನಿದು ಕೋಪದೊಳಸಾಧ್ಯವನೆಸಗಿದ

ಗೀ|| ಮನುಜಮಾತ್ರದವನಿಗಿದು ಸಾಧ್ಯಮಹುದೆ
ವನಜದಂತಹ ಕರದಿ ಸಮುದ್ರವನ್ನು
ವಿನಯದೊಳು ಧರಿಸಿದನಿದ ನೋಡಲಾಗಿ
ಆನಘನಾದವನಿಗೆ ಪ್ರಿಯಾಸಿದ್ಧಿ ಬಲವು

‘ ಅಗಸ್ತ್ಯನಿಗೆ ತವರುಮನೆಯು ಕುಂಭವು, ಮೈಗಳೇ ಪರಿವಾರ, ಭುಜಪತ್ರೆಯೇ ವಸ್ತ್ರವು ಅಡವಿಯಲ್ಲಿ ನಿವಾಸವು, ಕಂದಮೂಲಫಲಾದಿಗಳೇ ಆಹಾರವು ಇಂಥ ಗುಣಗಳನ್ನುಂಟಾದ ಸನಾದರೂ ಸಮುದ್ರವನ್ನು ಪಡ್ಡದಂತಹ ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಕೊಂಡನು ಅಮದಂಡದ ಮಹಾತ್ಮರಿಗೆ ಕಾರ್ಯಸಿದ್ಧಿಯು ತನ್ನ ಪ್ರಭಾದಲ್ಲಿರುವುದೇ ಹೊರತು ಸಾಧನವಲ್ಲ. ”

ಈ ಸಮಸ್ಯಾ ಪೂರಣವನ್ನು ಕೇಳಿ ಭೋಜರಾಜನು ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಸನ್ನನಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ವಿಶೇಷ ಬೆಲೆಬಾಳುವ ಒಂದು ರತ್ನವನ್ನು ಬಹುಮಾನ ಮಾಡಿದನು.

ಈ ವೃದ್ಧನ ಸಂಗಡ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯಂತೆ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದ ಆತನ ಹೆಂಡತಿ ಯನ್ನು ನೋಡಿ ಭೋಜರಾಜನು-‘ ಅಮ್ಮಾ ನಿನಗೆ ತೋರಿದ ಮೇರಿಗೆ ಅದೇ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಪೂರ್ತಿಮಾಡುವೆಯಾ ? ’ ಎಂದು ಕೇಳಲು ಆಕೆಯು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದಳು :-

ರಥಸ್ಥೈರ್ಯಂ ಚಕ್ರಂ ಭುಜಗನಮಿತಾಸ್ವಪ್ನತುರಗಾ
ನಿರಾಲಂಬೋಮಾರ್ಗಶ್ಚ ರಣ ವಿಕಲಸ್ವರಥಿರಸಿ
‘ವಿರಾಠ್ಯೇವಾಂತಂ ಪ್ರತಿದಿನ ಮಪಃಸರಙ್ಗನಭಸಃ
ಕ್ರಿಯಾಸಿದ್ಧಿ ಸ್ವತಃ ಭವತಿ ಮಹತಾನ್ನೋಪಕರಣೇ ”

ಸೀ|| ಗಾಲಿಯೊಂದೇ ರಥಕ್ಕಾ ಲೋಕಿಸಿಮೊಡೆ ತಾ
ನೇಳು ಕುದುರೆಗಳು ಸಾಲಿವಲ್ಲ

ವ್ಯಾಳಬಂಧನವು ನಿರಾಧಾರಮಾ ದಾರಿ
 ಕಾಲಿಲ್ಲದವನು ಸಾರಧಿಯು ನೋಡಿ
 ವೇಳೆವೇಳೆಯೊಳು ನಭೋಸ್ಥಳಕಡರುತೆ
 ಕಾಲಕಾಲಕೆ ಸುತ್ತಿಸುತ್ತಿಬರುವ
 ಪೇಳಲಸಾಧ್ಯವಾ ಗಾಳಿಯ ವೇಗವ
 ತಾಳಿಹೆನಿಂತು ಮಹಾತ್ಮನಾತ

ಗೀ|| ಲೀಲೆಯಿಂತಿದನಾರಿದಪರು ಜಗದಿ
 ಶೂಲಿಯರಿದಪನಿದರ ಸಮೂಲವನ್ನು
 ತೇಲುತಿರ್ಪನು ರಸದ ಗುಂಡಿನ ತೆರದೊಳು
 ಮೇಲು ಕಾರ್ಯದ ಸಿದ್ಧಿಯು ಪಿರಿದು ಪಿರಿದು

ಈ ಶ್ಲೋಕವನ್ನು ಕೇಳಿ ಭೋಜರಾಜನು ಸಂತುಷ್ಟನಾಗಿ ಹೆನ್ನೆರಡು
 ರತ್ನಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ತರುವಾಯ ವೃದ್ಧ ಪಂಡಿತನ ಮಗನನ್ನು ನೋಡಿ
 “ ಬಾಬೂ, ನಿನಗೆ ತಿಳಿದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಪೂರ್ತಿಮಾಡು ”
 ಎನಲು ಆತನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು:—

“ ವಿಜೇತವ್ಯಾಲಂಕಾಚರಣ ಶರಣೆಯೊ ಜನನಿಧಿ:
 ವಿಪಕ್ಷೈಃ ಪೌಲಸ್ತ್ಯೋ ರಣಭುವಿ ಸಹಾಯಾಶ್ಚಕಪಯಃ
 ಪದಾತಿರ್ಮರ್ಮೈಃ ಸೌಸಕಲಮವಧೀದ್ರಾಕ್ಷಸಕುಲಂ
 ಕ್ರಿಯಾಸಿದ್ಧಿಸ್ತತ್ಪ್ರೇಭವತಿ ಮಹತಾನ್ನೋಪಕಂಠೇ ”

ಸೀ|| ರಾಮನು ಲಂಕೆಯಂ ಜಯಿಸಬೇಕಾಗಿಹುದು
 ದಾಮಹಾ ಶರಧಿಯ ದಾಂಟಿ ರಭದಿ
 ಭೀಮಪರಾಕ್ರಮ ಪೌಲಸ್ತ್ಯನಂದನ
 ರಾಮಣೀಯಕಮಜೇಯಮದು ಕೋಟಿ
 ತಾಮಸಪ್ರಕೃತಿಗಳಗಣಿತ ರಕ್ತಸ
 ರಾ ಮಹಾಬಲರತಿ ಕ್ರೂರಬಲವು
 ಸ್ತೋಮವು ತನಗೆ ವಾನರಬಳಗವು ಮತ್ತೆ
 ತಾಂ ಮನುಜನು ನೋಡಲಲ್ಪವೆಲ್ಲ

ಗೀ|| ನೇಮವಿಲ್ಲದೆ ರಾಕ್ಷಸ ಪೀಚಕವನಿ-
 ನಾರ್ತಮ ಮಾಡಿದನಿದು ಕ್ರಿಯಾಸಿದ್ಧಿಬಲವೆ
 ಕಾಮಿಸಿದೊಡಿದು ಯಾವುದರಿಂದಲಹುದು
 ಸ್ವಾಮಿಯಾಜ್ಞೆಯನರಿವುದಸಾಧ್ಯಮಿಳೆಯೋಳ್

“ರಾಮನು ಲಂಕಾಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಜಯಿಸಬೇಕಾಗಿರುವುದು; ಸಮುದ್ರವನ್ನು ಗುಳಿಯೋಟ
 ದಿಂದ ದಾಟಬೇಕು, ಯುದ್ಧ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಶತ್ರುವು ನೋಡಿದರೆ ಪುಲಸ್ತ್ಯಬ್ರಹ್ಮನ ಮೂವುಗ
 ನಾದ ರಾವಣಾಸುರನು, ತನ್ನ ಸಹಾಯಕರು ನೋಡಿದರೆ ಕೋತಿಗಳು, ತಾನು ಪಾದಚಾರಿ
 ಯಾದ ಮನುಷ್ಯನು. ಆದರೂ ಆ ಶ್ರೀರಾಮಚಂದ್ರನು ಸಕಲ ರಾಕ್ಷಸ ಸಮೂಹವೆಲ್ಲ
 ವನ್ನೂ ಜಯಿಸಿದನಲ್ಲವೇ ? ಅದುದರಿಂದ ಮಹಾತ್ಮರಿಗೆ ಕಾರ್ಯಸಿದ್ಧಿಯು ಪ್ರಭಾವದಿಂದ
 ಲೇ ಹೊರತು ಸಾಧನದಿಂದಲ್ಲ.”

ಭೋಜರಾಜನು ಬಹಳವಾಗಿ ಸಂತೋಷಿಸಿ ಹದಿನಾರು ಆನೆಗಳನ್ನು
 ಕೊಟ್ಟನು. ಅನಂತರ ಈ ಯುವಕನ ಸಮಾಪದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ನವಯೌವನ
 ಸುಕುಮಾರಿಯಾದ ಸಾಧ್ವೀಮಣಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, “ಅಮ್ಮಾ, ನೀನೊಂದು
 ರೀತಿಯಾಗಿ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಪೂರ್ತಿಮಾಡಿ ನನ್ನ ಮನಕ್ಕಾನಂದಪಡಿಸಬೇಕು”
 ಎಂದು ಕೇಳಲು ಆಕೆಯು ಆ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಶೃಂಗಾರರಸಬಂಧುರವಾಗಿ
 ಪೂರ್ಣಮಾಡಿದಳು—

“ ಧನುಃಪೌಷ್ಪಂ ಮೌರ್ವೀಮುಧುಕರ ಮಯಾಚಂಚಲದ್ವಶಾರ
 ದೃಶಾಂಕೋಣೋದಾಣಸ್ಸಹೃದಸಿ ಜಡಾತ್ಮಾಹಮಕರಃ
 ಸ್ವಯಂಚೈಕೋನಂ ಸಕಲ ಭುವನಂ ವ್ಯಾಕುಲಯತಿ
 ಕ್ರಿಯಾಸಿದ್ಧಿ ಸ್ವತೇಭವತಿ ಮಹತಾನ್ನೋಪಕರಣೇ ”

ಸೀ|| ವರಧನು ಪೂಗಳು ಮರಿದುಂಬಿಗಳೆ ದಾರ
 ತರುಣಿಯ ಚಂಚಲೇಕ್ಷಣವೆ ಬಾಣ
 ನಿರುತ ಮಾಜಡನಾದ ಚಂದ್ರನೇ ಮಿತ್ರನು
 ಶರೀರಮಿಲ್ಲವನಂಗನೆಂಬ ಪೆಸರು
 ಹರಿಸೂನು ವಿತನಿತಬಲನಾಗಿದೊಡುಂ
 ಧರಿಸಿ ಬಾಣವ ಪೂಡಿ ಮೆರೆವ ಜಗದಿ

ಪುರುಷರು ತರುಣಿಯರೆಲ್ಲರು ದಾಸರು
ಭರಿಸಲಾರರು ಬಾಣಹತ್ತಿಗೆ ನರರು

ಗೀ|| ಹರನ ಕಣ್ಣಿ ನೊಳುರಿದನು ಮರಳಿ ಮರಳಿ
ಕರಗಿ ಕೊರಗಿಪನೀಪರಿ ಸ್ಮರನು ನಿರುತ
ಅರಿಯಲಿದು ಕಾರ್ಯಸಿದ್ಧಿಯ ಬಲವೆ ಬಲವು
ಹೊರತು ಸಾಧನದಿಂದಲಿವಲ್ಲವೆಂಬರ್

“ಮನ್ಮಥನಿಗೆ ಧನಸ್ಸು ಹೂಗಲು, ದುಂಬಿಗಳೇ ಕಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟದಾದ, ಚಂಚಲನೇತ್ರವುಳ್ಳ
ಸ್ತ್ರೀಯರ ಕಟಾಕ್ಷವೇ ಬಾಣಗಳು, ಕೇವಲ ಜಡತ್ವವುಳ್ಳ ಚಂದ್ರನೇ ಸ್ನೇಹಿತನು, ತಾನು
ನೋಡಿದರೆ ಅಂಗಹೀನನು ಇಂಥವನಾದರೂ ಸಮಸ್ತ ಲೋಕಗಳನ್ನು ತಲ್ಲಣಗೊಳಿಸುತ್ತಿ-
ರುವನು. ಅದುದರಿಂದ ಕಾರ್ಯಸಿದ್ಧಿಯು ಪ್ರಭಾವದಿಂದಲೇ ಹೊರತು ಸಾಧನದಿಂದಲ್ಲ”

ಇಂತಹ ಅಪೂರ್ವವಾದ ಕವಿತಾವಿಲಾಸವನ್ನು ನೋಡಿ ಕೇಳಿ ವಿದ್ವತ್ಕವಿ
ಮಂಡಲವೆಲ್ಲ ಆಶ್ಚರ್ಯಗೊಂಡಿತು. ಭೋಜರಾಜನು ಮಹಾನಂದಕಂದಳಿತ
ಹೃದಯಾರಪಿಂಥನಾಗಿ ಲೀಲಾವತಿಯೊಡನೆ ಕವಿದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಅಮೂಲ್ಯ
ರತ್ನಾಭರಣಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಸತ್ಕರಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಮಣಿಭದ್ರ, ಸುಶರ್ಮ.

ಭೋಜರಾಜನು ಕಾಳಿದಾಸನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಯಾವುದೋ ಕಾರಣ
ದಿಂದ ಅಸಮಾಧಾನಗೊಂಡಿದ್ದನು. ಈ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಆಸ್ಥಾನ ಕವಯಿ-
ತ್ರಿಯು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು :—

“ದೋಷಮುಖಿ ಗುಣವತಿಜನೇ ದೃಷ್ಟ್ವಾ ಗುಣರಾಗಿಣಿ
ಪ್ರೀತ್ಯವ ಶಶಿನಿ ಪತಿತಂ ಗೃಹಿತನಭಿದ್ಯಂತೇಲೋಕಃ ಕಳಂಕಮುಖಿ”

ಕಂ|| ಗುಣವಂತನ ದೋಷಗಳಂ |
ಗಣಿಸದೆ ಸತ್ತುರುಷರವನ ತೋಷಿಸರನಿಶಂ ||

ಎಣಿಸರೆ ಕಳಂಕಿಯೆಂದೇಂ |

ಕುಣಿದಾಡುವದೈದೆ ಚಂದ್ರನಂ ನಿರುಕಿಸುತಂ ||

“ಗುಣವಂತನಾದ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ದೋಷಗಳನ್ನು ಕಂಡರೂ, ಗುಣಗಳಲ್ಲಿ ಅನುರಾಗವನ್ನು ತೋರಿಸುವವರು ಅನಾದರ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಚಂದ್ರನಲ್ಲಿರುವ ಮಚ್ಚೆ (ಕಳಂಕ)ಯನ್ನು ಕೂಡ ಲೋಗರು ಸಂತೋಷದಿಂದಲೇ ನೋಡುವರಲ್ಲವೇ ?”

ಈ ಶ್ಲೋಕಾರ್ಥವನ್ನು ಭೋಜರಾಜನು ತಿಳಿದರೂ ಪೂರ್ವದಂತೆಯೇ ಕಾಳಿದಾಸನನ್ನು ಗೌರವಿಸದಿದ್ದನು. ಹೀಗೆ ತನಗಿಂತಲೂ ಕಡಮೆಯಾದ ಪಂಡಿತರನ್ನು ಗೌರವಿಸುತ್ತಲೂ, ತನ್ನನ್ನು ಅವರ ಸರಿಸಮಾನವಾಗಿಯಾದರೂ ನೋಡದೆ ಇರುವುದನ್ನೂ ಕಾಳಿದಾಸನು ರೂಢಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ತ್ರಾಸವನ್ನು ನೆಪಮಾಡಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು—

“ಪ್ರಾಪ್ಯ ಪ್ರಮಾಣಪದವಿಂ ಕೋನಾಮಾಶ್ಚೇತುಲೇಽಲೌಪಸ್ತೇ

ನಯಸಿಗರಿಸೃ ಮಧಸ್ತಾಲ್ಲಘುತರಮುಚ್ಚೈಸ್ತ ರಾಂಕುರುಷೇ”

“ಅಹೋ ತ್ರಾಸೆ, ಮಾನ (ತೂಕದ ಯೋಗ್ಯತೆ) ವನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವಿರುವುದೆಂದು ನಿನಗೇಕಿಗರ್ವವು ? ಗೌರವವು (ಭಾರ-ಪೂಜ್ಯತೆ) ಇರುವುದನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿರುವೆ, (ಅಗೌರವ ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆ) ಲಘುವಾದುದನ್ನು (ಹಗುರವಾದ ವಸ್ತುವನ್ನು ಅಲ್ಪವನ್ನು) ವಿಶೇಷ ಮೇಲಕ್ಕೇರಿಸುವೆ (ಗೌರವಿಸುವೆ)”

“ರಾಜೇಂದ್ರಾ ! ಮಹಾಕವಿಯಾದ ನನ್ನನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿ ಕೆಲವು ಕವಿಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಸುತ್ತಿರುವೆ. ನೀನು ನಮ್ಮಲ್ಲಿನ ತಾರತಮ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಾರೆ” ಎಂದು ಧ್ವನಿತವಾಗುವಂತೆ ಹೇಳಿ—‘ಮಹಾ ಕವಿಯಾದ ನಾನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರೂ ಗೌರವವುಂಟಾಗುವುದು. ಈತನು ಅಗೌರವಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದು ಮುಖವಡುವುದೇಕೆ ? ಎಲ್ಲಾ ದೇಶಗಳನ್ನೂ ತಿರುಗಲು ಶಕ್ತನಾದ ನನಗೆ ಈ ದೇಶದ ಅಭಿಮಾನವೇಕೆ ? ತಂದೆ ತೋಡಿಸಿದ ಭಾವಿಯೆಂದು ಉಪ್ಪುನೀರನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಕುಡಿಯುವರೇ ? ಇನ್ನು ಇಲ್ಲಿರಬಾರದು’ ಎಂದು ತಿಳಿದು ಕಾಳಿದಾಸನು ನಿಜಗೃಹಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದನು. ಆ ಮೊದಲು ಭೋಜರಾಜನ ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಂದೆ ಇದ್ದನು. ಕಾಳಿದಾಸ ರಹಿತನಾದ ಆಸ್ಥಾನವು ಶೂನ್ಯಗೃಹದಂತೆ ಕಳಾಹೀನವಾಗಹತ್ತಿತು, ಕವಿತಾವಿಲಾಸವು ತಗ್ಗಿ

ಹೋಯಿತು. ಸಮಸ್ಯಾಪೂರಣವನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಮನೋಹರವಾಗಿ ಮಾಡುವ
ವಿದ್ಯಾತ್ಮವಿವರಣೆಯಿಲ್ಲದೆಹೋಯಿತು. ಬಾಣ-ಭಟ್ಟಾದಿಗಳು ಹಲವರಿದ್ದರೂ
ಕಾಳಿದಾಸನಿಗೆ ಸಮಾನರಾಗುವರೇ ? ಇಂಥ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರ
ಚರಿತ್ರೆಯು ಜರುಗಿತು ಅದೇನೆಂದರೆ—

ಧಾರಾನರಗದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಗೃಹಸ್ಥನಿಗೆ ಮಾಣಿಭವ್ರ, ಸುಶರ್ಮರೆಂಬ
ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳಿದ್ದರು. ಇವರನ್ನು ಯುಕ್ತವಯಸ್ಕರಾದ ಮೇಲೆ ತಂದೆಯು
ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಕಾಶಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುವನು ಇವರಲ್ಲಿ ಮಾಣಿಭವ್ರನು ಪ್ರಾ
ತಃಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಎದ್ದು, ಸ್ನಾನಾದಿಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು, ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ
ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ನಿಯಮದಿಂದ ಗುರುವಿನಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.
ಸುಶರ್ಮನು ಎಲ್ಲಾ ನಿಯಮಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾಘಟಿಸಿ ವಿರುದ್ಧಚರೆಯುಳ್ಳವನಾ
ಗಿದ್ದನು.

ಹೀಗೆ ಕೆಲವುಕಾಲ ಕಳೆಯಲು ಉಭಯರೂ ಅವರವರ ಕರ್ಮಕ್ಕೆನು
ಗುಣವಾಗಿ ಸಲಕ ಶಾಸ್ತ್ರಪಾರಂಗತರಾದರು. ಆದರೂ ಮಾಣಿಭವ್ರನ ವಿದ್ಯಾ
ವೈದುಷ್ಯವೂ, ತೇಜಸ್ಸೂ ಸುಶರ್ಮನಿಗೆ ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಯಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ಸಹೋದರರೀರ್ಷರೂ ಗುರುವಿನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ನಮಸ್ಕ
ರಿಸಿ—‘ ಸ್ವಾಮಿ, ನಾವು ತಮ್ಮ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಬಹುಕಾಲವಾಯಿತು.
ತಮ್ಮ ಕೃಪಾಕಟಾಕ್ಷದಿಂದ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞಾನವು ಲಭಿಸಿರುವುದು ಆದುವರಿಂದ
ನಮ್ಮ ಸ್ವದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ದಯಪಾಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ
ದರು. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಸಂತೋಷಿಸಿ ಅವರಿಗಾಶೀರ್ವದಿಸಿ-ಜಾಗರೂಕತೆ
ಯಿಂದ ಹೋಗಿಬನ್ನಿರೆಂದು ಅನುಜ್ಞೆ ಕೊಟ್ಟರು.’

ಆ ದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನವೇ ಕಾಶಿಯಿಂದ ಹೊರಟು ಸಾಯಂಕಾಲಕ್ಕೆ ಒಂದು
ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಸೇರಿ ಅಲ್ಲಿ ತಂಗಿದ್ದು, ಮರುದಿನ ಭೋಜನಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು
ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದರು. ಕೆಲವು ದೂರ ಹೋಗಿ ಅರಣ್ಯ
ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದುಕಡೆ ನಿರ್ಮಲೋದಕವು ಪ್ರವಹಿಸುತ್ತಿರಲು ಅಲ್ಲಿ ಮೊಡ್ಡ
ವೃಕ್ಷವೂ, ಕೆಳಗೆ ವಿಶಾಲವಾದ ಮೈದಾನವೂ ಇವುದನ್ನು ಕಂಡು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ

ಭೋಜನವನ್ನು ಇಲ್ಲಯೇ ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತರು.

ಇದಾದಮೇಲೆ ಸುಶರ್ಮನು ಮಾಣಿಭದ್ರನನ್ನು ನೋಡಿ—‘ಅಣ್ಣಾ, ನಾವಿಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿದಮೇಲೆ ಏನುಮಾಡಬೇಕು?’ ಎಂದನು. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅಡಿಗೆಮಾಡಿ ಭೋಜನವನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ಪ್ರಯಾಣಮಾಡೋಣ’ ಎಂದು ಮಾಣಿಭದ್ರನು ಹೇಳಿದನು. ಹಾಗೆಯೇ ಇಬ್ಬರೂ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿದರು. ತರುವಾಯ ಸುಶರ್ಮನು ಅಣ್ಣಾ ನಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಭೋಜನಸಾಮಗ್ರಿಗಳೆಲ್ಲ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವುವು. ಆದರೆ ಬೆಂಕಿಯು ಮಾತ್ರ ಇಲ್ಲವಲ್ಲಾ’ ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಇದಕ್ಕೆ ಮಾಣಿಭದ್ರನು—‘ತಮ್ಮಾ, ನೀನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಅಣಿಮಾಡು ನಾನು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಬರಮಾಡುತ್ತೇನೆ’ ಎಂದು ಹೇಳಿ, ನಿಯಮದಿಂದ ಮಹಾಮಂತ್ರ ಜಪವನ್ನು ಮಾಡಿದನು ತತ್ಕ್ಷಣ ಅಗ್ನಿಯು ಜ್ವಾಲಾಸ್ವರೂಪವಾಗಿ ಅವಿರ್ಭವಿಸಿತು.

ಈ ವಿಚಿತ್ರವನ್ನು ಸುಶರ್ಮನು ನೋಡಿ ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯಗೊಂಡು ‘ನಾವೀ ವರ್ತಮಾನ ಒಬ್ಬ ಆಚಾರ್ಯನ ಬಳಿಯಲ್ಲೇ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಮಾಡಿದೆವಲ್ಲಾ ! ನನಗಾವ ಮಂತ್ರವೂ ಸಿದ್ಧಿಸಲಿಲ್ಲ. ಈತನಿಗೆ ಮಂತ್ರಗಳೆಲ್ಲವೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಿದ್ಧಿಸಿರುವುವು. ನಾವೀವರೂ ಮನೆಗೆ ಹೋದ ಬಳಿಕ ಮಾಣಿಭದ್ರನ ವಿದ್ಯೆಯು ಜಗತ್ಪ್ರಖ್ಯಾತಿಯಾಗಿ ಪ್ರಕಾಶಿಸುವುದೇ ಹೊರತು ನನ್ನ ವಿದ್ಯೆಯು ಪ್ರಕಾಶಿಸಲಾರದು. ಇದರಿಂದ ನನಗವಮಾನವೂ, ಈತನಿಗೆ ಪುರಸ್ಕಾರವೂ ಜೀವಾವಧಿ ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ. ಇವನಿರುವವರೆಗೂ ನನಗೆ ನೆಮ್ಮದಿಯುಂಟಾಗಲಾರದು. ಆದ ಕಾರಣ ಇವನನ್ನಿಲ್ಲಿಯೇ ಕೊಂದುಹಾಕಿ, ಗೃಹವನ್ನು ಸೇರಬೇಕು’—ಈರಿಂತಿ ಆಲೋಚಿಸಿದನು.

ಅನಂತರ ಇಬ್ಬರೂ ಅಡಿಗೆಮಾಡಿ ಊಟಮಾಡಿದರು. ಬಹುದೂರ ಪ್ರಯಾಣಮಾಡಿದವರಾದುದರಿಂದ ಮಾರ್ಗಾಯಾಸ ಪರಿಹಾರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಣಿಭದ್ರನು ಸ್ವಲ್ಪ ನಿದ್ರೆಮಾಡಿದನು. ಸುಶರ್ಮನು ಇದೇ ಇವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದಕ್ಕೆ ಸಮಯವೆಂದು ತಿಳಿದು ಗಾಢನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿರುವ ಮಾಣಿಭದ್ರನ ಎದೆಯಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು.

ಮಾಣಿಭವನು ನಿಂದ್ರೆಯಿಂದೆಚ್ಚಿತ್ತು, ತನ್ನ ಎವೆಯಮೇಲೆ ಖಡ್ಗವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಲ್ಲುವುದಕ್ಕೆ ಉದ್ಯುಕ್ತನಾಗಿದ್ದ ತಮ್ಮನನ್ನು ನೋಡಿ ಭಯಪಟ್ಟು-
ಅಯ್ಯೋ! ಅಯ್ಯೋ!! ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿಕೊಂಡನು

ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವನ ಹಾಹಾಕಾರವನ್ನು ಕೇಳಿ ರಕ್ಷಿಸುವವರಾರಿರುವರು? ಸುಶರ್ಮನು ಅತಿ ಕಠಿಣಹೃದಯನೂ, ನಾವಿರಾರು ಜೀವಹತ್ಯೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾದರೂ ಹಿಂದೆಗೆಯದ ವಾಪಿಯೂ ಆಗಿದ್ದನು ಹೇಗಾದರೂ ಇವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ದೃಢನಿಶ್ಚಿತನಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ದಯೆದೋರದೆಹೋದನು

ಆಗಲಾ ಮಾಣಿಭವನು ಅತ್ಯಂತ ದೀನಸ್ವರದಿಂದ “ತಮ್ಮಾ ನಿನಗೆ ನಾನೇನೂ ಅಪಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿದವನಲ್ಲ. ನಾವೀರ್ವರೂ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೂ ಯಾವಾಗಲೂ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಅಗಲದೆ ಅತಿ ಸ್ನೇಹದಿಂದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಮಾಡಿ ಪುರ್ವೀಣರಾಗಿ ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ತಂದೆತಾಯಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಸಂತೋಷಪಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ನಾನಿಲ್ಲಿ ಮಲಗುವವರೆಗೂ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ನೀನು ಯಾವ ವಿರೋಧಭಾವವನ್ನೂ ತೋರಿಸಿದವನಲ್ಲ, ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಸಹೋದರರನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿೆಂದು ಯಾರು ಉಪದೇಶಮಾಡಿದರು? ಈ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವಲ್ಲಾ! ಈ ಬುದ್ಧಿಯು ನಿನಗೇ ಸ್ವತಃ ಹುಟ್ಟಿರಬಹುದು. ಅಯ್ಯೋ! ನನ್ನ ಜೀವವು ನಿನ್ನ ಕೈವಶವಾಯಿತಲ್ಲಾ. ‘ನನಗೆ ತಮ್ಮನಿಂದ ಅರಣ್ಯಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಮರಣ ಉಂಟಾಗಲಿ’ ಎಂದು ಬ್ರಹ್ಮನು ನನ್ನ ಲಲಾಟದಲ್ಲಿ ಮೂರು ಪಂಜಿಗಳನ್ನು ಬರೆದಿರುವಾಗ ನೀನೇನು ಮಾಡುವೆ?” ಎಂದು ಅನೇಕ ವಿಧವಾಗಿ ಪ್ರಲಾಪಿಸಿದರೂ ಸಾಷಾಣಹೃದಯನಾದ ಸುಶರ್ಮನು ಎದೆಯಮೇಲಿನಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಇಳಿಯಲಿಲ್ಲ

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ‘ಇನ್ನು ನನಗೆ ಮರಣವು ತಪ್ಪದು’ ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ‘ಅಪ್ಪಾ ತಮ್ಮಾ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದರಿಂದ ನಿನಗೆ ಲಾಭವುಂಟಾಗುವುದಾದರೆ ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡು.’ ನಾನು ನಾಲ್ಕುಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಬರೆದುಕೊಡುವೆನು. ಆ ಪತ್ರವನ್ನು ನಮ್ಮ ತಂದೆಯಕೈಗೆ ಕೊಡು’ ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಸುಶರ್ಮನು ಅದಕ್ಕೆ ಸಮ್ಮತಿಸಲು, ಒಂದು ಎಲೆಯಮೇಲೆ ‘ಅಪ್ರತಿಖ’ ಎಂದು ಬರೆದು ಅವನಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟನು.

ಇದಾದಮೇಲೆ ಸುಶರ್ಮನು ಮಾಣಿಭದ್ರನ ಕಂಠದಮೇಲೆ ಬಲಗಾಲಿಟ್ಟು ಬಲವಾಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಎಡಗಾಲಿಂದ ಎದೆಯನ್ನು ಅದುಮಿ ತುಳಿದುಕೊಂಡು ಒಂದು ಕೈಯಿಂದ ಜುಟ್ಟನ್ನು ಹಿಡಿದು ಹರಿತವಾದ ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಚರಚರನೆ ಕಂಠವನ್ನು ಕೊಯ್ದು ಹಾಕಿದನು ತತ್ಕ್ಷಣವೇ ಮಾಣಿಭದ್ರನು ಹಾ ! ಶ್ರೀಹರಿ, ಎಂದು ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಬಿಟ್ಟನು.

ಪಾರಕಬೃಂದಾ ! ಶ್ರೀರಾಮ, ಲಕ್ಷ್ಮಣ, ಧರ್ಮ, ಭೀಮಾರ್ಜುನ, ನಕುಲ, ಸಹಸಿವರಂಧ ಸತ್ಯಸಂಧರೂ, ಪಾಪಭೀರುಗಳೂ ಆದ ಪ್ರಿಯಸಹೋದರರನ್ನು ಹೆತ್ತ ನಮ್ಮಾ ಭರತಮಾತೆಯು ಕಲುಷಿತ ಹೃದಯರಾದ ನೀಚ ಸಹೋದರ (ತಮ್ಮ) ನನ್ನು ಹೆತ್ತಿರುವಳೆಂದರೆ ನಿಮಗೆ ಅಶ್ವತ್ಥ ವಿಸಾದಗಳು ಉಂಟಾಗದಿರಲಾರವು. ಅಕಟಾ ! ಈ ಸುಶರ್ಮನೆಂತಹ ಪಾಪಿಷ್ಠನು? ಇಂತಹ ಅನುಜರಿದ್ವರೇನು ಸತ್ತರೇನು ? ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರು ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರೀತಿಯುಳ್ಳವರಾಗಿ ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಕಷ್ಟಬಂದರೆ ಆ ಕಷ್ಟವು ತಮಗೆ ಬಂದಂತೆ ಭಾವಿಸಿ, ಅದನ್ನು ನಿವಾರಿಸಬಲ್ಲವರಲ್ಲವೇ ಲೋಕಕ್ಕೂ ದೈವಕ್ಕೂ ಪ್ರಿಯರಾಗಿರುವರು? ಈ ನೀಚ ಸುಶರ್ಮನಂಥ ಸಹೋದರರು ಜನಿಸಿದರೆ ಅವರಿಗಾಗಿ ಮತ್ತೊಂದು ನರಕವು ನಿರ್ಮಾಣವಾಗದಿದ್ದರೆ ಮಹಾ ರೌರವಾದಿನರಕಗಳು ಅವರಿಗಿಂತುಸಾಲುವುವು? ಪರಮ ಪಾತಕಿಗಳೂ, ನಿರ್ದಯಾವಂತರೂ ಆದ ನರಾಧಮರು ಯಾವ ಪಾಪ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೂ ಹಿಂದೆಗೆಯರು ತಂದೆಯನ್ನು ಹೊಡೆಯುವುದೂ, ತಾಯಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದೂ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನನ್ನು ಹೊಡೆಯುವುದೂ—ಹೀಗಿದ್ದು ಸಮಾಜಸ್ಥಾಪಕರೆಂದೂ, ಪ್ರಾಣಿದಯಾಪರರೆಂದೂ, ಪಂಚಮೋದ್ಧಾರಕರೆಂದೂ ವಿಜೃಂಭಿಸಿ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಪಾಪಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ರಾಜದ್ರೋಹ, ಬಂಧುದ್ರೋಹ ಮಿತ್ರದ್ರೋಹಗಳಾಗಿ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿದವರಿಗೇನೇ ಅಪಕಾರಮಾಡಿ ಸ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅಬಲೆಯರನ್ನೂ, ಅನಾಧರನ್ನೂ ಗೋಳಿಡಿಸಿ, ಮೋಸಗೊಳಿಸಿ ಆ ಸಭೆ ಈ ಸಭೆಗಳ ಸದಸ್ಯರೆಂದು ವೇಷಧಾರಿಗಳಾಗಿ ನಟಿಸಿದರೆ ಪರಲೋಕದ ಧರ್ಮಸಭೆಯ ಸದಸ್ಯರಾಗಬಲ್ಲರೇ ? ಮಾಣಿಭದ್ರನ ಅಸಾಧಾರಣವಾದ ಮೇಧಾಶಕ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಸಹಿಸಲಾರದೆ ಅವನ ಶ್ರೇಯೋಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಹಾನಿಯನ್ನೊಡ್ಡಿದರೆ ಈ ಸುಶರ್ಮನು ತನಗೆ ಮುಂದೆಬರುವ ಮೃತ್ಯುವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲನೇ ? ಇಂತಹ ನೀಚರ ಜನ್ಮಕ್ಕೆ ಧಿಕ್ಕಾರ! ಧಿಕ್ಕಾರ!!

ಈ ಅನಾಮಧೇಯ ಸುಶರ್ಮನನ್ನು ನೋಡಿರಿ. ಹೆಸರು ಸುಶರ್ಮ, ಅರ್ಧ್ಯ, ಆಚಾರ್ಯ, ಮೂರ್ತಿ. ಕಾರ್ಯವೂ? ಕುಶರ್ಮ, ಅನಾರ್ಯ, ಆಚಾರಹೀನ, ಕುಮೂರ್ತಿ, ಹೆಸರುಗಳ ಅರ್ಧವು ಈರೀತಿ ಅನರ್ಥಗಳಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿರುವುದು. ನಾಮಮಾತ್ರ ಸುಶರ್ಮನಾಗಿ ಕರ್ಮಚಂಡಾಲನಾದ ಈ ವಾಪಿಯು 'ಅಪ್ರತಿಖ' ಪತ್ರವನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಅತಿ ಸಂತೋಷಯುತನಾಗಿ ಮನೆಗೆಬಂದು ತಂದೆತಾಯಿಗಳಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡನು ಅವರು ಮಗನು ಬಹುದಿನಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದನೆಂದು ಮುದ್ದಿಸಿ ಆಲಿಂಗನಮಾಡಿಕೊಂಡು— 'ತಂದೆ, ಸುಖವಾಗಿ ಬಂದೆಯಾ' ಎಂದು ಕುಶಲಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ 'ಮಾಣಿಭದ್ರನೆಲ್ಲಿ? ಎಂದು ಕೇಳಿದರು ಸುಶರ್ಮನು ತಾನು ನಡೆಸಿದ ದುರಾಗತವನ್ನು ಮರೆಸಿಟ್ಟು "ಜನಕಾ! ಅವನೆಷ್ಟು ದಿನಗಳು ಓದಿದರೂ ಒಂದು ಶಾಸ್ತ್ರವಾದರೂ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಇನ್ನೂ ಓದುತ್ತಿರುವನು. ನಾನು ಗುರುವು ಹೇಳಿದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗ್ರಹಿಸಿ, ಸಮಸ್ತ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರವೀಣನಾಗಿ ಬಂದಿರುತ್ತೇನೆ ಇನ್ನೂ ಮಾಣಿಭದ್ರನು ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ವರ್ಷಕಾಲ ಬೇಕಾಗುವುದು" ಎಂದುಹೇಳಿ ಅವನು ಬರೆದುಕೊಟ್ಟಿದ್ದ 'ಅಪ್ರತಿಖ' ಪತ್ರವನ್ನು ತಂದೆಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟನು.

ತಂದೆಯು ಪತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಓದಿನೋಡಿದನಾದರೂ ಒಂದಕ್ಷರಕ್ಕೂ ಅರ್ಥ ತಿಳಿಯದೆ ಹೋಯಿತು. ಅಲ್ಲಿದ್ದ ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಸಹ ಅದರ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳಲಾರದೆ ಹೋದರು.

ಆತನು 'ಭೋಜರಾಜನ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಳಿದಾಸನೇ ಮೊದಲಾದ ವಿದ್ವಾಂಸರಿರುವರಲ್ಲವೇ?' ಎಂದು ಸಭೆಗೆ ಹೋಗಿ ಭೋಜರಾಜನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಆ 'ಅಪ್ರತಿಖ' ಪತ್ರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಅದರ ಅರ್ಥವನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಅಲ್ಲಿ ಕಾಳಿದಾಸನು ಹೊರತು ಭಟ್ಟ-ಬಾಣಾದಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಒಂದು ಇದ್ದರು. ಭೋಜರಾಜನು ಆ ಪತ್ರವನ್ನು ಕವಿಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಈ ನಾಲ್ವಕ್ಷರದ ಅರ್ಥವೇನೆಂದು ಕೇಳಿದನು. ಪಂಡಿತರೆಲ್ಲರೂ ಒಬ್ಬರನೊಬ್ಬರು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ನಿರುತ್ತರರಾದರು.

ಭೋಜನು ಕೋವೋದ್ಧೀಪಿತಮಾನಸನಾಗಿ—‘ಅಹೋ, ಕವಿಗಳೇ, ನನ್ನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಕವಿಗಳಿದ್ದರೂ ನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳಿ ದಿರುವಿರಿ. ಈ ವಾರ್ತೆಯು ಲೋಕಕ್ಕೆ ತಿಳಿದರೆ ದೊಡ್ಡ ಅಪಕೀರ್ತಿಯು ಸಂಭವಿಸುವುದು. ಅದುದರಿಂದ ನೀವು ಹೇಗಾದರೂ ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಇದರ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳಿದರೆ ಸರಿ, ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ನಿಮಗೆ ಮರಣದಂಡನೆಯು ತಪ್ಪದೆ ವಿಧಿಸಲ್ಪಡುವುದು—ಎಂದು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು.

ಪಂಡಿತರೆಲ್ಲರೂ ಅತ್ಯಂತ ಭೀತರಾಗಿ ಸಭೆಯು ಮುಗಿದಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಹೋದರು. ಆದರೆ ಈ ನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರಗಳಿಗೆ ಏನೆಂದು ಅರ್ಥ ಹೇಳಬಲ್ಲರು ! ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದುಕಡೆ ಸೇರಿ ಎಷ್ಟೋ ವಿಧವಾಗಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದರು. ಒಬ್ಬರಿಗಾದರೂ ಅದರ ಅರ್ಥವು ಸ್ಫುರಿಸದೇ ಹೋಯಿತು. ಹೀಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತೊಂಭತ್ತು ದಿನಗಳು ಕಳೆದವು. ಇನ್ನೊಂದು ದಿನದೊಳಗಾಗಿ ಹೇಳದಿದ್ದರೆ ಮರುದಿನ ತಪ್ಪದೆ ಮರಣದಂಡನೆಯು ವಿಧಿಸಲ್ಪಡುವುದೆಂದು ಕವಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಪ್ರಾಣವಮೇಲೆ ಆಸೆಯನ್ನು ತೊರೆದು, ದುಃಖಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಹೋದರು.

ಹೀಗಿರಲಾಗಿ ಆ ದಿನ ಒಬ್ಬ ಪಂಡಿತಪುತ್ರನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರ ಸಂಗಡಲೋ ಜಗಳವಾಡಿ, ಮುನಿಸುಗೊಂಡು ಆ ಊರಿನ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರುವ ತನ್ನ ಸೋದರಮಾವನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಮಾರ್ಗಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೊತ್ತು ಮುಳುಗಿ ಕತ್ತಲಾಯಿತು. ಆ ಅಂಧಕಾರದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಭಯಪಟ್ಟು, ಒಂದು ಕಡೆ ದೊಡ್ಡ ಆಲದಮರವಿರಲು, ಅದರ ವಿಶಾಲವಾದ ಕೊಂಬೆಯಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು.

ಆ ವೃಕ್ಷದಮೇಲೆ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಭೀತಾಳನು ಸಕಲ ಪಿಶಾಚ ಭೂತಗಣಗಳಿಂದಸೇವಿಸಲ್ಪಡುತ್ತ ಒಡ್ಡೋಲಗಮಾಡಿಕೊಂಡು ಲೋಕಸಮಾಚಾರವನ್ನು ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ದಿನವೂ ಕೂಡ ಮುಂದಾಗಿ ಒಂದು ಪಿಶಾಚವು ಬಂದು ಚದರವಾದ ಕೊಂಬೆಯಮೇಲೆ ಆಸನವನ್ನು ಮಾಡಿ ಹೊರಟುಹೋಯಿತು.

ಅನಂತರ ಭೇತಾಳನು ಪಿಶಾಚಗಣನಿಂದ ಪರಿವೃತನಾಗಿ ಬಂದು ಎತ್ತರವಾದ ಪೀಠದಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸಿ, ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ-ಸಚಿವೋತ್ತಮರೇ, ಈ ದಿನ ವಿಶೇಷವೇನೆಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡಿದನು. ಮಂತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ಎದ್ದು ಒಂದು ವಿಶೇಷವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗೆ ಮಂತ್ರಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಒಂದೊಂದು ವಿಶೇಷ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದಮೇಲೆ ಒಂದು ಪಿಶಾಚವು ಎದ್ದು ನಿಂತು ಕೊಂಡು ನಮಸ್ಕರಿಸಿ—‘ಮಹಾ ಪ್ರಭೂ, ನನಗೆ ಬಹುದಿನಗಳಿಂದಲೂ ತಿಂಡಿಯಿಲ್ಲದೆ ಕೃಶವಾಗಿಹೋಗುತ್ತಿರುವೆನು, ಈ ಹಸಿವನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರೆನು ಹೇಗಾದರೂ ತಿಂಡಿಯನ್ನು ಕೊಡಿಸಿಕೊಡಬೇಕು’ ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡಿತು.

ಆ ಪಿಶಾಚದ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಕೇಳಿ ಭೇತಾಳನು-‘ಅಹೋ ಭೂತವೇ, ಭೋಜರಾಜನ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಓರ್ವ ಗೃಹಸ್ಥನು ‘ಅಪ್ರಶಿಖ’ ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರಗಳಿಗೆ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೇಳಿರುವನು ಭೋಜರಾಜನು ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಒಂದು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ತರ ಹೇಳದಿದ್ದರೆ ಪಂಡಿತರಿಗೆಲ್ಲ ಶಿರಶ್ಚೇದನವು ಸಿದ್ಧವೆಂದು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿರುವನು. ಈ ನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರಗಳಿಗೆ ಯಾರೂ ಅರ್ಥವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಾರದೆ ಹೋದರು. ಕಾಳಿದಾಸನಾದರೋ ವಿದೇಶಗಮನಮಾಡಿರುತ್ತಾನೆ. ಈ ದಿನಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ೩೦ ದಿನಗಳ ಅವಧಿಯು ಮುಗಿದು ಹೋಗುತ್ತಿರುವುದು ಉದಯವಾಗುತ್ತಲೆ ಭೋಜರಾಜನು ಪಂಡಿತರ ಪ್ರಾಣಗಳನ್ನು ತೆಗೆಸಿಬಿಡುವನು. ಆದುದರಿಂದ ನಿನಗೆ ಯಥೇಷ್ಟವಾಗಿ ಆಹಾರವು ಲಭಿಸುವುದು ಹೋಗು’ ಎಂದು ಉತ್ತರಕೊಟ್ಟನು.

ಆ ಭೂತವು ಭೇತಾಳನನ್ನು ನೋಡಿ—‘ಸ್ವಾಮಿ, ಆ ನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರಗಳ ಅರ್ಥವೇನೋ ಹೇಳಬೇಕು’ ಎಂದು ವಿನಯವಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿತು.

ಭೇತಾಳನು ‘ಅಹೋ ಭೂತವೇ, ಆ ನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರಗಳು ಒಂದು ಶ್ಲೋಕದ ನಾಲ್ಕು ಪಾದಗಳ ಮೊದಲನೆಯ ಅಕ್ಷರಗಳಾಗಿರುವುವು. ಆ ಶ್ಲೋಕವಾವುದೆಂದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಕೇಳು—

“ ಅನೇನ ತವ ಪುತ್ರಸ್ಯ
ಪ್ರಸ್ತುಪ್ರಸ್ಯ ವನಾಂತರೇ,
ಶಿಖಾಮಾದಾಯ ಹಸ್ತೇನ
ಖಡ್ಗೇನೊಪಹತಂ ಶಿರಃ ”

ನಿನ್ನ ಮಗನು ಅರಣ್ಯಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ನದ್ರಿಸುತ್ತಿರಲಾಗಿ ಇವನು ಆತನ ಜುಟ್ಟನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಿಡಿದು ತಲೆಯನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿದನು.”

ಈ ಅಲ್ಪ ವಿಷಯವನ್ನು ಒಬ್ಬ ಪಂಡಿತನಾದರೂ ಹೇಳಲಾರದೆ ಹೋದನು-ಎಂದು ಆ ದಿನ ಭೂತಸಭೆಯನ್ನು ವಿಸರ್ಜಿಸಿದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಮರದ ಕೊಂಬೆಯಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಪಂಡಿತಪುತ್ರನು ಆ ಭೇತಾಳನ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೇಳಿ, ಬೆಳಗಾಗುತ್ತಲೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಬಹಳ ದಿನನಾಳದ್ದ ತಂದೆಯನ್ನು ನೋಡಿ-‘ ಅಪ್ಪಾ, ಪುತಿ ದಿನದಂತಲ್ಲದೆ ಈ ದಿನವೇಕೋ ನಿನ್ನ ಮುಖವು ಬಾಡಿರುವುದು. ಇಂತಹ ಚಿಂತೆಗೆ ಕಾರಣವೇನು ? ’ ಎಂದು ಕೇಳಲು, ತಂದೆಯು ಎಲ್ಲಾ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನೂ ಹೇಳಿದನು. ಮಗನು ಕೇಳಿ-ಜನಕಾ, ನೀನು ಚಿಂತಿಸಬೇಡ, ನನ್ನನ್ನು ಭೋಜನ ಸಭೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು. ನಾನು ಆ ನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರಗಳಿಗೆ ಅರ್ಥ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ’ ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ತಂದೆಯು ಈ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ, ಹುಡುಗನು ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಕುಚೇಷ್ಟೆಗಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾನೆಂದು ಸಭೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಸಮ್ಮತಿಸಲಿಲ್ಲ. ಮಗನು ಹಠಮಾಡಿದುದರಿಂದ ಯತ್ನವಿಲ್ಲದೆ ಕರೆದುಕೊಂಡುಹೋಗಲು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡನು.

ತರುವಾಯ ಪಂಡಿತನೂ, ಆತನ ಪುತ್ರನೂ, ಮಿಕ್ಕ ಕವಿಗಳೂ ಕಲಿತು ಭೋಜರಾಜನ ಸಭೆಗೆ ಹೋದರು. ಭೋಜನು ಪಂಡಿತರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ನೋಡಿ ‘ ಅಹೋ ಪಂಡಿತರೇ, ಆ ನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರಗಳಿಗೆ ಏನು ಅರ್ಥಮಾಡಿರುವಿರಿ ? ಹೇಳಿ ’ ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಪಂಡಿತರೆಲ್ಲರೂ ತಲೆಗಳನ್ನು ಬಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು ಲಜ್ಜಾಭಯಾನ್ವಿತರಾಗಿ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರು. ಆಗಲಾ ಪಂಡಿತಪುತ್ರನು ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಎದ್ದುನಿಂತು-‘ ಮಹಾ ಪ್ರಭೂ, ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಪುತ್ರಿಗೆ ಉತ್ತರ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಕೇಳಿರಿ, ಈ ‘ ಅಪ್ರತಿಖ ’ ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರಗಳೂ ಒಂದು ಶ್ಲೋಕದ ನಾಲ್ಕು ಪಾದದ ಮೊದಲನೆಯ ನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರಗಳು ’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಭೇತಾಳನು ಓದಿದ ಶ್ಲೋಕವನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಹೇಳಿದನು.

ಹದಿನಾರು ಸಂವತ್ಸರದ ಆ ಬಾಲನ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಕೇಳಿ, ಭೋಜರಾಜನು ಪಂಡಿತರೂ ಆಶ್ಚರ್ಯಗೊಂಡರು. ‘ ಈ ಬಾಲಕನು ಏನೂ ಓದಿದವನಲ್ಲ,

ಆದರೂ ಸುಲಭವಾಗಿ ಇಂತಹ ಕಠಿಣವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಹೇಳಿದುದರಿಂದ ಈತನು ಮಹಾ ಪುರುಷನಿರಬೇಕು' ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ, ಈ ಶ್ಲೋಕಕ್ಕೆ ಪ್ರಮಾಣವೇನಿರಬಹುದೆಂದಾಲೋಚಿಸಿ, ಆ ತರುಣನನ್ನು ಕುರಿತು-‘ಬಾಬೂ, ನೀನು ಹೇಳಿದುದು ಸರಿಯಾದರೂ ಇದು ದಿಟವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಮಾಣವೇನು’ ಎಂಬುದಾಗಿ ಭೋಜರಾಜನು ಕೇಳಿದನು.

ಪಂಡಿತಪುತ್ರನು ‘ರಾಜೇಂದ್ರ, ಈ ನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಯಾವನು ತಂದುಕೊಟ್ಟನೋ ಅವನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆಸಿದರೆ ಸಪ್ರಮಾಣವಾಗಿ ನಿರೂಪಿಸಬಹುದು’ ಎಂದು ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಹೇಳಿದನು.

ಇದಕ್ಕೆ ಭೋಜನು ಸಮ್ಮತಿಸಿ, ಸುಶರ್ಮನನ್ನು ಸಭೆಗೆ ಕರೆಸುವನು ದೋಷಿಯಾದ ಸುಶರ್ಮನ ಮುಖವು ಕಳುಹಿನವಾಗಿದ್ದಿತು ಪಂಡಿತಕುಮಾರನು ನಡೆದ ಸಕಲ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನೂ ಹೊರಪಡಿಸಲು, ಆ ನೀಚನಾದ ಸುಶರ್ಮನು ಅಣ್ಣನನ್ನು ಕೊಂದುದುಂಬೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡನು ಭೋಜಮಹಾರಾಜನು ಕ್ರೂರಕರ್ಮಿಯಾದ ಆ ಚಂಡಾಲ ಘಾತುಕನಿಗೆ ಮರಣದಂಡನೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸಿ, ಈ ಪಂಡಿತಪುತ್ರನಿಗೆ ತನ್ನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಕವಿವದವಿಯನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿದನು. ಮಿಕ್ಕ ಕವಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಈತನು ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಣದಾನಮಾಡಿದ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಸ್ಮರಿಸುತ್ತ ಅತಿ ಮೈತ್ರಿಯಿಂದ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಇತ್ತ ಭೀತಾಳನಿಂದಾಜ್ಞೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿ ಬಂದಿದ್ದ ಭೂತವು ಬೆಳಗಾಗುವುದನ್ನೇ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತ-ಪಂಡಿತರನ್ನು ಯಾವಾಗ ಭುಂಜಿಸಿ ತೃಪ್ತಿಹೊಂದಲಿ ಎಂದು ಸ್ಮಶಾನದ ಬಳಿಯಣ ನರಿಯಂತೆ ಅತಿ ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಕಾದಿದ್ದಿತು.

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಬೆಳಕು ಹರಿಯಿತು; ಹೊತ್ತು ಮೂಡಿತು, ಮಧ್ಯಾಹ್ನವಾಗಿ ಸಾಯಂಕಾಲವೂ ಆಯಿತು. ಆದರೆ ತಾನು ಕೋರಿದಂತೆ ಪಂಡಿತರನ್ನು ಭಕ್ಷಿಸುವ ವೇಳೆಯು ಮಾತ್ರ ಸನ್ನಿಹಿತವಾಗಲಿಲ್ಲ ಭೂತವು ನಿರಾಲೆಯಾಗಿ ಭೀತಾಳನ ಬಳಿಯನ್ನು ಸೇರಿ-‘ಮಹಾ ಪ್ರಭೂ, ನಿನ್ನ ರಾತ್ರಿ ನನಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಗುವಂತೆ ಆಹಾರವು ಸಿಕ್ಕುವುದೆಂದು ಹೇಳಿಕಳುಹಿಸಿದಿರಷ್ಟೆ. ಗೂಬೆಯಂತೆ ಕಾದುಕಾದು ಬೇಸತ್ತು ಹೋದೆನು. ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನಾದರೂ

ಲಭಿಸಲಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಮೊರೆಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿತು. ಆ ಭೂತದ ಮಾತನ್ನು ಭೇತಾಳನು ಕೇಳಿ ಅಲೋಚಿಸಿ—‘ಅಯ್ಯಾ, ನಿನ್ನ ನಾವು ಮಾತನಾಡುವಾಗ ವೃಕ್ಷದ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಓರ್ವ ಪಂಡಿತಪುತ್ರನು ಅಡಗಿದ್ದು. ಶ್ಲೋಕಾರ್ಥವನ್ನು ತಿಳಿದು ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಹೇಳಿ, ಪಂಡಿತರ ಮರಣವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿರಬೇಕು ಆದುದರಿಂದ ನಿನಗೆ ಆಹಾರ ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಭೇತಾಳನು ಅದಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಆಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಿ ಸಭೆಯನ್ನು ವಿಸರ್ಜಿಸಿದನು.

ಕವಟ ಸನ್ಯಾಸಿಗಳು.

ಭೋ ಜಮಹಾರಾಜನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ನೂರು ಜನ ಪಂಡಿತ ಕವಿಗಳಿದ್ದರು ಆದರೆ ಅಷ್ಟು ಜನಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಳಿದಾಸನೇ ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠನಾದ ಕವಿಯೂ, ವಿದ್ವಾಂಸನೂ ಆಗಿದ್ದನು ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಭೋಜರಾಜನು ಆತನನ್ನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಗೌರವಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಇತರ ಪಂಡಿತಮಂಡಲಿಯಲ್ಲಿ ಓರ್ವ ತರುಣಕವಿಯು ಮಾತ್ರ ಉತ್ತಮ ವಿದ್ವಾಂಸನಾಗಿದ್ದನಾದರೂ ಕಾಳಿದಾಸನಿಗೆ ಸಮಾನವಾದ ಗೌರವವು ಲಭಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ದಿನ ಆ ಪಂಡಿತಪುತ್ರನು ತನ್ನ ಮಿತ್ರರೊಡಗೂಡಿ ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು—“ ಪ್ರಿಯಮಹಾಶಯರೇ, ನಾನೆಷ್ಟು ವಿದ್ಯಾಪ್ರಾಥಮೆಯನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದರೂ, ದೊರೆಯು ನನ್ನನ್ನು ಕಾಳಿದಾಸನ ಸಮವಾಗಿ ಗೌರವಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಯಾವುದಾದರೂ ಉಪಾಯದಿಂದ ಕಾಳಿದಾಸನನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿದರೆ ಆಗ ನಾನು ಜಗದ್ವಿಖ್ಯಾತವಾದ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಗಳಿಸಬಹುದು. ಇದಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಅಲೋಚನೆಯೇನು ಹೇಳಿರಿ ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಆಗ ಓರ್ವ ಮಿತ್ರನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು—“ ಮಿತ್ರಾ, ಈ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋಜನ ಪಂಡಿತರಿರುವರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಮಂದಿ ಬಹು ವೃದ್ಧರು.

ಅವರನ್ನು ಸಂಸಾರದಿಂದ ವಿರಕ್ತರುಗುವಂತೆ ಮಾಡಿ, ಕಾಶಿಗೆ ಹೋಗುವಂತೆ ಒಡಂಬಡಿಸಿ, ಅವರ ಸಂಗಡ ಕಾಳಿದಾಸನನ್ನು ಕಾಶಿಗೆ ಹೋಗುವಂತೆ ಮಾಡ ಬೇಕು. ಈ ಉಪಾಯವೇ ಸರ್ವೋತ್ತಮವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗಿ, ಆ ಪಂಡಿತಪುತ್ರನು ಸಮ್ಮತಿಸಿ, ವೃದ್ಧ ಪಂಡಿತರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಈ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ಅವರಿಗೂ ಕಾಳಿದಾಸನ ಮೇಲೆ ಅಸೂಯೆ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಹೇಗಾದರೂ ಕಾಳಿದಾಸನನ್ನು ಹೊರಹೊರಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ತಾವು ಸನ್ಯಾಸಿಗಳಾಗಲು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು.

ಬಳಿಕ ಏಳೆಂಟು ಜನ ವೃದ್ಧ ಪಂಡಿತರು ಸೇರಿ ಕಾಳಿದಾಸನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ—“ಮಿತ್ರವರ್ಯಾ! ನಾವು ಬಹು ದಿನಗಳಿಂದಲೂ ಈ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಒದ್ದಾಡುತ್ತಾ, ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಆತ್ಮವಿಚಾರವನ್ನು ಮಾಡದೆ ವೃಥಾವಾಗಿ ಕಾಲವನ್ನು ಕಳೆದೆವು. ಇನ್ನಾದರೂ ನಮ್ಮ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಧಾರಾಳವು ಇರುವಾಗಲೇ ಕಾಶಿಗೆ ಹೋಗಿ ಆ ಪುಣ್ಯಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಗಂಗಾ ನದೀ ತೀರದಲ್ಲಿ ಕಾಲಯಾಪನ ಮಾಡುವುದು ಶ್ರೇಯಸ್ಕರವು. ಈ ಸಂಸಾರವು ಅನಿತ್ಯವಾದುದಲ್ಲವೇ? ಇದರಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಒರಳಾಡುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ನಿತ್ಯವಾದ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಕೊಡುವ ವೇದಾಂತರಹಸ್ಯ ವಿಚಾರಮಾಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮನು. ಆದುದರಿಂದ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಆಲೋಚಿಸಿ ನಾಳೆಯೇ ಕಾಶಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿರುತ್ತೇವೆ. ನಿನಗೂ ಸಮ್ಮತವಾಗಿದ್ದರೆ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಭೋಜರಾಜನ ಅನುಮತಿಯನ್ನು ಪಡೆದು ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡೋಣ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಅತಿ ಮೇಧಾವಿಯಾದ ಕವಿರತ್ನ ಕಾಳಿದಾಸನು ಇದೆಲ್ಲವೂ ಕಪಟವೆಂದು ಅರಿತವನಾಗಿ, ಅದನ್ನು ಹೊರಪಡಿಸದೆ, ಅತ್ಯಂತ ಸಂತೋಷವನ್ನೇ ತೋರ್ಪಡಿಸಿ ಕಾಶಿಗೆ ಹೊರಡಲು ಸಮ್ಮತಿಸಿದನು.

ಮರುದಿನ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಭೋಜಮಹಾರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರು. ಭೋಜನು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು “ಆಹಾ! ಒಳ್ಳೆಯ ಸಂತೋಷಮಾಚಾರವನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಮಹಾ ವಿದ್ವಾಂಸರಾದ

ನಿಮಗೆ ಹೊರತು ಮತ್ತಾರಿಗೆ ಇಂತಹ ಪುಣ್ಯವಲಭಿಸುವುದು ? ನೀವು ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿ ಕಾಶಿಗೆ ಹೋಗಿ ಆ ಗಂಗಾತೀರ್ಥದಲ್ಲಿ ಮಿಂದು ಆನಂದಾತೀರೇಕದಿಂದ ಕಾಲವನ್ನು ಕಳೆಯಬಹುದು ಇಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಪುತ್ರರು ಸಭಾಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಬಲ್ಲರು ” ಎಂದು ಅನುಮತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಆಗ ಪಂಡಿತರೆಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಕಾಳಿದಾಸನೊಡಗೂಡಿ ಪ್ರಯಾಣಮಾಡಿ ಕೆಲವು ದಿನಗಳೊಳಗೆ ಕಾಶಿಯನ್ನು ಸೇರಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ನೈಸಿಂಹಭಾರತಿಯೆಂಬ ಮಹಾ ಯೋಗಿಯ ದರ್ಶನವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅವರಲ್ಲಿ ಓರ್ವ ಪಂಡಿತನು ನಮ್ಕರಿಸಿ ಕೈಜೋಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೀಗೆ ವ್ರಾರ್ಧಿಸಿದನು—

‘ ಅಹೋ ಮಹಾನುಭಾವಾ, ಎಷ್ಟು ಪುಣ್ಯಮಾಡಿಯೋ ಈಗ ನಮಗೆ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಯವರ ದರ್ಶನವು ಲಭಿಸಿತು ! ನಾವು ಇಂದಿಗೆ ಧನ್ಯರಾದೆವು ’ ಎನ್ನಲು ನೈಸಿಂಹಭಾರತಿಯು ಅವರ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗೆ ಪ್ರಸನ್ನನಾಗಿ—‘ ಪಂಡಿತರೇ, ನಿಮ್ಮ ಕೋರಿಕೆಯೇನೋ ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿ ’ ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗಲಾ ಪಂಡಿತರು—

“ ಸ್ವಾಮಿ, ಸಂಸಾರದಿಂದ ವಿರಕ್ತರಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಪಾದಪದ್ಮಗಳನ್ನಾಶ್ರಯಿಸಿ ಸನ್ಯಾಸವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕೆಂದು ಬಂದಿರುವೆವು. ನಮ್ಮನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಬೇಕು ” ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡರು

ನೈಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯರು “ ಅಹೋ ಪಂಡಿತರೇ ನಿಮಗೆ ಸನ್ಯಾಸಿಗಳಾಗುವ ಕೋರಿಕೆ ಇದ್ದರೆ ಆಗಬಹುದು. ಆದರೆ ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ದಿನ ಕಾಷಾಯವನ್ನು ಧರಿಸುವುದು ಸಮಂಜಸವಲ್ಲವು. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಒಂದೊಂದು ದಿನ ಸನ್ಯಾಸವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಯುಕ್ತವಾಗಿರುವುದು ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಪಂಡಿತರು ಇದಕ್ಕೆ ಸಮ್ಮತಿಸಿ ಗುರುವಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಹೊರಟುಹೋಗಿ ಒಂದು ಕಡೆ ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ “ ಮೊದಲು ಯಾರು ಯೋಗ್ಯರು ? ” ಎಂದು ಅಲೋಚಿಸುವಾಗ ಕಪಟರೀತಿಯಿಂದ ಕಾಳಿದಾಸನನ್ನು ಸನ್ಯಾಸಿಯಾಗಿ ಮಾಡಲೆಳಸಿ ಬಂದವರಾದುದರಿಂದ ಅವರಲ್ಲಿ ಓರ್ವ ಪಂಡಿತನು —“ ಮಿತ್ರರೇ, ನಮ್ಮೆಲ್ಲರಲ್ಲಿ ಕಾಳಿದಾಸನೇ ಸರ್ವಶ್ರೇಷ್ಠನು, ಈತನೇ ಪ್ರಥಮದಲ್ಲಿ ಸನ್ಯಾಸ

ವನ್ನು ವಹಿಸಿದರೆ ಬಹು ಚೆನ್ನಾಗಿರುವುದು” ಎಂದುಹೇಳಲು ಎಲ್ಲರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು

ಕಾಳಿದಾಸನು ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮೊದಲು ನನಗಿಂತಲೂ ವಯೋವೃದ್ಧರೂ ಜ್ಞಾನವೃದ್ಧರೂ ಆದ ನೀವುಗಳು ಸನ್ಯಾಸವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಮೇಲ್ಪಂಜ್ಜಿಯನ್ನು ದಾಕುವುದೇ ಸರ್ವೋತ್ತಮವಾದುದೆಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಆ ಮರುದಿನ ಓರ್ವ ಪಂಡಿತನು ಸನ್ಯಾಸವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನೃಸಿಂಹಭಾರತಿ ಸ್ವಾಮಿಯಬಳಿಗೆ ಬಂದು ನಮಸ್ಕರಿಸಲಾಗಿ ಆತನು ನಿನ್ನ ಕೋರಿಕೆಯೇನೆಂದು ಕೇಳಿದುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಡಿತನು ತನ್ನ ಮನೋಗತವನ್ನು ಹೊರಪಡಿಸಲೆಳಸಿ ಎರಡು ಕೈಗಳನ್ನೆತ್ತಿ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಗಂಭೀರಧ್ವನಿಯಿಂದ ನುಡಿದನು

ಶ್ಲೋ|| “ ಕದಾಪಾರಾಧಸ್ಯಾಮಮರ ತಟಸೀ ರೋಧಸಿ ವರ್ಷ |
ವಸಾನಃ ಕೌಪೀನಂ ಶಿರಸಿವಿದಧಾನೋಂಜಲಿಪುಟಂ ||
ಅಯೇ ಗೌರೀನಾಥ ತ್ರಿಪುರಹರ ಽಂಭೋ ತ್ರಿನಯನ |
ಪ್ರಸಾದೇತ್ಯಾಕ್ರೋಶನ್ನಿಮಿಷಮಿವಸೇಷ್ಯಾಮಿ ದಿವಸಾಃ || ”

ಕಂ|| ವರಕಾಶೀಕ್ಷೇತ್ರದೊಳೀ |
ಸುರಧುನಿತೀರದೊಳು ವಿಶ್ವನಾಥಾಲಯದೋಳ್ ||
ಧರಿಸುತೆ ಕೌಪೀನವ ನಾಂ |
ಹರಗೌರಿವರಯೆನುತ್ತಮಿಹುದಿನ್ನೆಂದೋ ||

“ ಈ ಕಾಶೀಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವನಾಥನ ಅಲಯದಹತ್ತಿರ ಗಂಗಾತೀರದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಾ ಕೌಪೀನವನ್ನು ಧರಿಸಿ, ಎರಡು ಕೈಗಳನ್ನೂ ತಲೆಯಮೇಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ‘ ಅಹೋ ಗೌರೀನಾಥಾ, ತ್ರಿಪುರಹರಾ, ಽಂಭೋ, ತ್ರಿನಯನಾ, ಪ್ರಸನ್ನನಾಗು ’ ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತ ದಿನಗಳನ್ನು ನಿಮಿಷಗಳಂತೆ ಯಾವಾಗ ಕಳೆಯಲಾರದಿತ್ತು ಎಂಬುವುದೇ ನನ್ನ ಕೋರಿಕೆಯು ಎಂದು ಹೇಳಿದನು ”

ಹೀಗೆ ಆರ್ತನಾಗಿ ನುಡಿದ ಆ ಪಂಡಿತನಿಗೆ ಗುರುವು ಸನ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು.

ಎರಡನೆಯ ದಿನ ಇದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಪಂಡಿತನು ನರಸಿಂಹ ಭಾರತಿಪ್ಪಾಮಿಗಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ನಮಸ್ಕರಿಸಲಾಗಿ ಗುರುವು ನಿನ್ನ ಕೋರಿಕೆಯೇನಿರುವುದು? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಆ ಪಂಡಿತನು ಎರಡು ಕೈಗಳನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಿ ಉಚ್ಚಸ್ವರದಿಂದ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು—

ವೃ|| “ ಕದುಬ್ಬಂದಾರಣ್ಯೇ ವಿಮಲ ಯಮುನಾತೀರಪುಲೀನೇ
ಚರಂತಂ ಗೋವಿಂದಂ ಹಲಧರಸುಧಾಮಾದಿ ಸಹಿತಂ ||
ಅಯೇ ಕೃಷ್ಣ ಸ್ವಾಮಿ ಮದನಮುರಳೀವಾದನ ವಿಭೋ
ಪ್ರಸೀದೇತ್ಯಾಕ್ರೋಶನ್ನಿಮಿಷಮಿವನೇಷ್ಯಾಮಿ ದಿವಸಾನ್ || ”

ಸಿ||೨ ಬೃಂದಾವನಾರಣ್ಯಪ್ರಾಂತದೊಳಂದದ
ಚಂದದ ಯಮುನೆಯ ತೀರದಲ್ಲಿ
ಬಂಧುರಮಾಗಿಹ ಮರಳಿನ ದಿಣ್ಣೆಯೋಳ್
ನಂದಾತ್ಮಜಾತ ಗೋವಿಂದನೊಡನೆ
ಹಿಂಗಡೆಯೊಳು ಬಲರಾಮ ಸುದಾಮರು
ಬಂದಾಟವಾಟಗಳಾಡುತ್ತಿರಲು
ಇಂದಿರಾರಮಣನ ಮುಚುಕುಂದವರದನ
ಮಂದರಧರನ ಸಾನಂದದಿಂದ

ಗೀ|| ನಿಂದು ಕೃಷ್ಣ ಮುರಾಂತಕ ಮುರಳಿಗಾನ
ವಿಂದು ಬೀರುತೆ ಮೋಹನಮೂರ್ತಿ ತೋರು
ಎಂದು ಪೊಗಳುತ ದಿನಗಳನಿಲ್ಲಿ ನಾನು
ಒಂದು ನಿಮಿಷದ ತೆರದೊಳು ಕಳೆಯಬೇಕೈ

“ ಸ್ವಾಮಿ ! ಬೃಂದಾವನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಯಮುನಾನದಿಯ ಬಳಿದಾದ ಮರಳಿನ ದಿಣ್ಣೆಯಮೇಲೆ ಬಲರಾಮ ಸುದಾಮ ಪೂಜಲಾದವರೊಡಗೂಡಿ ಆಡುತ್ತ ಸಾಡುತ್ತ ಕ್ರೀಡಿಸುವ ಕೃಷ್ಣವನ್ನು ‘ ಅಹೋ ಕೃಷ್ಣ ಸ್ವಾಮಿ, ಜಗನ್ನೋಹನನಾಗಿ ಮುರಳಿಯನ್ನು ಬಾರಿಸುತ್ತಿರುವ ಮಹಾನುಭಾವ ಅನುಗ್ರಹಿಸು ’ ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತ ಬಹುದಿನಗಳನ್ನು ಒಂದು ನಿಮಿಷವಾಗಿ ಎಂದಿಗೆ ಕಳೆಯುವೆನೊ ಎಂಬುದಾಗಿ ತವಕಿಸುವೆನು ”

ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಿದ ಆ ಪಂಡಿತನಿಗೆ ಸನ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು.

ಇದಾದಮೇಲೆ ಮೂರನೆಯದಿನ ಮೂರನೆಯ ಪಂಡಿತನು ಬಂದು
ಗುರುಗಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದನು. ಆತನನ್ನೂ ನಿನ್ನ ಕೋರಿಕೆಯೇನೆಂದು
ಕೇಳಲು ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಿದನು—

ಶ್ಲೋ|| “ ಕಥಾವಾ ಸಾಕೇತೇ ವಿಮಲ ಸರಯೂತೀರ ಪುಲಿನೇ
ಚರಂತಂ ಶ್ರೀರಾಮಂ ಜನಕತನಯಾ ಲಕ್ಷ್ಮಣಯುತಂ
ಅಯೇ ರಾಮಸ್ವಾಮಿ ಜನಕತನಯಾವಲ್ಲಭ ವಿಭೋ
ಪ್ರಸೀದೇತ್ಯಾಕ್ರೋಶ ಮಿಷವಿವನೇಷ್ಯಾಮಿ ದಿವಸಾನ್ ”

ಸೀ|| ವರತರಸಾಕೇತಪುರದ ಸಮೀಪದಿ
ಸರಯೂನದೀ ಮಹಾತೀರದಲ್ಲಿ
ಗುರುತರ ಪುಲಿನದಿ ಚರಿಸುವ ರಾಮನು
ನಿರುತ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಜಾನಕಿಯನುಕೂಡಿ
ನರವರರೂಪ ಶ್ರೀವರ ಮಹಾಮಹಿಮನೆ
ಕರುಣಿಸು ಕರುಣಿಸೆಂದೆನುತಲಾನು
ಹರುಷದಿ ಕರಗಳ ಮುಗಿಯುತಲನುದಿನ
ಶಿರವನು ಬಾಗಿ ನಾಂ ನವಿಪುದೆಂದೊ

ಗೀ|| ತ್ವರಿತ ನೀನದ ನರುಹುವುದಾರ್ಯವಾರ್ಯ
ತರಳನೆಂದರಿತೆನ್ನೊಳು ಮರುಕವಿಟ್ಟು
ಗುರುವರನೆ ತವಕಿಸುವುದು ಎನ್ನ ಮನವು
ಹೊರತು ಬೇರೆನಗಿಲ್ಲವು ಬಯಕೆ ದೇವ

“ ಅಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿನ ಸರಯೂನದೀತೀರದಲ್ಲಿ ಮರಳನದಿಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ವಿಲಾಸವಾಗಿ
ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಣ ಸಹಿತವಾಗಿ ಸಂಚರಿಸುವ ಶ್ರೀರಾಮಚಂದ್ರನನ್ನು ‘ಅಹೋ ರಾಮಚಂದ್ರಾ,
ಸ್ವಾಮಿ, ಸೀತಾಪತೇ, ವ ಹಾಪ್ರಭೂ ಅನುಗ್ರಹಿಸು’ ಅನುಗ್ರಹಿಸು” ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿ
ಸುತ್ತ ದಿನಗಳನ್ನು ನಿಮಿಷಸಂತ ಎಂದು ಕಳೆಯುವೆನೋ ಎಂಬುದಾಗಿ ಆಶುರಪಡುವೆನು.”

ಈ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಪಂಡಿತನಿಗೆ ಗುರುವು ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು.

ನಾಲ್ಕನೆಯದಿನ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಂಡಿತನು ಸನ್ಯಾಸವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದು, ಗುರುವಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ನಿಂತುಕೊಳ್ಳಲಾಗಿ ಎಂದಿನಂತೆ ನಿನಗೆ ಬಯಕೆಯೇನೆಂದು ಗುರುವು ಕೇಳಿದುದಕ್ಕೆ ಆ ಪಂಡಿತನು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ನುಡಿದನು—

ಶ್ಲೋ|| “ ಕದಾ ಶ್ರೀಮನ್ನೀರಾ ನರಹರಿಪುರೇ ಸಿಂಹವದನಂ
ಹರಿಂಪಶ್ಯನ್ನು ಚೈರ್ಮುಢಿತ ಮನಸಾದಿನದಯಿನಂ
ಅಯೇ ಲಕ್ಷ್ಮೀಕಾಂತ ಶ್ರಿತಜನ ಭಯಾರ್ತೇ ನರಹರೇ
ಪ್ರಸಾದೇತ್ಯಾಕ್ರೋಶನ್ನಮಿಷಮಿವನೇಷ್ಯಾಮಿ ದಿವಸಾಃ ”

ಕಂ|| ನೀರಾ ನರಹರಿಪುರದೊಳ್ |
ತೋರುವ ಸಿಂಹಾಸ್ಯನಾದ ದೇವನ ಮುದದಿಂ ||
ಬಾರ ಮುರಾರಿ ವಿಚಾರಿಸು |
ಕಾರುಣಿಕನೆಯನ್ನನೆಂಬ ದಿನವಂ ಬಯಿಪೇಂ ||

“ ಶ್ರೀ ನೀರಾನರಹರಿಪುರದಲ್ಲಿ ದಿನದೆಯಾಳುವೂ, ಸಿಂಹಾಸ್ಯನೂ, ಭಗವಂತನೂ ಆದ ಶ್ರೀ ನೃಸಿಂಹಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು ಸಂತೋಷವಾಗಿ ‘ ಅಹೋ ಲಕ್ಷ್ಮೀನಾಥಾ, ಶ್ರಿತಜನಾರ್ತಿಹರಾ, ನರಹರೀ, ಅನುಗ್ರಹಿಸು ’ ಎಂದು ಉಚ್ಚಸ್ವರದಿಂದಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತ ದಿನವನ್ನು ನಿಮಿಷದಂತೆ ಎಂದಿಗೆ ಕಳೆಯುವೆನೋ ಎಂದು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ತವಕಿಸುವುದು.”

ಎಂದು ದೈನ್ಯಭಾವದಿಂದ ನುಡಿದ ಪಂಡಿತನಿಗೆ ಗುರುವು ಸನ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು.

ಐದನೆಯ ದಿನ ಐದನೆಯ ಪಂಡಿತನು ಬಂದು, ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ನಿಂತು ಕೊಂಡನು. ಆಗಲಾ ಗುರುವು “ ಅಯ್ಯಾ ಪಂಡಿತನೇ, ನಿನಗೆ ಕೋರಿಕೆಯೇನಿರುವುದು ” ಎಂದು ಕೇಳಲು ಆತನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು—

ಶ್ಲೋ|| “ ಕದಾ ಪ್ರೇಮೋದ್ಗಾರೈಃ ಪುಲಕಿತತನುಃ ಸಾಸ್ತ್ರನಯನಃ
ಸ್ವರನ್ನಚ್ಛೇದ್ಯ ಪ್ರೀತ್ಯಾ ಶಿಥಿಲಹೃದಯೀ ಗದ್ಗದಗೀರಾ
ಅಯೇ ಶ್ರೀಮನ್ನಿಷ್ಣೋ ರಘುವರಯದೂತ೦ಸನ್ನಹರೇ
ಪ್ರಸಾದೇತ್ಯಾಕ್ರೋಶನ್ನಮಿಷಮಿವನೇಷ್ಯಾಮಿ ದಿವಸಾಃ ”

ಕಂ|| ಅನವರತ ಭಕ್ತಿಯುತನುಂ |
 ತನುಪುಳುಕಾಂಕಿತನು ಸಾಸ್ಯನಯನನೇನುತ್ತುಂ ||
 ನೆನೆದು ಹರಿವಿಷ್ಣುವೆನ್ನುತೆ |
 ದಿನಗಳ ನಾಂ ನಿಮಿಷದಂತೆ ಕಳೆವೆನದೆಂದೋ ||

“ ಅನವರತವೂ ಭಕ್ತಿ ಪಾರವಸ್ಯದಿಂದ ಶರೀರವೆಲ್ಲವೂ ಪುಲಕಾಂಕಿತವಾಗಲು, ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಅನಂದಾಶ್ರುಗಳುದುರುತ್ತಿರಲು ಕೇವಲ ಶಿಥಿಲವಾದ ಹೃದಯದಿಂದ ಗದ್ಗದಸ್ವರ ಯುಕ್ತವಾಗಿ ನಿರತಿಸಯ ಪ್ರೀತಿಯೊಡನೆ ‘ ಅಹೋ ವಿಷ್ಣು, ರಘುವೀರಾ, ಯದೂತ್ತಂಸಾ, ನರಹರೀ, ಅನುಗ್ರಹಿಸು ’ ಎಂದುದಾಗಿ ಹೊಗಳುತ್ತ ಅನೇಕ ದಿವಗಳನ್ನು ಒಂದು ನಿಮಿಷದಂತೆ ಯಾವಾಗ ಕಳೆಯುವೆನೋ ಎಂದು ತವಕಿಸುವನು ಇದೇ ನನ್ನ ಕೋರಿಕೆಯೆಂದು ಹೇಳಿದನು .”

ಈ ಮಾತಿಗೆ ಗುರುವು ಸಂತೋಷಗೊಂಡವನಾಗಿ ಆ ಪಂಡಿತನಿಗೆ ಸನ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು.

ತದನಂತರ ಆರನೆಯ ದಿವಸ ಆರನೆಯ ಪಂಡಿತನು ಬಂದು ಯಥಾರೀತಿಯಾಗಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದನು. ಗುರುವು ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ ನಿನ್ನ ಬಯಕೆಯೇನೆಂದು ಕೇಳಲು ಆತನೀರೀತಿ ಹೇಳಿದನು—

ಶ್ಲೋ|| “ ಕದಾಸೀತಾಶೋಕ ತ್ರಿಶಿಖಿ ಜಲದಂಚಾಂಜನಸುತಂ
 ಚಿರಂಜೀವಂ ಲೋಕೇ ಭಜಕಜನ ಸಂರಕ್ಷಣಕರಂ
 ಅಯೇ ನಾಯೇಸ್ತೂನೋ ರಘುವರ ಪದಾಂಭೋಜಮಧುಪ
 ಪ್ರಸೀದೇತ್ಯಾ ಕ್ರೋಶನ್ನಿಮಿಷಮಿವನೇಷ್ಯಾಮಿದಿಸಾಕಾ ”

ಕಂ|| ಸೀತಾಶೋಕಾನಲ ಸಂ |
 ಜಾತ ಮಹಾ ಮೇಘನಂ ಸುಚಿರಜೀವಿತನಂ ||
 ವಾತಾತ್ಮಜ ಸಿರಿರಂಭವ |
 ದೂತ ಎನುತ್ತೀಣಿಪ ದಿವಸವೇಗಳೋ ಕಾಣೆಂ ||

• ಲಂಕಾಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ರಾವಣನಿಂದ ಸೆರೆದು ಧಲ್ಪಟ್ಟ ಸೀತಾದೇವಿಯ ದುಃಖವೆಂಬ ಅಗ್ನಿಗೆ ಮೀಘದಂತೂಪ್ಪುವವನೂ, ಸರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಜೀವಿಸಿರುವವನೂ, ಆಶ್ರಿತ ಜನರನ್ನು

ಅತಿ ದಯಾರಸದಿಂದ ಪರಿಪಾಲಿಸುವವನೂ ಅದ ಅಂಜನೇಯನನ್ನು ‘ ಅಹೋ ವಾಯುಕು ಮಾರ, ಶ್ರೀರಾಮಪಾದಕಮಲಭ್ರಮರಾ, ಹನುಮಂತಾ ಅನುಗ್ರಹಿಸು ’ ಎಂದು ಕತ್ತಿತ್ತಿ ದಿನಾಲಾಪದಿಂದ ಪ್ರಾಥಿ-ಸುತ್ತಾ ಅನೇಕ ದಿನಗಳನ್ನು ಒಂದು ನಿಮಿಷದಂತೆ ಯಾವಾಗ ಕಳೆಯುವೆನೋ ಎಂದು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಆತುರಪಡುವುದು ಎಂದು ಹೇಳಿದನು ”

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹತ್ತು ದಿನಗಳೂ ಹತ್ತುಮಂದಿ ಪಂಡಿತರು ಸನ್ಯಾಸಿಗ ಳಾದರು.

ಕೊನೆಯದಿನ ಕಾಳಿದಾಸನು ತನ್ನ ಕಪಟಾಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯಗೊಡದೆ ನಿಜವಾಗಿ ಸನ್ಯಾಸವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವವನಂತೆ ನಟಿಸುತ್ತ ನೃಸಿಂಹಭಾರತೀಸ್ವಾಮಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಅತಿ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ದನು. ಗುರುವು—“ ಅಯ್ಯಾ, ನಿನಗೇನು ಇಷ್ಟವಿರುವುದು ಹೇಳು ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಕಾಳಿದಾಸನು ಆಲೋಚಿಸಿ ಚಮತ್ಕಾರವಾಗಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು—

ಶ್ಲೋ|| “ ಕದಾ ಕಾಂತಾಗಾರೇ ಪರಿಮಳಮಿತತ್ಪುಷ್ಪಶಯನೇ
ರಯಾನಃ ಶ್ಯಾಮಾಯಾಃ ಕುಚಯುಗಮಹಂ ವಕ್ಷ್ಯಸಿ ವಹ್
ಅಯೋ ಸ್ನಿಗ್ಧೇ ಮುಗ್ಧೇ ಚಪಲನಯನೇ ಚಂದ್ರವದನೇ
ಪ್ರಸಾದೇತ್ಯಾಕೋಶಸ್ನಿಮಿಷಮಿವನೇಷ್ಯಾಮಿ ದಿವಸಾಹ್ ”

ಕಂ|| ತರುಣಿಯೊಡಗೂಡಿ ಯಂತಃ |
ಪುರದೊಳಗಾ ಕುಸುಮಶಯನದೊಳ್ ಪವಡಿಸಿ ಸುಂ ||
ದರಿ ಶಶಿಮುಖಿ ಸುಖಿ ಭಾಮಿನಿ,
ಹರಿಣಾಕ್ಷಿ ಯೆನುತ್ತೆ ದಿನವ ಕಳೆನೆನದೆಂದೋ ||

ಮಹಾಶಯಾ, ಪ್ರಿಯಮನೋಹರಿಯ ಅಂತಃಪುರದಲ್ಲಿ ಮಳಾಮಳಿಸುವ ವಾಸನೆಗಳುಂಟಾ ಗಿರಲು ವಕ್ಷಸ್ಥಲದ ಮೇಲ್ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರಿಯಳನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಮಾಡುತ್ತ ಮಲಗಿದ್ದು ಆನಂದ ದಿಂದ ‘ ಸುಂದರೀ, ಚಂದಿರೇ, ಚಪಲಾಕ್ಷೀ, ವಿನಾಕ್ಷೀ ಅನುಗ್ರಹಿಸು ’ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಬಹುಕಾಲವನ್ನು ಒಂದು ನಿಮಿಷವಾಗಿ ಎಂದು ಕಳೆಯುವೆನೋ ಎಂಬುದಾಗಿ ನನ್ನ ಮನ ಸ್ಸು ತವಕಿಸುತ್ತಿರುವುದು.”

ಹೀಗೆ ನುಡಿದ ನುಡಿಯನ್ನು ಆ ಭಾರತೀಸ್ವಾಮಿಯು ಕೇಳಿ “ ಅಹೋ ಪಂಡಿತನೇ, ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನೂ ಪರಿಪಕ್ವವಾಗಿಲ್ಲ. ನೀನು ವಿಷಯವಾಸನೆ

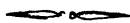
ಗಳಿಂದ ವಿಮುಖನಾಗಿಲ್ಲ. ವೈರಾಗ್ಯವು ಜನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ನಿನಗೆ ತುರಿಂಯಾಶ್ರಮಾಧಿಕಾರವಿಲ್ಲ. ನಾನು ನಿನಗೆ ಈಗ ಸನ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಡಲಾರೆನು; ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೋಗು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ರಸಿಕಶಿಖಾಮಣಿಯಾದ ಕಾಳಿದಾಸನು ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ —“ ಸ್ಯಾಮೀ, ನಾನು ತಮ್ಮಿಂದ ಸನ್ಯಾಸವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆಂದು ಆ ಪಂಡಿತರಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದೆನು. ಆ ಮಾತನ್ನು ಈಗ ಹೇಗೆ ನಿರಾಸೆ? ನನ್ನನ್ನು ಅಸತ್ಯವಾದಿಯಾಗಿ ಮಾಡುವಿರಾ? ಎಂದು ಯತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ‘ಕವಿಶ್ವರಾ ಅದೆಲ್ಲಾ ನನಗೆ ತಿಳಿಯದು, ನಿನಗೆ ಸನ್ಯಾಸವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕೆಂಬ ಬಯಕೆಯಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಯತಿಯಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಪರಿಗ್ರಹಿಸು, ಕೆಡುಕರಿಗೆ ನಾನು ಸನ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ’ ಎಂದು ಗುರುವು ಹೇಳಲಾಗಿ ಕಾಳಿದಾಸನು “ನೀವು ಸನ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಡದಿರುವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬರಿಂದ ನಾನು ಸನ್ಯಾಸವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಾರೆನು. ನಾನೀ ಪಂಡಿತರ ಹತ್ತಿರ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿಸೆನು. ಅದು ಈಗ ಹೇಗೆ ಭಿನ್ನವಾಗಬಹುದು?” ಎನ್ನುವು ಆ ಯತಿಯು “ಅಯ್ಯಾ, ನೀನು ಸನ್ಯಾಸವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವೆಯಾದರೂ ನಾನು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ ಇದರಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ದೋಷವೇನೂ ಇಲ್ಲವು” ಎಂದು ಬದಲು ಹೇಳಿದನು.

ಕಾಳಿದಾಸನು ಸಂತೋಷಿಸಿ, ನೂತನ ಸನ್ಯಾಸಿಗಳಾದ ಪಂಡಿತರಲ್ಲಿ ‘ಮಿತ್ರರೇ, ಗುರುಗಳು ಅಪ್ಪಣೆಕೊಡಿಸಿದ ವಿಷಯವನ್ನು ಕೇಳಿದಿರಷ್ಟೇ! ಇದರಲ್ಲಿ ನನ್ನದೇನೂ ದೋಷವಿಲ್ಲವು! ನಿಮ್ಮಂತೆ ನನಗೆ ಸನ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಾನಿಲ್ಲಿದ್ದು ಲಾಭವೇನು? ನೀವೆಲ್ಲರೂ ನನಗಾಜ್ಞೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಸ್ವಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಧಾರಾನಗರವನ್ನು ಸೇರಿ ನಡೆದ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನೆಲ್ಲ ಭೋಜರಾಜನಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಮಹಾರಾಜನು ಕೇಳಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ನಕ್ಕು ಕಾಳಿದಾಸನನ್ನು ಗೌರವಿಸಿದನು.

ಭೋಜನ ಸಭೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹೊಸಪಂಡಿತನಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಕಾಳಿದಾಸನು ಬಂದನೆಂದು ತಿಳಿದು ಎದೆಯೊಡೆದು ಹೋಯಿತು. ಸನ್ಯಾಸಿಗಳಾದ ಪಂಡಿತರ

ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ತಂದೆಗಳು ಸನ್ಯಾಸಿಗಳಾದ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಕೇಳಿ ಕಾಳಿದಾಸನಿಂದ ಸಮಾಚಾರದ ನಿಜತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂದು ಬಂದರು. ಕಾಳಿದಾಸನು ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಾಗತವಿತ್ತು—“ಅಯ್ಯಾ, ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಗಳು ನನಗೆ ಸನ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಬಗೆದು, ನನ್ನನ್ನು ತಮ್ಮ ಸಂಗಡ ಕಾಶಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರಲ್ಲವೇ? ಆದರೆ ನನಗೆ ಸನ್ಯಾಸವು ಲಭಿಸಲಿಲ್ಲ. ಪೂರ್ವ ಪುಣ್ಯವಶದಿಂದ ಅವರು ಮಾತ್ರ ಸನ್ಯಾಸವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕಲ್ಯಾಣವನ್ನು ಹೊಂದಿದರು. ಮತ್ತೆ ಸಂಸಾರಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಒದೆದಾಡಲು ನಾನಿಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೆನು” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಪಂಡಿತಪುತ್ರರನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಆ ಬಳಿಕ ಯಥಾರೀತಿಯಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಅವರವರ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಜಾನುದಘ್ನ ಕವಿ.

ಒಂದು ದಿನ ಭೋಜರಾಜನು ಬೇಟೆಯಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬೀಯ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಹತ್ತಿ ಅರಣ್ಯಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಮಾರ್ಗಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಗೆಹೊರೆಯನ್ನು ತಲೆಯಮೇಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನದಿಯನ್ನು ದಾಟುತ್ತಿರುವ ಓರ್ವ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ನೋಡಿ ಸವಿಸಾಸಕ್ಕೆಹೋಗಿ-

“ ಕಿಯನ್ನಾನಂ ಜಲಂ ವಿಪ್ರ ? ”

“ ಅಯ್ಯಾ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೇ ನೀನು ಆಳವೆಷ್ಟು ? ”

ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗಲಾ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು--

“ ಜಾನುದಘ್ನಂ ನರಾಧಪ ”

“ ರಾಜಿಂದ್ರಾ ಮೊಳಕಾಲುಬಿದ್ದಿರುವುದು ”

ಎಂದು ಪ್ರತ್ಯುತರ ಹೇಳಲು ಭೋಜನು ಅಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು--

“ ಈದೃಶೀಕಿಮವಸ್ಥಾತೇ ? ”

“ ನನಗೀ ಅವಸ್ಥೆಯೇನು ? ”

ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಪ್ರತಿ ಹೇಳಿದನು—

“ ನಹಿ ಸರ್ವೇಭವಾದ್ಯತಃ ”

“ ಎಲ್ಲರೂ ನಿನ್ನಂಥವರಲ್ಲವಷ್ಟೆ ? ”

ಭೋಜನು ಪ್ರಸನ್ನನಾಗಿ “ ಅಯ್ಯಾ ವಿದ್ಯಾಂಸನೇ, ನನ್ನ ಬೊಕ್ಕಸಾಧಿಕಾರಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ನಾನು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದನೆಂದು ಹೇಳಿ ಒಂದು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೋ ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಅತಿಯಾಗಿ ಸಂತೋಷಿಸಿ ಕೊಂಠಾಧ್ಯಕ್ಷನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ “ ಅಯ್ಯಾ, ಭೋಜಮಠಾರಾಜನು ನಿನ್ನನ್ನು ಕೇಳಿ ಒಂದು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿರುವನು. ಆ ಧನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ನಾನು ಹೊರಡುತ್ತೇನೆ ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಕೋಶಾಧಿಕಾರಿಯು “ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ವೇಷವನ್ನು ನೋಡಿ ಫಕ್ಕನೆ ನಕ್ಕು ‘ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾ, ನೀನು ಲಕ್ಷರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕವನೇ ! ಹೋಗು ಹೋಗು ’ ಎಂದು ಒಂದು ಬಿಡಿ ಕಾಸನ್ನು ಸಹ ಕೊಡದೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಬಹಳ ಖಿನ್ನನಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಮಹಾರಾಜನ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ಬಂದು “ ರಾಜೇಂದ್ರಾ, ನಿಮ್ಮ ಧನಾಧಿಕಾರಿಯು ಲಕ್ಷರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ನೀನು ಯೋಗ್ಯನೇ ಎಂದು ಹಣ ಕೊಡದೆಯೇ ಹೊರಹೊರಡಿಸಿದನು ” ಎಂಬುದಾಗಿ ಮೊರೆಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡನು. ಭೋಜನು ಕೇಳಿ ವಿಷಾದಿಸಿ “ ಎಷ್ಟೊತ್ತಮಾ, ಈ ಸಲ ಎರಡುಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೇಳು, ತಪ್ಪದೆ ಕೊಡುವನು ” ಎಂದು ಹೇಳಿಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಮತ್ತೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಬೊಕ್ಕಸದ ಅಧಿಕಾರಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕೇಳಲು “ ಹಾರುವಾ, ನೀನು ಎರಡು ಲಕ್ಷಕ್ಕೆ ತಕ್ಕವನೇ ? ಹೋಗಯ್ಯಾ ” ಎಂದು ಮತ್ತೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಕೋಪಶಾಪಗಳಿಗಧೀನನಾದರೂ ಒಳಗೊಳಗೆ ಅಡಗಿಸಿಕೊಂಡು ‘ ಬಡವನ ಕೋಪ ದವಡೆಗೆ ಮೂಲ ’ ಎಂಬ ನಾಣ್ಯದಿಯನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿ, ಭೋಜನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು “ ರಾಜೇಂದ್ರಾ,

ನಿನ್ನ ಬೊಕ್ಕಸದವನು ಅತಿ ದುರಹಂಕಾರಿಯಾಗಿರುವನು. ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ವೇಷ ಭಾಷೆಗಳಿಗಧೀನರಾಗಿ ಅದೊಂದು ವಿಜಾತೀಯವಾದಪಂಗಡವಾಗಿ ಎರ್ಪಟ್ಟು ಪದವೀಧರರನ್ನೂ, ದೊಡ್ಡ ಮನೆತನದವರನ್ನೂ ಗೌರವಿಸುವರೇಹೊರತು ಬಾಹ್ಯಾಡಂಬರವಿಲ್ಲದೆ ದರಿದ್ರರಾಗಿ ವಿದ್ಯಾವಿನಯಸಂಪನ್ನರಾಗಿದ್ದರೂ ಅಂಥ ವರನ್ನು ಹುಲ್ಲಗಿಂತಲೂ ಹಗುರವಾಗಿ ಭಾವಿಸಿ ಅವರ ಸಂಗಡ ಸಮ್ಮಿಶ್ರವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವುದೇ ತಮಗೆ ದೊಡ್ಡ ಅಗೌರವವೆಂದು ಭಾವಿಸಿರುವರು ರಾಜಾಜ್ಞೆಯನ್ನೇ ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವಾಗ ಉಳಿದ ವಿಚಾರವನ್ನು ಹೇಳುವುದೇನು ? ಈಗಲೂ ಕೂಡ ನಗುತ್ತ ' ನೀನು ಎರಡು ಲಕ್ಷಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯನಲ್ಲ, ಹೋಗಿ ಇಡು ಹೇಳಿದನು. ಇದ್ದ ಸಂಗತಿ ಅರಿಕೆ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ, ಇದರಮೇಲೆ ಪ್ರಭುಚಿತ್ತ' ಎಂದನು.

ಭೋಜನ ಕೇಳಿ ಹುಸಿನಗು ನಕ್ಕು " ಬ್ರಾಹ್ಮಣೋತ್ತಮಾ, ಶ್ರಮವೆಂದು ಎಣಿಸದೆ ಈಸಲ ಹೋಗಿ " ಮೂರುಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಭೋಜರಾಜನು ಕೊಡುವಂತೆ ಹೇಳಿರುವನು ಎಂದು ಕೇಳಿ ಆ ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳು " ಎಂಬುದಾಗಿ ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿ, ಮತ್ತೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ಕೋಶಾಧ್ಯಕ್ಷನ ಬಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಆತನು ಹೋಗಿ ಬೊಕ್ಕಸದವನನ್ನು ಕೇಳಲು ನಗುತ್ತ ಏನೂ ಬದಲು ಹೇಳದಂತೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದನು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ರೇಗಿ ಬಿದ್ದು ಸರಸರನೆ ಭೋಜನ ಬಳಿಯನ್ನು ಸೇರಿ ಶರೀರವೆಲ್ಲವೂ ಸಂತಾಪವಿಷಾದಗಳಿಂದ ಚಲಿಸುತ್ತಿರಲು ತುಟಿಗಳನ್ನು ಅಲುಗಿಸುತ್ತ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು—

ಶ್ಲೋ|| " ರಾಜಃ ಕನಕಧಾರಾಭಿಃ ತ್ವಯಿಸ್ಪರ್ಶತ್, ವರ್ಷತಿ
ಅಭಾಗ್ಯಚ್ಛತ್ರಸಂಭಸ್ತೇಮಯಿನಾಯಾಂತಿ ಬಿಂದವಃ "

ಕಂ|| ಸುರಿಸುತೀರಿ ಕನಕವೃಷ್ಟಿಯ |
ನರವರ ನೀಂ, ಹೀನಭಾಗ್ಯವೆಂಬಾ ಕೊಡೆಯಂ ||
ಧರಿಸಿದ ಕತದಿಂದೊಂದಾ |
ದರು ಹನಿ ತಾಂ ಬೀಳಲಿಲ್ಲವೆನ್ನೊಳಗಕಟಾ ||

" ರಾಜೇಂದ್ರ, ನೀನು ದೇ-ದಳ್ಳಿಲ್ಲಾ ಸ ವರ್ಷವೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಸುರಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ದೌರ್ಭಾಗ್ಯ

ಗೃಹಿಣಿ ಕೂಡೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದಿರುವ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ಒಂದು ಹನಿಯಾದರೂ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ” ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ

ಶ್ಲೋ|| “ ತ್ವಯಿವರ್ಷತಿ ಪರ್ಜನ್ಯೇ ಸರ್ವೇಪಲ್ಲವಿತಾ ದ್ರವಮಾಃ

ಅಸ್ಮಾಕಮರ್ಕವೃಕ್ಷಾಣಾಂ ಪೂರ್ವಪತ್ರ್ಯೇಷು ಸಂಶಯಃ ”

“ಪ್ರಭುವೇ, ನೀನೆಂಬ ಮೇಘದಿಂದ ಬಂಗಾರದ ಮಳೆ ಸುರಿದು ಯಾಚಕರೆಂಬ ವೃಕ್ಷಗಳೆಲ್ಲವೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಚಿಗುರಿರುವವು. ಆದರೂ ನಾನೆಂಬ ಎಕ್ಕೆಯ ಗಿಡಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯಿದ್ದ ಎಲೆಗಳಿಗೆ (ಕಟ್ಟಿಗೆಹೊರಗೆ) ಕೂಡ ಮೋಸವುಂಟಾದೀತೆನೋ ಎಂದು ಭಯವಾಗುತ್ತಿರುವುದು.

ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ದೈನ್ಯೋಕ್ತಿಯನ್ನು ಭೋಜನು ಕೇಳಿ “ಅಯ್ಯೋ ವಾಸ, ಈ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಬಹಳ ವೃಥೆಪಟ್ಟಿರುವನು” ಎಂದು ಅಲೋಚಿಸಿ ಒಬ್ಬ ಸೇವಕನನ್ನು ಬರಮಾಡಿ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಸಂಗಡ ಹೋಗುವಂತೆ ನಿಯಮಿಸಿ “ಅಯ್ಯಾ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾ, ನೀನು ಸಂತಾಪಪಡಬೇಡ, ಈ ಭಟನೊಡಗೂಡಿ ಈಸಲ ಕೋಶಾಧ್ಯಕ್ಷನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮೂರು ಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನೂ, ಹತ್ತು ಅನೆಗಳನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೋ” ಎಂದು ಗೌರವಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು ಆಗ ಕೋಶಾಧಿಕಾರಿಯು ಧನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದನು

ಭಾಸ್ಕರನೂ, ಶಾಕಲ್ಯನೂ.

ಒಂದು ದಿನ ಭೋಜರಾಜನು ಧಾರಾನಗರದಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರಮಾಡುತ್ತ ಒಂದು ಶಿವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದ ಇಬ್ಬರು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ಕಂಡನು. ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬನು ನಿದ್ರೆಯಿಂದ ಎಚ್ಚತ್ತು ಮಲಗಿ ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಮತ್ತೊಬ್ಬನನ್ನು ತನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ತಟ್ಟುತ್ತ “ಅಯ್ಯಾ, ನೀನಾರು? ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿರುವೆಯಾ, ಎಚ್ಚರವಾಗಿರುವೆಯಾ? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಎರಡನೆಯವನು—ನಿದ್ರೆಯಿಂದಿದ್ದು ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಸವರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಪಸರಿಸಿ ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ—ಸ್ವಾಮಿ, ಪರಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಬಂತು? ಎನೇನೋ ಅಲೋಚನೆ ಬೇರೆ, ಸುಮ್ಮನೆ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಮಲಗಿದ್ದೆನಷ್ಟೇ.

ಮೊದಲನೆಯವನು-ನೀನು ಹೇಳಿದುದು ನಿಜ. ನನಗೂ ನಿದ್ರೆ ಬರದೆ
ನಿನ್ನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿದೆನು. ಒಳ್ಳೆಯದು, ನಿನ್ನ ಹೆಸರೇನು? ನಿನ್ನ ಊರಾ
ವುದು? ನಿನಗಿಲ್ಲಿ ಏನು ಕೆಲಸವಿರುವುದು?

ಎರಡನೆಯವನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ-ಅಯ್ಯಾ, ನನ್ನ ಹೆಸರು ಭಾಸ್ಕರನು.
ಪಶ್ಚಿಮಸಮುದ್ರತೀರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಭಾಸತೀರ್ಥ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ನಿವಾಸವು.
ಅಲ್ಲಿನವರನೇಕರು ಭೋಜರಾಜನು ಬಹಳ ಉದಾರಿಯೆಂದು ವಿರೇಷವಾಗಿ
ವರ್ಣಿಸಿದರು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಮಹಾರಾಜನನ್ನು ಯಾಚಿಸಿ ನನ್ನ ದಾರಿ
ದ್ರ್ಯವಿಚ್ಛಿತ್ತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿರುವೆನು ನೀನು ದೊಡ್ಡ
ವನಾದುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ತಂದೆಯನ್ನು ನೋಡಿದಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ ನಿನ್ನ ವ್ಯ
ತ್ತಾಂತವನ್ನು ದಯವಿಟ್ಟು ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ”

ಮೊದಲನೆಯವನು-“ಅಪ್ಪಾ, ನನ್ನ ಹೆಸರು ಶಾಕಲ್ಯನು. ನಾನೂ
ಸಹ ಏಕಶಿಲಾನಗರದಿಂದ ಭೋಜರಾಜನ ಸಂದರ್ಶನಕ್ಕೇಬಂದಿರುತ್ತೇನೆ. ಬಾ
ಬೂ! ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದಾಗಿನಿಂದಲೂ ನಿನ್ನ ಮುಖಚಿಹ್ನೆಯಿಂದ ಏನೋ
ದುಃಖವು ಹೊರಸೂಸುತ್ತಿರುವುದು. ನಿಜವನ್ನು ಮಾಜದೆ ಹೇಳು” ಎಂದು
ಕೇಳಲು ಆತನು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ—

ಶ್ಲೋ|| “ ಕ್ಷುಣ್ಣಮಾಶ್ಚಿಶವಃ ಶವಾಇವಭೃಶಂ ಮಂದಾಶಯಾ ಬಾಂಧವಾಃ |

ಲಿಪ್ತಾ ಜರ್ದರಘ್ನರೀಜತುಲವೈರೋಮಾಂತಥಾ ಬಾಧತೇ ||

ಗೇಹನ್ಯಾತ್ಯಟಿತಾಂಶುಕಂ ಘಟಯಿತುಂ ಕೃತ್ವಾಸಕಾಕುಸ್ಥಿತಂ |

ಕುಪ್ಯಂತಿಪ್ರತಿವೇಶ್ಯಲೋಕಗೃಹಿಣೀಸೂಚೀಂ ಯಥಾಯಾಚಿತಾ ”

ಸೀ|| ಜೀವಶವಗಳಾಗಿ ಹಸಿವಿನಿಂ ಮಕ್ಕಳು

ಕೃಶರಾಗಿ ಬಿದ್ದಿಹರೊಂದುಕಡೆಗೆ

ಸಾವಧಾನದೊಳಗಾ ಬಂಧುಗಳೊಡುತೆ

ತೊಲಗುತ್ತಲಿರುವರೊಂದುಕಡೆಗೆ

ಧಾವಿಯ ನೀರನು ತರುತಿಹ ಕುಂಭದ

ತೂತಿಗೆ ಅರಗು ಮೆತ್ತಿರುವೆ ಕೊನೆಗೆ

ಈ ವಿಧವಾದರು ಬಾಧಿಸದೆನ್ನನು
ನೋಯುವುದೆನೆಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಬಗೆಗೆ

ಗೀ|| ಹಾ ! ವಿಧಿಯೆ, ಸತಿಯುಟ್ಟಿಹ ಸೀರೆ ಹರಿದು
ಯಾವುದಿಲ್ಲದೆ ಹೊಲಿಗೆಯ ಹಾಕಿಕೊಳಲು
ಭಾವಕಿಯ ನೆರೆಗೈಹಿಣಿಯ ಸೂಜಿ ಕೇಳ
ಲಾವಧೂಮಣಿ ಗದರಿದಳಕಟಿ ನೊಂದೆ

“ ಅಯ್ಯಾ, ನನ್ನ ಕಷ್ಟವನ್ನೇನೆಂದು ಹೇಳಲಿ ? ಮಕ್ಕಳು ಹಸಿವಿನಿಂದ ಕೈಶರಾಗಿ ಹೆಣಗಿ
ಳಂತೆ ಬಿದ್ದಿರುವರು ಬಂದುಗಳಾದರಿಸದೆ ಉದಾಸೀನರಾಗಿರುವರು ನೀರುತರಲು ಮಣ್ಣು
ಗಡಿಗೆಯನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ, ಗತಿಯಿಲ್ಲದೆ ತೂತು ಬಿದ್ದ ಹಳೆ ಕುಂಭಕ್ಕೆ
ಅರಗನ್ನು ಕರಗಿಸಿ ರುಢ್ನಕ್ಕೆಟ್ಟು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವೆನು. ಇದೆಲ್ಲವೂ ಅಷ್ಟಾಗಿ ನನ್ನ
ನ್ನು ಬಾಧಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸ್ನಾಮಾ, ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯು ಹರಿದುಹೋಗಿದ್ದ ಸೀರೆ
ಯನ್ನು ಒಲಿದು ಸರಿಮಾಡಿಕೊಂಡು ಉಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನೆರೆಯ ಗೃಹಸ್ಥನ ಹೆಂಡ
ತಿಯನ್ನು ಸಾಭಿಶ್ರಾಂತಿಯುತವಾದೆ ಹುಸಿನಗುವಿನಿಂದೆ ಸೂಜಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಆ ಗೃಹ
ಣಿಯು ಗದರಿದುದನ್ನು ನೋಡಿ ನನ್ನ ಹೃದಯವು ಈಗಲೂ ಮರುಗುವುದು.”

ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಹೃದಯದ್ರಾವಕವಾದ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಭೋಜರಾ
ಜನು ಕೇಳಿ ವಿಷಾದಿಸಿ ಆ ಪಂಡಿತನಿಗೆ ತನ್ನ ಅಭರಣಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕೊಟ್ಟು
ಅಯ್ಯಾ, ಭಾಸ್ಕರಕವಿಯೇ ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ಬಹಳ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟುತ್ತಾರಾದುದ
ರಿಂದ ತ್ವರೆಯಾಗಿ ನಿನ್ನ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗು ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಆ ತರುವಾಯ ಶಾಕಲ್ಯನು ರಾಜನನ್ನು ನೋಡಿ ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಿದನು-

ಶ್ಲೋ|| “ ಅಭ್ಯುದ್ಧೃತಾ ವಸುಮತಿ ದಳಿತೋರಿವರ್ಗಃ
ಕ್ರೋಡೀಕ್ಯತಾ ಬಲವತಾಬಲಿ ರಾಜಲಕ್ಷ್ಮೀಃ
ಏಕತ್ರಜನ್ಮನಿಕ್ಯತಂ ಯದನೇನಯೂನಾ
ಜನ್ಮತ್ರಯೇತದಕರೋತ್ಸುರುಷಃಪುರಾಣಃ ”

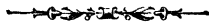
ಸೀ|| ನಾರಾಯಣನು ವರಾಹಾವತಾರವ ಮಾಡಿ
ಧಾರಿಣಿಯನ್ನು ತಾನುದ್ಧರಿಸಿದ

ಪರಶುರಾಮನು ಸಲೆ ಶತ್ರುಗಳಂ ಕೊಂದು
ನೆರೆಪರಾಕ್ರಮಿಯೆಂದು ಖ್ವಾತಿಪಡೆದ
ಸಾರಿ ವಾಮನನಾಗಿ ಬಲಿರಾಜ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯ
ಸೂರೆಗೊಂಡನು ನೀರಜಾಕ್ಷ ತಾನು
ಮೂರು ಜನ್ಮಗಳೊಳು ಮೂರುಕಾರ್ಯಂಗಳ
ಬಾರಿಬಾರಿಗು ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿದನು

ಗೀ|| ಧೀರಭೋಜನೆ ಒಂದೆ ಜನ್ಮದೊಳು ನೀನು
ಮೂರುಕಾರ್ಯಂಗಳನ್ನುರೆ ಲೀಲೆಯಿಂದೆ
ಮಾರಿದತಿಶಯ ಬಾಲ್ಯದಿ ಮಾಡಿ ಜಗಕ
ಪಾರಮಹಿಮೆಯ ತೋರಿದೆ ಸಖನುಮಾಗಿ

“ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನು ವರಾಹ, ಪರಶುರಾಮ, ವಾಮನಾವತಾರಗಳನ್ನು ಮೂರೂಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ತಾಳಿ ಅದರಲ್ಲಿ ವರಾಹಮೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಭೂಮಿಯನ್ನುದ್ಧರಿಸಿದನು. (ಪ್ರಳಯ ಸಮುದ್ರದಿಂದ ಎತ್ತಿದನು) ಪರಶುರಾಮನಾಗಿ ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಸಂಹಸಿರಿದನು. ವಾಮನನಾಗಿ ಬಲಿರಾಜ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಅಪಹರಿಸಿದನು ಹೀಗೆ ಭಗವಂತನು ಮೂರು ಜನ್ಮಗಳನ್ನೆತ್ತಿ ಮೂರು ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದನು ಭೋಜರಾಜೇಂದ್ರನೇ, ನೀನಾದರೋ ಈ ಮೂರು ಘನಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಒಂದೇ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿಯೇ ಅದರಲ್ಲೂ ಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿಯೇ ಲೀಲೆಯಿಂದ ಸಾಧಿಸಿರುವೆ ”

ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಿದ ಶ್ಲೋಕಾಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಮಹಾರಾಜನು ಕೇಳಿ ಅಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು ಮೂರುಲಕ್ಷ ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಮಾಯೆಗಾತಿ.

ಭೋ ಜರಾಜನು ಒಂದುದಿನ ವೇಷಾಂತರದಿಂದ ಧಾರಾನಗರದಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರಮಾಡುತ್ತ ಒಂದಾನೊಂದು ಗೃಹವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು. ಆ ಗೃಹದಲ್ಲಿರುವ ಗೃಹಿಣಿಯು ಹೆಗಲು ತಾಗೆಯ ಕೂಗನ್ನು ಕೇಳಿ, ಭಯವನ್ನು ನಟಿ

ಸುತ್ತು ವೃದ್ಧನಾದ ತನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಧಟ್ಟನೆ ಬಿಗಿದಪ್ಪಿಕೊಂಡಳು. ಮಹಾರಾಜನು ಇದನ್ನು ನೋಡಿ 'ಅಹಾ! ಕಾಗೆಯ ಕೂಗಿಗೆ ಭಯವನ್ನು ತೋರ್ಪಡಿಸುವ ಈ ಯುವತಿಯು ತನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಮೋಸಗೊಳಿಸುವವಳಾಗಿರಬೇಕೆಂದೂ, ಇವಳು ಪ್ರಾಯಶಃ ರಾತ್ರಿವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಸಾಹಸಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುವಳೆಂದೂ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ. ಇದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲೇಬೇಕೆಂದು ದೃಢಸಂಕಲ್ಪಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಸಾಯಂಕಾಲದವರೆಗೂ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದು ಅಸ್ತಮಯವಾಗುತ್ತಲೇ ರಹಸ್ಯವಾದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿವೆ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಆ ಸುಂದರಿಯು ಗೃಹಕೃತ್ಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು ಗಂಡನನ್ನು ನಿದ್ರೆಗೊಳಿಸಿ ಆತನಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಮೆಲ್ಲನೆ ಗೃಹಕ್ಕೆ ಕವಾಟಬಂಧನಮಾಡಿ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಹೊರಟಳು.

ಭೋಜರಾಜೇಂದ್ರನು ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಯದ ಹಾಗೆ ಮೆಲ್ಲನೆ ಸಂಗಡ ಹೋಗುತ್ತಿರಲು, ಆ ಯುವತಿಯು ನರ್ಮದಾ ನದೀತೀರವನ್ನು ಸೇರಿದಳು. ಆ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಬಹು ಭಯಂಕರವಾದ ಮೊಸಳೆಗಳು ತುಂಬಿದ್ದವು ಅವು ತನ್ನ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬರದಂತೆ ಕೆಲವು ಮಾಂಸಖಂಡಗಳನ್ನು ಅವುಗಳಮುಂದೆ ಹಾಕಿ, ಉಪಾಯವಾಗಿ ಆ ಕಡೆಯ ದಡವನ್ನು ಸೇರಿ ಅಲ್ಲಿ ಕಾದಿದ್ದ ಅಗಸನಲ್ಲಿ ಸಂಪರ್ಕಮಾಡಿ ತನ್ನ ಇಷ್ಟಾರ್ಥವನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಪೂರ್ವರೀತಿಯಾಗಿ ನದಿ ಗ್ರಾಹಗಳಿಗೆ ಮಾಂಸಖಂಡಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ನದಿಯನ್ನು ದಾಟಿ ಗೃಹವನ್ನು ಸೇರಿದಳು.

ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಭೋಜರಾಜನು ನೋಡಿ ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯಗೊಂಡು ಅರಮನೆಯ ಅಂತಃಪುರವನ್ನು ಸೇರಿ ನಿದ್ರಿಸಿ ಮರುದಿನ ಪಾತ್ರಕಾಲ ಎದ್ದು ನಿತ್ಯ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು ಸಭೆಗೆ ಬಂದು ಸಕಲ ಪರಿವಾರದಿಂದಲೂ ಕಾಳಿದಾಸ, ಭವಭೂತಿ, ಬಾಣಾದಿ ಸುಕವಿಬೃಂದದಿಂದಲೂ ಪರಿವೃತನಾಗಿ ಒಡ್ಡೋಲಗದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಕಾಳಿದಾಸನನ್ನು ಸಂಬೋಧಿಸಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು—

“ ದಿವಾ ಕಾಕರುತಾದ್ವೀತಾ ”

“ ಹಗಲು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಕಾಗೆಯ ಕೂಗಿಗೆ ಬೆದರುವಳು ”

ಕಾಳಿದಾಸನು ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಕಾಳೀವರಪ್ರಸಾದಿಯಾದುದು ರಿಂದ ಸಮಸ್ತ ವಿಷಯವನ್ನೂ ಗ್ರಹಿಸಿ, ಈ ರೀತಿ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಕೊಟ್ಟನು—

“ ರಾತ್ರೌ ತರತಿ ನರ್ಮದಾಂ ”

“ ರಾತ್ರಿಯವೇಳೆ ನರ್ಮದಾನದಿಯನ್ನು ದಾಟುವಳು ”

ಆ ಸಮಾಧಾನಕರವಾದ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜನು ಆಶ್ಚರ್ಯಮಗ್ನನಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು—

“ ತತ್ತ್ವಸಂತಿ ಜಲೇಗ್ರಾಹಾಃ ”

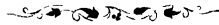
“ ಆ ನರ್ಮದಾತೀರದಲ್ಲಿ ವೊಸಳೆಗಳಿರುವವಲ್ಲಾ ”

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಕಾಳಿದಾಸನು ಹೀಗೆ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಕೊಟ್ಟನು—

“ ಮರ್ಮಜ್ಞಾಸ್ಯವಸುಂದರೀ ”

“ ಆ ಸುಂದರಿಯು ಮರ್ಮವನ್ನು ತಿಳಿದವಳೇ ”

ಭೋಜನು ಕಾಳಿದಾಸನ ಅದ್ಭುತಶಕ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯಗೊಂಡು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಹೊಗಳಿ ಪತಿದ್ರೋಹಿಣಿಯಾದ ಆ ಯುವತಿಯನ್ನು ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಕರೆಸಿ ಯುಕ್ತದಂಡವನ್ನು ವಿಧಿಸಿದನು.

ನೂತನ ಕವಿಗಳು.

ಒಂದು ದಿನ ಕೆಲವರು ಸ್ವಯಂಪಾರಿಗಳಾದ ನೂತನ ಕವಿಗಳು ಭೋಜ ರಾಜನು ಕವಿತ್ವಪ್ರಿಯನೆಂದೂ, ಇದುವರೆಗೆ ತಮ್ಮ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಲಾಭವು ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಚಿಂತಿಸಿ, ಹೇಗಾದರೂ ತಾವೆಲ್ಲರೂ ಕವಿತ್ವವನ್ನು ಮಾಡಿ ಭೋಜರಾಜನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡು ಭುವನೇಶ್ವರಿ ದೇವಾಲಯವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೂತುಕೊಂಡು ಅಲೋಚಿಸಿ ಅಲೋಚಿಸಿ, ಜನಿವಾರದವಳೆಗಳನ್ನು ಬೆರಳುಗಳಿಗೆಸುತ್ತಿಕೊಂಡು ಕೆಳಗೆ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಕೊನೆಗೆ ಒಂದು ಶ್ಲೋಕಪಾದವನ್ನು ಒಬ್ಬ ಪಂಡಿತನು ಈ ರೀತಿ ನುಡಿದನು—

“ ಭೋಜನಂ ದೇಹಿ ರಾಜೀಂದ್ರ ”

“ ರಾಜಾ, ಅನ್ನವನ್ನಿಡು ”

ಮತ್ತೊಬ್ಬನು. ಹೀಗೆಯೇ ಅತಿ ಪ್ರಯಾಸಬಿದ್ದು, ಎರಡನೆಯ ಚರಣವನ್ನು ಹೇಳಿದನು.

“ ಘೃತಸೂಪ ಸಮನ್ವಿತಂ ”

“ ತುಪ್ಪ ತೊನ್ನೆ ಇವುಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದುದನ್ನು ”

ಅಮೇಲೆ ಎಷ್ಟು ಆಲೋಚಿಸಿದರೂ ಉತ್ತರಾರ್ಥವು ಸ್ಫುರಿಸದೆ ಹೋಯಿತು.

ಆ ದಿನ ಕಾಳಿದಾಸನು ದೇವಿಯ ಸಂದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ತಂದಿದ್ದನು. ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಅದಲ್ಲವೆಂದೊಬ್ಬರೂ, ಇದಲ್ಲವೆಂದೊಬ್ಬರೂ ಹೀಗೆ ವಾದವಿವಾದಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ನಾನಾಪರಿ ಅವಸ್ಥೆ ಪಡುತ್ತ ಕಾಳಿದಾಸನನ್ನು ನೋಡಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ—“ ಅಯ್ಯಾ, ನಾವು ಘನಾಂತರದವರೆಗೆ ವೇದವನ್ನು ಪಠಿಸಿದರೂ ರಾಜನು ನಿಮ್ಮಹಾಗೆ ನಮಗೇನೂ ಕೊಡಲಾರನು. ಕವಿಗಳಿಗೆ ಯಥೇಚ್ಛವಾಗಿ ಅರ್ಥವನ್ನೀಯುವನು ಆದುದರಿಂದ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಕವಿತ್ವವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಬಹುಕಾಲದಿಂದಲೂ ಆಲೋಚಿಸಿ, ಶ್ಲೋಕವರ್ಣವಾರ್ಥವನ್ನು ಮಾತ್ರ ರಚಿಸಿರುವೆವು. ಉತ್ತರಾರ್ಥವು ಸ್ಫುರಿಸದೆ ಇರುವುದು ಅದನ್ನು ನೀನು ರಚಿಸಿಕೊಟ್ಟರೆ ನಮಗೇನಾದರೂ ರಾಜನು ಕೊಡುವನು ” ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ತಾವು ರಚಿಸಿದ ವರ್ಣಾರ್ಥವನ್ನು ಪಠಿಸಿದರು. ಕಾಳಿದಾಸನು ಕೇಳಿ ಒಳಗೊಳಗೆ ನಗುತ್ತ

“ ಮಾಹಿಷಂಚ ಕರಶ್ಚಂದ್ರ ಚಂದ್ರಿಕಾ ಧವಳಂದಧಿ ”

ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ತರುವಾಯ ಆ ನೂತನ ಕವಿಗಳು ರಾಜಭವನ ದ್ವಾರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ “ ಅಹೋ ! ರಾಜಭಟರೇ, ನಾವು ಕವಿತ್ವಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವೆವು. ಆದುದರಿಂದ ರಾಜ ಸಂದರ್ಶನವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ ” ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು. ಭಟರು ಇವರ ವೇಷವನ್ನು ನೋಡಿ ನಗುತ್ತ ರಾಜಸನ್ನಿಧಿಗೆ ಹೋಗಿ ಈರಿತಿ ಬಿನ್ನವಿಸಿದರು.

“ ರಾಜ ಮೂಷನಿಭೈರ್ದಂತ್ಯೈಃ ಕಟವಿನ್ಯಸ್ತಪಾಣಯಃ

ದ್ವಾರಿ ತಿವೃಂತಿ ರಾಜೇಂದ್ರ ಭಾಂದಸಾಃ ಶ್ಲೋಕಶತ್ವಃ ”

“ ರಾಜೇಂದ್ರಾ, ಅಲಸಂದಿಕಾಳುಗಳಂತಹ ದಂತಗಳುಂಟಾಗಿ, ಟೊಂಕದ ಮೇಲೆ ಕೈಗಳಿ
ಜ್ವುಕೊಂದು ಶ್ಲೋಕ ಶತ್ರುಗಳಾದ ಭಾಂದಸ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ದ್ವಾರದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರುವರು.”

ಎಂದು ಹೇಳಲು ರಾಜನು ಒಳಗೆ ಬಿಡುವಂತೆ ಅಪ್ಪಣೆಮಾಡಿದನು.
ಆಗಲಾ ನೂತನ ಕವಿಗಳು ರಾಜಾಜ್ಞೆಯಂತೆ ಸಭಾಭವನವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ,
ರಾಜನಿಗಾರ್ತೀರ್ವಾದಮಾಡಿ ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಸಾರಿ ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಿದರು—

“ ಭೋಜನಂ ದೇಹಿ ರಾಜೇಂದ್ರ ಘೃತಸೂಪಸಮೃತ್ಯತಂ

ಮಾಹಿಷಂಚ ಶರಚ್ಚಂದ್ರ ಚಂದ್ರಿಕಾ ಧವಳಂದಧಿ ”

ಕಂ|| ಭೋಜನವಂ ನೀಡೆಮುಗಿಲೆ |

ರಾಜೇಂದ್ರನೆ ತೊವ್ವೆ ತುಪ್ಪಗಳನೊಂದಿಹುದಂ ||

ರಾಜಿಸುವ ಶರಚ್ಚಂದ್ರನ |

ತೇಜದವೋಲನುಲನೆನಿಸಿದೆಮ್ಮೆಯ ಮೊಸರಂ |||

“ರಾಜೇಂದ್ರಾ, ತುಪ್ಪ ತೊಪ್ಪೆಯಿಂದೊಡಗೂಡಿದ ಭೋಜನವನ್ನು (ತೊವ್ವೆ ಅನ್ನ) ಶರ
ತ್ಕಾಲರ ಬೆಳದಿಂಗಳಂತೊಪ್ಪುವ ಬಿಳಿಯ ಮೊಸರಿನೊಡನೆ ಇಡಿಸು ”

ಭೋಜರಾಜನು ಈ ಶ್ಲೋಕವನ್ನು ಕೇಳಿ ಫಕ್ಕನೆ ನಕ್ಕು, ಶ್ಲೋಕದ
ಉತ್ತರಾರ್ಥವು ಕಾಳಿದಾಸಕೃತವೆಂದರಿತು, ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ನೋಡಿ ಹೀಗೆ
ಹೇಳಿದನು—“ ಅಹೋ ವಿಪ್ರರೇ, ಈ ಶ್ಲೋಕದ ಪೂರ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ರಚಿಸಿದ
ವರ ಬಾಯಿಂದ ಕವಿತ್ವವೇ ಬರದು. ಆದುದರಿಂದ ಪೂರ್ವಾರ್ಥಕ್ಕೇನೂ
ಕೊಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಉತ್ತರಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೊಡಲಾಗುವುದು ”
ಎಂದು ಹೇಳಿ ಉತ್ತರಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿ ಅಕ್ಷರಕ್ಕೆ ಲಕ್ಷದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು.

ಅವರು ಧನವನ್ನು ಪರಿಗ್ರಹಿಸಿ ಹೊರಟು ಹೋಗಲಾಗಿ ರಾಜನು ಕಾಳಿ
ದಾಸನನ್ನು ನೋಡಿ—“ ಕವೀಂದ್ರಾ, ಈ ಶ್ಲೋಕದ ಉತ್ತರಾರ್ಥವನ್ನು ನೀನೇ
ಅಲ್ಲವೇ ರಚಿಸಿದವನು? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಕಾಳಿದಾಸನು ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ
ವಾಗಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು—

ಶ್ಲೋ|| ಅಧರಸ್ಯಮಧುರಿಮಾಣಂ ಕುಚಕಾರಿನ್ಯಂದ್ಯ ಶೋಷಿತೈಶ್ಚೈಶ್ಚಂಚ
ಕವಿತಾಯಾಃ ಪರಿಪಾಕಂ ಹ್ಯನುಭವರಸಿಕೋ ವಿಜಾನಾತಿ

ಕಂ|| ಅಧರದ ಸವಿಯಂ ಕುಚಯು |
ಗೃದ ಕರಿನತೆಯಂ ಕಟಾಕ್ಷದುರುತೀಕ್ಷ್ಣತೆಯಂ ||
ಹೃದಯವ ನೆಳವಾಸುಕವಿ |
ತ್ವದರಸಮಂ ತಿಳಿವನಲ್ತಿಯನುಭವರಸಿಕಂ ||

‘ ತುಟಿಯ ಮಾಧುರ್ಯವನ್ನೂ ಕುಚದ ಕಾರಿನ್ಯವನ್ನೂ, ದೃಷ್ಟಿಯ ತೀಕ್ಷ್ಣತೆಯನ್ನೂ,
‘ವಿತ್ತದ ಪರಿಪಾಕವನ್ನೂ ಅನುಭವದಿಂದ ರಸಜ್ಞನಾದವನು ಗ್ರಹಿಸುವನು ’

ಎಂದುಹೇಳಿದ ಕಾಳಿದಾಸನ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಕೇಳಿ ಭೋಜರಾಜನು
‘ನಂದಿಸಿ ವಿರೇಷವಾಗಿ ಗೌರವಿಸಿದನು.

ಸಂಪೂರ್ಣ .

ಶ್ರೀ ಪಾರ್ಥನಾಥ ಪ್ರೆಸ್, ತುಮಕೂರು

